

CAROL LILJA

**FRÅN SVERIGE TILL
HELVETET PÅ JORDEN**

AUTHOR'S EDITION

PROVLÄSNING

ISBN: 9781549918988
ISBN på ELIB: 9789198299014
ISBN som EPUB på www.kobo.com:
9789198423716

Published by warrior Publishing/Carol Lilja
Copyright and All rights reserved worldwide
© 2017-2019 av warrior Publishing/
Carol Lilja

PROVLÄSNING

ISBN: 9781549918988

ISBN på ELIB: 9789198299014

ISBN som EPUB på www.kobo.com:

9789198423716

Published by warrior Publishing/Carol Lilja

Copyright and All rights reserved worldwide

© 2017-2019 av warrior Publishing/

Carol Lilja

PROVLÄSNING

SEMPER MILES

**Dedikerad till alla förkämpar för
Allas Lika Värde
Och dem Krigsveteraner Som stridit för
Vår Demokratis Seger över Diktaturen**

From the Halls of Montezuma,
To the shores of Tripoli;
We fight our country's battles
In the air, on land, and sea;
First to fight for right and freedom
And to keep our honor clean:
We are proud to claim the title Of
United States Marine.

Our flag's unfurled to every breeze
From dawn to setting sun;
We have fought in every clime and place
Where we could take a gun;
In the snow of far-off Northern lands
And in sunny tropic scenes;
You will find us always on the job
The United States Marines.

Here's health to you and to our Corps
Which we are proud to serve;
In many a strife we've fought for life
And never lost our nerve;
If the Army and the Navy
Ever look on Heaven's scenes;
They will find the streets are guarded
By The United States Marines.

PROVLÄSNING

Utgivet i Boneyardserien:

Boneyard 1: Flykten från Stuttgart

**Boneyard 2: Från Sverige till Helvetet
på Jorden.**

Boneyard 3: Nu är det Allvar, Boney

**Boneyard 4/1: No More Mercy-Del 1
gå mot ljudet av striderna**

**Boneyard 4/2: No More Mercy-Del 2
Den ofrivilliga exilen
i Sverige.**

Boneyard 5: Vara, staden slog tillbaka

Boneyard 6: Smugglar-Ohlsson.

Boneyard 7: Exit out-

Alaska Next

Boneyard 8: Tillbaka till Hajjis bakgård

Boneyard 9: Highlife i Washington

**Hela Boneyardserien finns som Epub, MOBI och
Paperback eller Print on Demand via www.amazon.com,
Eller om Euro föredras som betalning: www.amazon.de
som det kallas med en svensk terminologi, med följande
undantag som angetts ovan. men målet är att samtliga
skall finnas tillgängliga som Epub framöver.**

Förlagets hemsida:

www.warriorpublisher.com

PROVLÄSNING

Förord

Och en viss liten begreppsförklaring...

Året är 1967, Plats: Da Nang, Vietnam, Lucas börjar verkligen bli trött på Phillips och det börjar bli väl kännbart jobbigt. Vietnamkriget pågår runt om Camp Galveston, där pågår ett helt annat sorts krig, långt smutsigare och fulare, och långt mer olagligt, som Frank R Phillips försöker gömma för omvärlden. Ett ”krig” med andra förtecken än vad världsoptionen uppskattade positivt.

Lucas funderar på att desertera, någonstans där utanför pågår ett vanligt, hederligt och ärligt krig, inne på Camp Galveston på ett helt annat sorts krig, ett smutsigt, halvlagligt, eller helolagligt, beror på vem man frågar, med kemiska förhör, Waterboarding och mycket annat som går under tortyr som Överste Frank R Phillips försöker gömma för omvärlden, Camp Galveston skulle bli Lucas död om han stannade kvar. Hängde det på Lucas skulle han garanterat spräcka Phillips planer, ända in i fängelsecellen.

Att arkebusera den mannen var alldeles för milt, det han höll på med kunde leda till flerfaldiga livstider, och det passade Mr. Wollberger långt bättre. Att han vändades livet ut, och aldrig gå säker för vedergällningar. Läs om Lucas väg ut ur detta helvete, och hur hans skapar sig ett ärligt liv, långt bort ifrån detta regelrätta HELVETET. En direkt fortsättning på ”Flykten från Stuttgart”. Detta är Lucas Wollbergers och Craig Bensons Story.....

Lite begreppsförklaring....

När Cecilia betraktar sin omgivning använder hon Klockprincipen som går ut på att klockan 12 är en fixerad punkt i en större sten, fordon, byggnad, mm. Klockan 6 är precis bakom henne och all till vänster är 7-12 och till höger 1-6. mycket vanligt i försvarsmakter för lokalisering av sin omgivning, ett flertal sekvenser innefattar Interna uttryck inom US Marines samt allmänna amerikanska militära uttryck, i förekommande fall ges en förklaring till begreppet. Finns det ett amerikanskt uttryck så användes detta före det svenska uttrycket, med betoning huvudkaraktärerna är amerikanska i huvudsak. Ett högsta grad aktivt val.

Såå...

GET SOME!

PS:

RJS-1/2 och allt med är Författarens eget lilla skapande och tillhör det fria skapandet. Finns säkert någon sådan diagnos med, men det överlåter vi till vetenskapen att utvärdera.

DS.

Observera:

OBS! EN DEL INNEHÅLL/UTTRYCK I BOKEN KAN UPPFATTAS MYCKET STÖTANDE/RASISTISKT, MEN BEHÖVS FÖR ATT BYGGA UPP HANDLINGEN.

Jag som författare tar starkt avstånd ifrån dessa antidemokratiska företeelser och rörelser, och skall inte på något vis kopplas till mig som person. Dessa åsikter är kopplade till de karaktärer dessa tillhör, och deras specifika karaktärsdrag i boken.

PROVLÄSNING

Kapitel 1:

Da Nang

Lucas satt i Chow Hall på Camp Galveston Main Camp med Crazy Craig, och var allmänt missnöjd över situationen i livet. En av Phillips närmaste män, Andrew Winnifried, gick förbi och blängde på dem. Lucas höll på att kväljas av den åsynen. Den jävla råtten till man förtjänade ett skott mellan ögonen, helst omgående, och skvallrade omedelbart till Phillips om någon sa något ofördelaktigt om Section "Spirit" eller någon i personalen där. Och Phillips själv i synnerhet, det skulle inte sluta bra om skvallret nådde Phillips. Den mannen hade extremt dålig "tolerans" angående sådant, och svaret kunde bli obehagligt, väldigt obehagligt.

Winnifried haltade lite lätt sedan Randall, liksom, "oavsiktligt råkat" klippa honom över låret med en 2x6" grov plank. En i högsta grad avsiktlig bra kraftig smäll, med mål att skada det genomruttna fanskapet. Skadan var uppenbar, och Medic hade visst diagnosticerat en kraftig muskelskada som inte skulle läka ut, Winnifried skulle komma att halta så länge han levde.

Som det sades att Andrew skötte The Pleasure Club i den dagliga driften. En liten slibbig man runt de 25-30. Med ett fett hår, en begynnande bukfetma, och som det sades, "Lance Corporal". Minst Sergeant i sin riktiga rang, så mycket som han hade att säga till om.

Garanterat en kuliss och en riktigt fet False Flagging. VC och NVA hade strimlat den feta idioten till filéer på nolldid om

han vågat sig utanför Campen. Vilket den sinnessjuka svinpälsten mycket väl kände till, men inte var suicid nog att utsätta sig för.

[Lance Corporal:

Vicekorpral

False Flagging:

Desinformation, falsk, vilseledande info, direkt bogus, skylla skulden på andra, mm.

VC: Viet cong

NVA:Nordvietnamesiska armén]

Man blev spyfärdig bara av att se karln. Ett vidrigt ansikte med de av fett lätt insjunkna ögonen, ett ungefär lika ovårdat mindre ovårdat skägg. Som var lätt gråaktigt.

Randall hatade det sjuka svinet bittert, en av 8 bröder, Jack (17), Billy(19), hans två yngre bröder, Jake, han själv, 24 år gammal, Frank, (28), James (29), Chris (32), Richard och Eric, tvillingarna (36).

Alla inkallade eller att de hade tagit frivilligt värvning på grund av olika orsaker, som bland annat en jobbig skilsmässa i ett fall, Chris Randall, en polisofficer i det civila. De äldre var allmänt vapenkåta, och Lucas undrade hur i helvete de accepterats för vapentjänst överhuvudtaget. Att ingen satt stopp för det, kontrollen hade troligen klickat någonstans. Jack var en rekorderlig kille med skallen i behåll och sunda värderingar, men en ”fixare” av hög rang så fort det luktade kontraband, inklusive bra tillverkad ”moonshine” med bra med alkohol i det. Smakade helt okej utan någon bismak av finkel. Rätt sällsynt att den var av så god kvalitet i de Vietnamesiska tassemarkerna.

Inkallad, som många andra, bara att gilla läget, men för att sedan be Phillips dra åt helvete ute i fält. Det här var liksom ”tacken” för det. En allians med rätt vänner gjorde att Phillips inte vågade dra in honom in på Section ”Spirit”.

Colonel Frank R. Phillips hade som vanligt försökt att dra ut både Lucas och Craig på ”smutsiga förhör” och båda hade lyckats att slingra sig ur det smidigt, för vilken gång i ordningen, det var ett okänt faktum. Phillips var troligen bra frustrerad över det. Den drygt tio - tolv fot höga olycksaliga bambupalissaden intill Section ”Spirit” syntes över hela området, utom på några få ställen.

[**Colonel:**

Överste

10-12 ft:

330-396 cm]

Den spred skräck omkring sig, det där bakom den palissaden var Helvetet Självt på Moder Jord. Man gick (motvilligt) in, men kom aldrig ut levande, det var baksidan ut, som det hette. Det visste alla om Flera hade velat sätta en skylt med ”KZ Auschwitz Number 2” över dem portarna men det var det ingen som hade stake till, det hade krävts någon med en gigantisk stake till att utföra det. Och en ren dödslängtan på det Så det vågade sig ingen på, åka dit på det och man var garanterat rökt. Rökt rätt åt helvete, Phillips skulle bli ballistisk bokstavligen.

Även om likheten med Auschwitz-Birkenau var oerhört slående. De ljusbruna bamburören, tätt, tätt mot varandra, för att hindra insyn. Det var med en rysning längst ryggraden man såg åt det hållet. Ett helvete alla i dessa grannskap undvek värre än Döden Självt. De ljusbruna bamburören, tätt, tätt mot varandra, för att hindra all insyn, det var med en rysning längst ryggraden man såg åt det hållet. Bara att riskera att hamna där inne, det gjorde att folk blev förstörda i huvudet.

Tim Pratt i skjulet bredvid tog sitt liv för att slippa gå in där, när ordern kom från Phillips. Tim hade bett William Hunt, en av Phillips Corporals att dra åt helvete vid markan. Det gavs igen på det här sättet. William Hunt ”Tog inte någon skit” från

Privates som det lät. Det var bara det var en Gunny som bad honom studsa rätt åt helvete med enkel biljett.

[*Corporals*=

Korpraler

Gunny =

Kortform på Gunnery Sergeant, Fanjunkare i svensk grad]

Phillips var vansinnig över självmordet, och kallade Tim en feg ynkrygg, med följd att sex man överföll Phillips, och sa ordagrant: ”En anmälan och det kommer mer!” därefter. Inte ett ljud hördes om dylikt. Phillips hade fått ta en bra runda och var allmänt blåslagen. Phillips vågade inte ens knysta om anmälan, ännu mindre närma sig det skjulet. Bara han närmade sig hördes ett ”*Dra åt helvete härifrån!*” inifrån skjulet. Första och enda gången så här långt som någon vågat ge sig på honom fysiskt.

Det kliade i Lucas tassar med sopa gångarna inne på Camp Galveston med Phillips, men Harvey hade sagt bestämt ifrån. Det kunde bli dyrare bli långt dyrare än vad Lucas hade råd med. Phillips hade mäktiga vänner som skyddade hans arsele undan UCMJ, men inte i all oändlighet. Då skulle fallet bli väldigt tungt för det kriminella anhanget. Lucas hade inga som helst att problem att förstå det budskapet.

William Hunt hittades kraftigt misshandlad tre dagar senare, MP tillsatte utredning. Utan att få något att gå på och hade bara att lägga ner utredningen, Hunt blev hemförlovad så fort han var i transportabelt skick. Folk teg värre än Berlinmuren i ärendet, ett svin mindre på Galveston. Alla var lättade över att den Djävulen kasserats.

Denna Phillips som ofta sneglät åt deras håll till men ännu inte slagit klorna i dem. Eller om han inte vågade, efter att Lucas hade låtit näpsa Major Hank Roper, och i praktiken dömt mannen till döden indirekt. Harvey hade hux flux dykt upp på Camp Galveston och sugit tag i Roper. Roper som hux flux ”krympte rejält i kostymen” i Harveys närhet, till en

mikroskopisk storlek. Lucas anade att Harvey hade en bra stygg hållhake på Roper, och utnyttjade den fullt ut.

Roper sa inte emot direkt, det var en tydlig envägskommunikation den gången. Harvey pratade, han lyssnade, och insåg att det var bäst att göra som Harvey ”bestämde”. Harveys lilla samtal med Roper var knappast det skonsammaste att drabbas av, Harvey som varit ute efter Roper en längre tid som han sagt till Lucas.

Allianser som definitivt var för mäktiga för Phillips att utmana. Exemplet Roper var nog för Phillips att få orsak att vara lite mer försiktig. Ett samtal och karln var ”frivilligt” degraderad till sergeant, och nesligt förvisad till DMZ mellan Nord och Sydvietnam, som knappast respekterades. VC och NVA högg på de amerikanska styrkorna så fort de amerikanska trupperna släppte på garden. Området var som skapat för bakhåll, buskage, diken, och denna förbannade djungeln, med all dess djävulskap i ständigt släptåg.

Det fanns inget annat stället i hela Vietnam som hade så många stupade som där. Det satt ett budskap om halsen till Phillips, när det kom till Lucas och Craig: *”Rör de här männen och....”* Det efter *”och.....”* var Phillips inte direkt pigg på att utmana. Där fanns herrar som knappast tvekade att tala i tunga brösttoner. Roper var borta ur deras närhet, och som det lät, snyggt avlivad vid DMZ, egentligen en lättnad för alla sidor, även VC och NVA, att karln for åt helvete. Inte för att han var saknad precis.

Bli avlivad var bättre än stupad, sjuka svin avlivade man, och därmed basta. Roper var serievåldtäktsman, med preferens för barn. Ingen kunde älska en serievåldtäktsman, det var omöjligt. Om man nu inte hette Frank R. Phillips, han fullkomligt älskade sådana sexuella perveterade typer. Bådas nerver låg utanpå skinnet och det var ett ständigt hot att

Phillips. Denna perversa sinnessjuka Djävul till man, om man ens kunde kalla honom det, skulle kalla dem till sig.

Lucas hade ständigt ett dåligt humör och magen rasade titt som tätt. På grund av den ständiga negativa stressen som höll på att ta död på honom. Han kände igen sig på beteendet hos Jürgen, samma förbannat jobbiga situation. Enda som var skillnaden var orsaken, Jürgen hade sina bittra minnen från WW2 och Korea. Jürgen hade sitt ständigt närvarande minnesmärke under struphuvudet intatuerad. Han själv hade Colonel Frank R. Phillips och hans sinnessvaga pack till underlydande befäl att se upp med.

Ett pack sinnessjuka svin som inte hade några som helst skrupler, på något område. Captain Glenn Dagenham hade varit deras ”bästa vän” ett antal gånger, och trots att latrinbränning var ett helvetes skitjobb så var det Fan så mycket bättre än att förhöra ”krigsfångar” som knappast förhördes reglementsenligt.

De behövde ”vänner” som Dagenham och andra likasinnade. Kalla dessa män vänligt sinnade allierade, i tillvaron på Camp Galveston. Där var alla som var på ens sida extremt värdefulla allierade. Kemiska förhör och andra tortyrliknande metoder hörde till vardagen vad det sades. Det var illasinnade rykten om ännu värre saker där inne.

De ohyggliga vrålen där inifrån sa åtskilligt, det var något djuriskt ont över det. Nu var det sergeanterna Yllyses och Thorn som åkt på det, och som hade svurit så det osade om det över jobbet och Phillips i synnerhet. Båda hade varit fräna i tonen mot Phillips och nitat en av hans Lance Corporals.

Tortyrmetoder började läcka ut och Yllyses höll garanterat inte igen. De pratade öppet om hur de bäst skulle kunna avliva detta monster till man, utan att åka dit. Lucas och Craig rös när de hörde hur de ville mörda Phillips. Hade det gällt ett djur så hade det kallats synnerligen grovt djurplågeri. Man

behandlade inte ens ett hatat skadedjur så illa som de tänkte behandla Phillips. Allt från amputering i småbitar till att mala ner karln levande i en köttkvarn förekom. Betydligt bisarrare uppslag diskuterades med, bland annat att stoppa ner karln levande i svavelsyra. Det sistnämnda var inget annat än en mycket plågsam avrättning.

Det frossades i plågsamma tortyrmetoder och annat ohyggligt att utsätta Phillips för. Lucas hade nöjt sig med att sätta en kryssad .45ACP mot nacken, räkna långsamt till 500 och sedan trycka av. Phillips skulle naturligtvis sitta bakbunden mot en påle hjälplös, ögonbindel och munkavle. Precis som hans fångar, och hånas tills Lucas skulle trycka av. Phillips hade definitivt blivit huvudlös. Och han själv fått ha något emellan för att inte bli nersmetad med hjärnsubstans och annan otrevlig substans.

Mest allmänt kallprat, inget direkt man realiserade. Men man önskade att någon verkligen skulle verkställa det. Ingen vågade hålla yxan för det välförtjänta illdådet. Hur länge till de skulle klara sig undan helvetet under befäl av Colonel Frank R. Phillips var en annan fråga. Så en avrättning av Phillips skulle kanske inte vara så speciellt dumt ändå. Det skulle kunna rädda många människoliv.

Radarparet Wollberger och Benson var ökända i sin förmåga att kunna slinka under radarn för att slippa undan det skitjobbet. Än så länge var de ”bara” i Camp Galveston Main Camp, och allmänna serviceuppgifter. Långt bort ifrån Section ”Spirit”, på Sanitary Area 2. 400 meter gångväg bort från ”Spirit” som var placerad lite avsides, och såg inte ens eländet, träden var i vägen. Skitsnaggen var av den arten att Phillips inte stod ut med den. Hur de lyckades göra sig så ”osynliga” för Phillips och så länge var för de flesta en gåta.

Den korta sträckan mellan Head camp och ”Spirit” var allt annat än säker, och flera soldater hade dödats av VC på den

sträckan. Vissa tider gällde att ta en jeep och snabbast möjligt ta sig över. Just nu var det ovanligt lugnt, och VC/NVA hölls med annat.

Vad, det visste de inte, men inte Fan gynnade det USA, det var garanterat något djävulskap. Det var VC:s och NVA:s paradgren bokstavligen. Hans inställning var i klartext att USA kunde aldrig vinna över VC och NVA, deras allierade, djungeln där ute var en stadig garant för det. VC och NVA älskade det djävulskapet.

De satt där vid det halvrandliga träbordet i tältet någon behagade kalla ett Chow hall med varsin Coca-Cola och mest blängde åt alla som helst av allt undvek dem. Folk som var satta direkt under Colonel Frank R Phillips på ”Spirit” undveks mest på rutin. En del av var Fan inte kloka enligt vissa. Lucas visste att Col. Frank R Phillips var totalt körd i huvudet, där var väl skillnaden. Lika väl visste Craig Benson det, hans partner undvikandets ädla konst.

Craig var mer nervös än vanligt och tittade sig väldigt oroligt omkring, och att det verkade som om Craig höll på att tappa greppet om tillvaron på något sätt. Det förvånade inte Lucas i så fall, det var flera som hade gjort och blivit direkt galna. Män som åkt in på hispan i vissa fall, några de facto självmord, mm.

”Vad är det? Du är nervös så ända in i helvete, är det ”idioten bakom planket”?” frågade Lucas tyst, att säga Phillips namn kunde vara försåtligt.

”Ja, det är det, jag fixar inte det här jävla rävspelet mot Phillips länge till innan jag går sönder. Må Fan Själva ta Phillips, plågsamt.” sa Craig trött.

”Han är ta mig Fan en sadist. Thorn sa att han drog loss naglarna på en fånge personligen, när han inte ville snacka. Vi har haft en helvetes tur mest, som inte åkt på skiten.” sa Lucas bistert.

”Du säger det. den turen kan ta slut precis när som helst, jag skall hem på Leave om ett par veckor. Jag tänker inte komma tillbaka hit mer. Inte en chans i Helvete att jag återkommer.” sa Craig tyst så ingen annan skulle höra det.

”Du menar..? tänker vi på samma sak?” frågade Lucas tyst, det där var känsligt som sjutton, Craig såg sig oroligt om, Craig bara nickade till svar, utan att säga ett enda ord.

”Ja, om du tänker på att dra till Sverige. Hört att de inte skickar tillbaka desertörer som riskerar dödsstraff. Du kan ge dig Fan på att mitt liv skulle sitta löst till om jag skickas tillbaka till USA. Och jag är inte precis självmordsbenägen. Jag är väldigt rädd om mitt liv och jag kommer inte bli långlivad på Camp Galveston. Jag vet enkelt för mycket, och såg hur det gick för Jim Snow. Och han visste inte ens hälften av det vi vet, fundera lite på det.” sa Craig nästan viskande.

”Uhum.., du kan nog aldrig mer återvända till USA sedan. Bara så du är medveten om det. Men en ”fel åsikt” här och ”vådaskott” och ett förkortat liv. Så mycket är sant och bekräftat. Det har hänt förr på Campen, tyvärr. Vad säger Ol' Miss och ungarna då? Det vore ju trist om de kom i kläm.” sa Lucas undrande. Det var många som velat dra men där ungar och frugan varit ett hinder. Unga män som slutat som psykvrak och som skickats hem. Som Phillips sett till att männen åkt på Mentalsjukhus, på evigheter.

Bara för att inte bli trodda om de berättade om vad som pågick på Camp Galveston. De som kom iväg och inte blev gripna höll sig borta, ett tiotal hade visst kommit sig till Kanada och där fått skydd. Men att det nu var åtskilligt svårare att dra åt det hållet, och tämligen osäkert för killar som han själv. Phillips skulle inte tveka många sekunder att skicka "våt personal" för att tysta honom.

[***”Våt personal”***]:

Operatör eller inhyrd personal vars jobb det är att mörda eller misshandla för regeringen/regimen misshagliga individer.]

Vem i helvete som styrde över Phillips visste han inte men det var definitivt en bra farlig Potentat att komma på dålig kant med. På det krassa faktum fanns det garanterat ingen tvekan någonstans. Den mannen bar på ansvar för många människors död. Även deras ifall de ”försvann” och sa som det var, och patruller fann dem. Då dog de, omgående, området var tre gånger så farligt än till och mitt i VC:s värsta nästen. ”Stupade”, jo, tjena moss liksom, var det inte mer ”utrensning a la Stalin” istället? Det var nog en bra mycket mer korrekt benämning för dem dödsfallen, att ”förhindra informationsläckage”.

Att dölja vad de egentligen höll på med, stället hade ett andra, mer inofficiellt, namn, ”The Pleasure Club”. För den delen av ”verksamheten” som utgick på att få ut sexuella lustar på lite mer bisarra sätt. Fullständigt mörkat och rena S/M-bordellen, vilken Phillips gjorde bra pengar på. Fanns gott om snuskhumrar i grannskapet. Dess laglighet var i alla parametrar sett extremt diskutabel, troligen olaglig så in i Helvete. Det sistnämnda var troligen mest sanning i.

Dödligheten på kvinnliga fångar var Sky Rocketing, vad det sades. Vad som än överhuvudtaget sades om Section ”Spirit” så var det enbart ondskefullt. Och Pleasure var garanterat inget undantag, det där visste alla om att det var så in i helvete olagligt. Kom myndigheterna på det så for Phillips åt helvete, med expressfart, rätt in på Brigen.

[Brig:

Fängelse, häkte, arrestlokal]

Listan på ”kunderna” höll Lucas noga reda på för framtida behov. De som gick in genom ”Main Office” var just inget annat än bordellkunder. Craig tittade på honom lika undrande.

”Jag har pratat med Ol' Miss, de åker med i all tysthet över efter mig till Sverige. Hon reser dit ett par dagar i förväg som hon sa sist jag pratade med henne. Enda sättet för att inte orsaka misstankar, semester du vet. Frugan gillar inte heller det här att vi tvingas hålla på i gråzonen mot det här som Phillips hålls med. Hon vill att jag tar avsked. Är fullt medveten om att jag bör hålla mig borta från USA. Svar ja, men det kan jag ta.” sa Craig buttert. Lucas tittade på honom undrande, varför inte, liksom?

”Jag har försökt få till det, men Captain Dagenham har inte haft minsta intresse av att vara delaktig i det. Som han uttryckte det, vi vet helt enkelt för mycket. De där 365 dagarna gäller inte för oss, att vi sitter här tills vi ruttar bort. 365 gånger X snarare. Att folk inte ”går och snackar vitt och brett” som den dumjäveln till Colonel uttrycker det som. Vilket jävla skitprat. Du hörde ju vad han sa om Snow, den rasistdjävln. Han kan ”tyvärr inte dra in alla Leaves för gott” som Dagenham hörde honom kläcka ur sig. Tvi fan, kommer tillfället så kommer jag att utnyttja det.” fortsatte Craig kort, Lucas bara skakade på huvudet, allmänt trött. Det där var inget nytt, enda sättet ut var att skapa sig en egen väg. Utan att upplysa utomstående, om dem planerna. Kom de till fel personers kännedom var det kört, då fanns det ytterst få utvägar ur det helvetet.

”Likaså att någon jävel inte skall sabba hans ”personliga behov”, som Hersey blev utsatt för av dig. Phillips är livrädd för det, det märks, hans lilla bordell är knappast sanktionerad. Får fel personer, ur hans synvinkel reda på den, så åker han in. Han gör allt som står i hans makt för att skydda sig, och då lär du vara försvarslös mot honom. Ta ett gott råd. Det är att sätta dig i säkerhet det snackas om indragna Leaves på en längre tid framöver, och sådant. Så första bästa Leave, ja, jag behöver inte utveckla det närmare. Det är bäst att göra det via Frankfurt, minst koll, internationell flygplats. Kommer att ta med mig mitt civila pass nästa gång jag får permis hem. Inget

snyggt sorti men jag orkar inte med det här mer.” sa Craig bistert, Lucas tittade fundersamt på Craig.

”Det verkar som du har planerat det här en tid, jag fattar exakt vad du menar, men ”personliga behov”? Det var en ny version på perverst beteende, det vill jag allt påstå. Det räcker att se den så kallade ”verksamheten” på ”klubben”, det förklarar allt, där behövs ingen mer information. Bara en tidsfråga innan den bubblan spricker, och då vill jag inte finnas ens här i närheten. Då blir det förbannat livat, och UCMJ kommer att få glada dagar.” frågade Lucas kort, han tog en klunk ur Colan mest nervöst. Situationen var bra skruvad och kom UCMJ på Phillips så var det allmän fara att ALLA på Camp Galveston skulle komma att bli indragna i skiten.

”Ja. Det skulle vara lögn att påstå att tanken inte hägrat. Klart man har planerat lite, oundvikligt. Det här är den garanterat sista platsen på jorden jag vill befinna mig på, vill inte vara i ’Nam överhuvudtaget.” konstaterade Craig bistert.

”Snyggt jobbat, broder. Hur skall du lyckas hålla det här hemligt, hade du tänkt? ”Vådaskott” ligger nära till hands om någon annan än jag får reda på det. Tror du jag vill vara här? Bara glöm det, broder.” frågade Lucas bistert.

”Det är bara du som vet om det. Phillips lär fritera mig i olja om han skulle få reda på det, så det är bäst du kniper igen. Eller som du sa, ”vådaskott” vilket är minst lika illa. Mina barn blir faderslösa oavsett. Det ”nöjet” tänker jag inte bjuda det här kräket på. Det här aset till så kallad ”man” borde skjutas omedelbart. Vem som nu vågar sig på det.” sa Craig buttert.

”Jo tack. Så vart har du tänkt dig ta vägen? De lär jaga arslet av dig, vart Fan du än reser. Så håll undan arslet broder, osynligt för Phillips. Innan de sliter ut den i dagsljuset och hit igen.” sa Lucas allmänt buttert. Enligt honom lekte Craig med döden. Bara tanken att desertera från Camp Galveston var en allvarlig lek med Liemannen. En inte helt ofarlig lek, kom

Phillips på någon så var det garanterat rökt. Lucas såg sig omkring.

De skitiga rucklen av tältväv, plåt och lite virke där de nu fått tag på det runt det här ”Chow hall” som mer liknade ett provisorium mer än något annat. Servicedisken var en gammal skitig brunaktig bräda med ett flertal kvisthål i, de nödortfittigt tvättat av och spikat dit några 2x2 till ben på. Av ett obestämbar träslag, men som enligt vad det sagts, kom från ett bjälklag i ett lokalt tempel som någon hade jämnat mer eller mindre med marken. Där man helt enkelt tagit med sig brädan och burit det skitiga helvetet till Camp Galveston. Sedan vidtog en kraftig rengöring för att få den användbar. På ena kortsidan syntes fortsatt spår efter en brandskada. Allt gick i skitens färger grått, mörkgrönt och mörkbrunt. Fem-sex meter långt, kanske lika brett, så där 25-36 kvm stort, i metriska mått räknat.

Knutpunkt 1A när man var på intern Leave, fanns allt utom alkohol, men veckogamla tidningar från USA, och läsk. Leave utanför Campen var inget man kunde förvänta sig för ofta, även om ”ärenden utanför Campen” sågs som accepterat. Alkoholen fick man liksom ordna själv, antingen smuggla in eller bränna i lönnedom. Hade man tur så hade någon gjort någon slags bullar. Kort sagt, det fanns alltid något. Längst in var det ett runt bord, för bland annat kortspel. Några män drog ett parti poker där för att få tiden att gå för tillfället. Pengarna var troligen slut och då fanns det bara det kvar att göra. ”Potten” var alltid småstenar eller något annat, Phillips hade strängt förbjudit spel om pengar. Troligen det enda vettiga han sagt och gjort.

Lönen var ju inte den drygaste och de gällde att se till att den räckte så länge som möjligt. Kortspel och poker i synnerhet hade en mycket destruktiv förmåga att nagga på lönen. Visst

spelades det om pengar med men det skedde garanterat i lönnedom, utanför Phillips anhangs åsyn.

Trädtopparna syntes bra bit bort mot kullarna, och hettan var obarmhärtig, när det inte regnade. Regnet var ständigt närvarande. Framför träden, palissaderna som dolde Section ”Spirit”, fanns ytterst få platser där man INTE såg den.

”Tro mig broder. När de ser de här vackra skinkorna igen, då finns jag i säkerhet i Sverige, då är det försent, där tänker jag gå under jorden.” sa Craig snett leende och såg sig om. Lucas tittade på klockan, 18:39, jobbet väntade.

”Brorsan, skittunnorna väntar på oss, ett gott råd. Knip igen till andra om det du sagt till mig nu, om du tänkt överleva det. bara gör det i all tystnad, ju färre som vet, ju bättre. Jag tänker nog mig dra jag med, men det får inte ske hur som helst. Jag har ingen familj att tänka på i samma avseende, fru och barn Och sådant. Så det är inget hinder för mig.” sa Lucas bistert. Det skulle bli ett totalt psykhaveri i skallen på Phillips när Craig kom undan. En systemkollaps bokstavligen, han skulle bli ballistisk på bråkdelar av nanosekunder. Och det betydde att den karln kunde bli livsfarlig om man inte såg upp.

”Det kommer att bli ett satans liv på Phillips när du inte kommer tillbaka. Ett sådant helvetes liv att en orkan är en mild västanfläkt. Bara så du vet, jag fixar det, men för Fan, snacka inte om det. Phillips kommer att åka på en mental krasch i skallen. Bokstavligen! Då vill jag inte veta detaljer. För jag tänker knipa igen, garanterat, och då skall man inte veta för mycket. Risken finns att jag åker in där.” sa Lucas bistert, han nickade åt palissaderna till.

”Jag lämnar ett tips via mina föräldrar i ett kuvert vart jag befinner mig. Vi syns där sedan antar jag, dit in? Håll tassarna kliniskt rena, och se till att skaffa större mängder med värdefull information. Vilket inte torde bli svårt med det dumhuvudet till Colonel. Den informationen kan bli nyttig

efter des... Jag leker med citroner.” sa Craig halvt hemlighetsfullt.

”Risken finns. Phillips är en bra läskig jävel. Jag vill då Fan inte hamna i krigsrätt för krigsbrott, på grund av honom. Den här jävla hanteringen här är inte ett dugg bättre än tyskarnas förbannade koncentrationsläger, eller ryssarnas Gulag. Samma jävla skit, inte någon skillnad, bara att ett annat namn på Fanskapet. Phillips har trumf på hand fortfarande, men inte länge till. Du vet ju vad det där fanstyget kallas? ”KZ Auschwitz Nr 2” inne på Campen.” sa Lucas bistert.

”Jo tack. Läskig jävel, snyggt uttryckt vill jag påstå. Jag hörde rykten om att vi båda skall på PCS i 137th ”Shady boys”.

[**PCS:**

Permanently Changed Stationing: Permanent ny stationering]

Och de vet du vad det är för några? Han vill knyta oss närmare till sig så vi inte skall börja snacka vitt och brett. Den där intorkade Phillips vågar inte tafsa på oss. Petar han på oss så ryker bordellen, räcker med ett enda samtal för mig, det kommer aldrig att hända. Inte så länge det finns något bakom mitt pannben.” sa Craig buttert. Lucas bara hånlog mot honom, vem ville det?

”Nu fattar du jag vill försvinna? Är väl Hersey som gnällt igen. Den perversa dumjäveln du fick degraderad, och nesligt hemskickad, enligt honom. UCMJ sa sitt och Hersey hade väl svårt att uppskatta budskapet. Hersey skall ha kontakt med Phillips från och till. Du vet, snacket går på Campen, oundvikligt. Campen läcker som ett såll, när det gäller sådant. Det finns en jävla massa fler herseys som borde få samma behandling som hersey, titta på idioterna som besöker Phillips tillhåll.” frågade Craig trött. Lucas tittade men en besk min på Craig, snacka om bistra framtidsutsikter liksom.

”Tvi Fan. Nog Fan fattar jag det alltid, i helvete att jag vill befatta mig med dem djävla Shit-bricken. Jodå, definitivt är det så. Han var bra förbannad när han blev påkommen och bränd, i MP:s hårda grepp. Helvete vad han svor åt mig när MP slog honom i bojor i Saigons horkvarter, hos Mama Jin. Har inte sett eller hört av karln sedan dess. Harvey håller koll på den perveterade djävulen i USA. Jo, jag har hört det med, sist var väl i torsdags, vad jag hörde. Den Shit-Bricken skall nog se upp så inte Harvey biter huvudet av honom. Harvey skall han akta sig för, Harvey kan göra livet förbannat surt för honom, med en knäpp med fingrarna. Nää, det kan han inte mena.” sa Lucas tyst, och med ett uppenbart hån i den sista frågan. Det drällde av dylika svin i grannskapet.

”Uhum? Det säger inte lite det.” sa Craig småbuttert.

”Tack och lov. Den fula gubben skall vara ohyggligt tacksam över att UCMJ inte kastade honom i Brigen de närmaste 10-15 åren och sparkade ut karln. Han kom otroligt billigt undan, degradering till Corporal och ett års indragen lön. Och sedan sex månaders kasernförbud. Han är en av Phillips absolut närmsta vänner. Hersey uppskattade nog inte läget att bli hemskickad från sitt ”himmelrike”, så nog Fan är han förbannad på mig alltid. Harvey omnämnde att Hersey inte skulle släppas ut i 1st Civ Div de närmaste 10 åren, för att hålla koll på svinet.” sa Lucas och tittade sig misstänksamt omkring. Det där han precis sagt var högexplosiva ord om Phillips fanns i närheten.

Phillips hade knappast glömt att hans bästa vän hade degraderats å det grövsta och förvisats in i materialförråden på MCRD Parris Island. På Main Storage, huvudlagret, bara för att han hade anmält Hersey.

De hade ytterligare en veckas latrintjänst de själva bett om bara för att slippa Phillips giriga ögon. Ytterligare en veckas frist från att hålla på med skit de ville undvika. Allt var bättre än att hamna på ”Spirit”, till och med den tidvis kväljande

stanken med latrinbränningen och de ibland svintunga latrintunnorna.

Det här de nu höll på med var i alla fall riktig, ärlig, skit i alla fall. Den här stank skit i alla fall, riktig skit. Ren ärlig strid hade de inte hållit på med sedan våren 1966, inte efter att de åkt under Phillips befäl. Det de fått i uppgifter nu gränsade till brott mot Genèvekonventionen och krigslagarna. Något som garanterat inte skulle tåla att synas närmare utan att riskera åtal. Frågade man Lucas fanns det bara ett ord om det: svinaktigheter. Det hade varit skit i kubik, fångar som var svårt misshandlade, döda och allmänt lemlästade, som de fått hålla på med. Lucas och Craig hade sett åtskilligt som inte höll för folkrätten.

Det var tveksamt om folk högre upp visste om ens hälften av det som pågick på Camp Galveston, troligen gjorde de inte det. Eller så hade de inget med US Marines att skaffa överhuvudtaget. Lucas hade ofta funderat på vem han EGENTLIGEN jobbade för, CIA:s Coverted Operations eller US Marines. Men allt tydde på det förstnämnda. DIA, kanske, men tveksamt, han visste inte, och tänkte inte fråga heller.

DIA var förbannat hemlighetsfulla allmänt. En fråga som var livsfarlig att ställa och svaren förbannat få. Den frågan ställd till fel person och det var dags att ringa begravningsbyrån i förväg. Man skulle inte överleva det, folk som tänkte kritiskt uppskattades inte.

Men att verksamheten på Camp Galveston var gravt regelvidrig i alla avseenden och att fick staben högre upp reda på sanningen skulle de studsas bokstavligen. Men att ens fundera på att föra det vidare till högre befäl var ett risktagande som var substantiellt stort. Det var frågan om man överlevde en sådan anmälan. Det fanns många sätt att dö på Camp Galveston och Phillips tvekade inte att verkställa det.

Var "chefen" CIA så behövde döden knappast säga "Pang". Det kunde lika "bra" bli en "Skojig spruta i baken". Vad den sprutan innehöll ville han inte veta, än mindre känna av effekten. Med den osäkerheten om Campens reella "huvudmannaskap" så var det lugnast att knipa igen, och inte ställa onödiga frågor. Det var en olustkänsla de delade på.

* * *

Efter att de druckit upp gick de tyst upp till skittunnorna och fortsatte det stinkande arbetet, men som trots det var långt bättre än det jobbet Phillips ville sätta dem på.

"Dags att röra på oss, Skittvåan väntar på oss. Skiten bränner sig inte själv." sa Craig kort. Hitintills hade de bara haft en helvetes tur att ha kommit ur Phillips synfält. Till den grad att de kommit undan dem folkrättsliga vidrigheterna. De gick bort de 200-250 meter de hade till latrinområdet, genom Section North 2. Likadana ruckel av korrugerad plåt, tälduk och som det såg ut, spillved, som deras egna ruttna tillhåll. Tolv träruckel till Heads, av ihopsjikade plankor, med en lucka bak för skittunnan.

[Head:

Toalett, sanitetsanläggning]

I övrigt en ful jordfläck som blev ett lerhav så fort det vart ett spöregn, vilket inte var direkt ovanligt. Stället stank 24/7 av avföring och urin. När solen brände på var det som allra värst. Då var det på gränsen till outhärdligt vidrigt. Ibland spyframkallande.

"Bara att börja bränna då?" sa Lucas buttert.

"Ja, bara att elda på, och låt det stinka, då slipper vi Phillips." konstaterade Craig buttert. Stanken stod som en snagg i näsan på dem men de jobbade på idogt.

"Jag har bestämt mig, "Shady Boys" lockar inte precis. Kan ingen vänlig själ "vådaskjuta" den jäveln till Colonel, helst

snarast?” sa Lucas tyst. När de hjälptes åt med en full tunna med skit ut från en av Heads, som bokstavligen vägde as. Proppfull med skit och vägde bra mycket. De bar den en bit bort och hällde lite diesel i den och tände på eländet.

Bara för att föra in en ny tunna på plats i den toaletten de precis tömt. Den förbannade stanken var vedervärdig men allt var bättre än att drabbas av Phillips. Han hade funderat en hel del och insett att den banan Phillips bjöd på skulle förr eller senare leda rätt in i helvetets värsta irrgångar. Den skiten skulle garanteras dras upp i ljuset och gjorde den det åkte han garanterat in i brigen, på evigheter.

”Så, du drar med. Jag har permis om tre dagar, ”Vådaskjuta” Phillips? Vågar du ens tänka den skrämmande tanken? Vem skulle våga sig på det oerhört våghalsiga tilltaget? Någon självmordsbenägen typ möjligtvis, han skulle inte bli gammal efter det. Den här gubben har förbannat bra beskydd. Och det högt upp som Fan. Skall man ta hand om honom gäller domare, advokat och en driva med vattentäta bevis. Det är enbart då man kan klippa honom, eller har tillräckligt med stjärnor på axlarna. Annars hade bordellen rykt för länge sedan.” sa Craig bistert, Lucas log snett, nog fan var det så alltid.

”Syns i Sverige, jag kommer att greja dig information via mina föräldrar i USA under antaget namn. William Smith. En av miljoner och åter miljoner Smiths, omöjligt att kontrollera.” fortsatte Craig lika tyst.

”Jag önskar dig lycka till, men nu får vi nog jobba som om inget händer. Du vet., snacket går annars på campen.” sa Lucas lätt besvärat. Captain Glenn Dagenham kom nu på toaletten.

Han var konstant dålig i magen och det luktade jävel som vanligt efter att han varit på holken. Ingen visste riktigt varför, men karln var känd att ta nervlugnande och annat för att stå ut. En slurk Jack Daniels var visst också på den menyn med

lugnande preparat. KarlN var resonlig, och kunde hjälpa till med att slingra sig undan Phillips åsyn.

Gjorde han det var det fullt förståeligt. Att sitta precis trappsteget under Phillips och ständigt behöva vara nervös, small det loss så var det han som åkte in i skottgluggen med en stjärnmäll. Eller så var det käket. Ingen visste, och brydde sig väl inte heller. KarlN hade ett helvetes humör och det var etter värre vissa dagar. Klart som helvete att det rann över på humöret när situationen var minst lika skitig för honom som för de själva, troligen ännu djävligare och obehagligare att bli utsatt för. Allt var inte bättre med en högre lönegrad.

Den här dagen var ett av de värre som det verkade, Dagenham blängde fullt åt dem. De hade precis tömt den Head han gick in på och den stackars jävel som skulle gå in där efter Dagenham skulle få det roligt. Det skulle vara en milt sagt spyframkallande stank inne på den toaletten. Så vidrig att den fick vädras ut. Hela Campen var en enda Cluster Fuck 24/7, det var bara graden som varierade, från kvalmig till spyframkallande.

[Cluster Fuck:

När allt går åt helvete, ingenting fungerar och det är bara att försöka få helvetet att fungera på något vis.]

”Fy Fan att drabbas av honom. Han är på ett djävla humör.” sa Lucas skakat när Dagenham avlägsnat sig.

”Tvi Fan.” konstaterade Craig till svar och de drog ut tunnan, och satte eld på den tunnan omedelbart. Bara för att se Dagenham återkomma efter en stund.

”Benson, mitt kontor!” sa han bara barskt.

”Ja, Captain!” svarade Craig och följde med Captain Dagenham. Kvar var Lucas och slet ensam med tunnorna innan Craig kom tillbaka. Vägde bly att dra ensam, men det fick gå det med.

”Åker redan i morgon. Captain sa att jag skall avresa 0644 Hours i morrn bitti, inte väntat mig att det skulle gå så smidigt.

Trodde Phillips skulle krångla ännu mer. Lämna skiten, ett par andra grabbar skall ta över. Du har kvälls och natt-Leave. Dags för lite god skönhetsömn, broder.” sa Craig kort.

”Tackar.” sa Lucas och lämnade området med en viss tacksamhet. En from tacksamhet att slippa stanken. Bara att tvätta av sig den värsta stanken för allas bästa. En kväll Lucas och Craig firade med att spela kort i ett av skjulen, där det gavs fan i förbudet mot att spelas om pengar. De spelade poker med ett par grabbar ur Charlie de spelade alla pengarna av. Grabbar som knappast anade att det var sista kvällen de skulle se Craig. Craig som tog alla pokerpengar i sin ficka.

Lucas visste att Craig skulle försvinna undan åsyn ett bra tag framöver. Så han sa inget om pokerpengarna. 133 dollar och 45 cent hade de spelat av grabbarna, pengar Craig just nu behövde långt bättre än han själv. Craig behövde all tur som bara fanns nu. Han skulle få ett helvete om han skulle bli gripen.

”Håll du i pengarna, så får jag min del i morgon.” hade han bara sagt diplomatiskt. Han skulle nog inte ha ett enda cent av det när det kom till kritan. Ingen skulle se Craigs ansikte på Camp Galveston i en bra lång framtid. För att vara ärlig, aldrig mer någonsin, inte om Craig själv fick bestämma. Då var han slagen i bojar om de såg honom igen, så det undvek nog Craig extremt väl.

När han själv fick första bästa tillfälle till det så försvann hans nuna med från Camp Galveston, och då för all framtid. Det gällde bara att planera det väl. Och genomföra det på ett sådant sätt att Phillips inte anade att han skulle försvinna för gott. Det visste han inte ännu när eller hur, med tid kom råd. Först gällde det att se hur Phillips reagerade på Craigs försvinnande, och hur stor Cluster fuck den löste ut. Troligtvis skulle allt vändas upp och ner på Campen när det blev klart att Craig hade kommit undan. Med en spritt språngande galen Phillips som osada svavel som grundorsak till det totala

haveriet. När de gick till sig så såg de ”Spirits” olycksbådande palissad bryta av mot natthimlen.

”Du, det där vill jag aldrig mer se...” sa Craig kort och pekade mot palissaden.

”Förstår dig, mer än väl, broder. Lycka till, och ta det försiktigt, vi vet inte vad Phillips kan ha satt in för åtgärder.” svarade Lucas kort, men det var enbart en fråga om tid.

”Fullt medveten om att den svekfulla ormen kan ha satt in insatser.” svarade Craig tyst.

Phillips kunde inte neka honom permission i all evighet, och han kunde vänta ut den tiden. När den kom var det bye bye Camp Galveston. Efter att Craigs försvinnande blev en realitet så skulle det garanterat bli Årtusendets Cluster Fuck på Campen, så långt var helt klart. Han kom till att tänka på vad Craig sagt om domare med mera, det låg något vettigt i det i det. Bevis gick att ordna fram, Phillips var knappast den vassaste kniven i lådan, en av de riktigt slöa snarare, ett brett, rundslipat, plattjärn var märkbart vassare.

En allmänt pompös och smådum, eller rättare sagt stendum, småfet Colonel som Gud glömde att ge en hjärna när han blev till. Och Phillips kunde bevisligen bli ballistisk, och då gällde det att kunna ducka blixtnabbt för att inte bli träffad av skiten, den kunde komma flygande otroligt snabbt, och väldigt mycket av det.

För mycket för vilja bli träffad av den där stinkande dyngan frivilligt, att skita ner namnet Galveston med det här skithålet var skamligt. Det var bara för att aset till Colonel var född där.

Skulle innevånarna i Galveston känt till det, hade de krävt att Phillips bytt namn på placet. På morgonen hittade han ett igenklistrat kuvert under Craigs kudde med hans namn på. Han öppnade den och läste brevet i det.

”Lucas.

Spela dum som Fan, vi syns i Sverige. Jag har inget val, och det har inte du heller. Tack för pengarna, du får din del när vi ses i säkerhet i Sverige. Du har folk på din sida som inte uppskattar skiten Phillips hålls med. Bland annat de där grabbarna vi spelade kort med igår. Om någon frågar så är det blindtarmen, med min dotter, det var vad jag lurade i Dagenham, min dotter är frisk som en nötkärna. Ta ett bra tillfälle och dra och se till att dina gamlingar inte vet vart du drar i förväg. Se till att skaffa dig något att erbjuda svenskarna i utbyte mot att de ger dig skydd.

Du är att mer eller betrakta som en avhoppare, med tanke på Camp Galvestons tämligen elakartade rykte. Och svar på din fråga: det luktar Coverted Operations långa vägar. Men jag har inga bevis och lär inte få det. Så Phillips går knappast under vår kommandant. Börja titta hos CIA istället, vi har således blivit generalblåsta på konfekten.

Just nu är du troligen i CIA:s sold, mot din vilja. Och jag antar att du ogillar läget lika mycket som jag gör. Gilla läget tills du får din nästa permission, det lär dröja då Phillips kommer att balla ur tämligen bra. "Iron Stove" lär inte uppskatta att du drar, det kan jag säga direkt. Lycka till broder, vi syns i Sverige.

**["Iron stove":
"Järnspisen"]**

PS: När du läst det här, skicka brevet i kaminen. Tar dem dig med det här brevet blir det garanterat Förbannat hett om dina stackars öron. Om du nu överlever det (läs: "saknad i strid" eller "vådaskott")."

Stod det.

"Nog Fan skall jag spela dum alltid. Lycka till din jävel, se bara till att hålla ner arslet. Här kommer det att bli jävligt livat." sa Lucas tyst. Han tussade ihop brev och kuvert och

kastade in det i kaminen. Det där högexplosiva brevet var knappast tillrådligt att spara på. Två veckors respit från stormen var att vänta. Två veckor han utnyttjade med bland annat inköp av små oansenliga anteckningsböcker i parti och minut, på loppisen som låg mindre än tio minuters gångavstånd från Camp Galveston var det stånd som inte sålde annat.

Än var det lugnt, och då gällde det att smida medans järnet var varmt och förbereda allting, innan Cluster Fucken slog loss på allvar. Vietnamesiska killar och tjejer, gubbar som gummor, unga som gamla, använde dem till precis allting, och kostade 25 cent stycket. Prutade man så fick man två och det var fullständigt normalt att gå med ett par sådana i bröstfickan på Camp Galveston, alla hade minst en på sig i någon ficka, inkluderat Phillips själv.

Han hade lyckats att smussla in en liten Leica 35 mm kamera som var väldigt lätt att gömma och tog bevisbilder när Phillips vände ryggen till. Inköpt på en loppis utanför Campen för inte så många dollar och garanterat stöldgods, men i sammanhanget var det småpotatis.

Hur fan den kameran ens hade kommit in på Campen, utan att bli påtalad, var en gåta, men ”en större klunk Moonshine” var ett allmänt vedertaget ”betalningsmedel” för få in kontraband, så även denna gång. Vakten ”tittade girigt bort” och kameraväskan slank in osedd. En fin flaska Moonshine han hittat ute på marknaden gjorde jobbet.

Häleri och stöldgods var knappt ens ”åtalbart”, då skulle 95 procent av alla på Camp Galveston åkt in, inkluderat Phillips själv. Samma loppis som anteckningsböckerna. 10 US Dollar hade han gett för den med tre objektiv, blixt, filmrullar och allt. Ändå så hade han prutat ner den från 35 US Dollar. Om det inte var stöldgods eller var taget från en dödad reporter, så var han Den Heliga Ärkeängeln Gabriel i egen hög person.

Och det var en önskedröm, bokstavligen, den glorian var i högsta grad frånvarande.

Det fanns inte ens på kartan att det var ärligt avskaffat, i sammanhanget spelade det ingen större roll. Det var syftet som var viktigt. Och svar ja, nog i helvete skulle Phillips gå loss på allvar och bli en helvetes plåga, men det var ingen överraskning. Han skulle garanterat hamna i skottgluggen som nr 1 när det kom till förhör och så vidare. Dela skjul med Craig och det var knappast förvånande att hans aktier kollades av allra först. Speciellt med de nära banden han haft med honom.

Det gällde samtliga sex som bodde i de i de högre officersleden hade mage att kalla grupplögn, korrugerad plåt, tältväv och något som mer liknade gammalt spillved som höll ihop klabbet. Rena rucklet. För övrigt exakt samma skitbränning som så många veckor tidigare. Det jobbet var så långt bort från Phillips ökända tillhåll det bara kunde. Phillips hade svårt att stå ut med stanken när de brände skiten, så det var en fristad på mer än ett sätt. 400 meter av absolut frihet på sitt sätt.

Dryga två veckors idogt slit vid skiten följde för att sedan drabbas av en rasande Phillips som kom inåkande på Sanitary 2 i sin jeep, som var desperat och halvt vansinnig. Japp, Craigs galna upptåg hade lyckats, han hade lyckats komma undan. Uppenbart visste inte Phillips heller var Craig nu befann sig, likaså att Phillips var i panik över att Craig lyckats och ville till varje pris ta reda på vart karln försvann.

Det syntes tydligt på Phillips, att Craig knappast skulle knipa igen om missförhållandena på Camp Galveston. Det satte Phillips i ett fullständigt paniktillstånd.

Snaggen satt i kläderna nära nog och gick knappt att tvätta bort, den här stanken kring Phillips var ännu värre. Han var på

sitt absolut sämsta tänkbara humör och han kunde snart nog förvänta sig precis vad Fan som helst från karln, nog i helvete var han nervös alltid men fick dolt det förbannat väl. Det var dags att börja ljuga och ljuga så in i helvete bra.

”Wollberger! Vart i helvete är Benson?” vräkte Phillips ur sig, milt sagt tvärförbannad, Lucas märkte att Phillips hade tappat greppet om Craig, att Craig lyckats med sitt uppsåt med att få Phillips av banan riktigt ordentligt.

”Inte den blekaste aning, Colonel. Har han inte återkommit, Sir?” undrade Lucas ”förvånat”, han spelade fullständigt stendum. Han hoppades innerligt att Phillips inte skulle lyckas syna hans genomfräcka bluff. Den här genomfräcka bluffen var gigantisk.

Gjorde han det satt han i skiten riktigt ordentligt, han skulle garantera inte överleva det. Phillips hade tystat obehagliga vittnen tidigare. Det var så han klarat sig undan åtal så här långt. Om det ankom Lucas så skulle Phillips skräckvälde förkortas avsevärt. Det skulle han göra garanterat om tillfälle gavs. Inte chans i Helvetet att Phillips ska klara sig ostraffat ur det här.

Det fanns inte ens på kartan att det skulle ske, aldrig i helvete, det man gjorde stod man till svars för. Det skulle Phillips bli varse om i sinom tid. Lucas var bara omskakad för stunden, nu började hans interna gerillakrig mot Phillips. Craig hade bara startat ”kriget”, nu var det han som slutförde det, och där dvar det inte Phillips som var ”CommC” för den missionen. Det var han för korkad till.

Colonel Frank R Phillips var knappast den vassaste kniven i lådan hos, troligen CIA, så det var knappast Phillips som skulle leda den striden. Den striden ledde han, utan minsta tvekan. Det gällde bara att ducka undan för skiten som kom farande från Phillips håll. Den kunde komma jävligt snabbt.

”Han sågs senast i Frankfurt, där försvann han helt och spårlöst för två dagar sedan. Inte en jävel vet vart han dragit!

Du är ju hans bästa kompis här, så har du hört något?” undrade Phillips irriterat, Phillips såg vettskrämd ut i ansiktet bokstavligen. Craig hade satt Phillips som en berusad Bambi på hal is, snorhal sådan, fästet existerade inte under fötterna. Phillips verkade vara fullständigt panikslagen.

”Helvete...” hann Lucas tänka innan nästa salva kom från Phillips. Var hans gigantiska bluff synad och avslöjad?

”In till Captain Dagenham för en redogörelse!” sa Phillips barskt åt honom. Än höll bluffen tydligen, eller så kunde inte Phillips belägga honom med lögn och kunna bevisa det. Vilket det nu än var så var läget tämligen tillspetsad, nog Fan syntes karlns misstro mot honom närmast övertydligt.

Nog i helvete hade Craig lyckats att driva upp humöret på karln till tämligen ohälsosamma nivåer. Nu gällde det själv inte bli synad i sömmarna för närgånget.

Var han ”osynlig” innan så var det definitivt läge att bli världsmästare i den konsten. En ung NCO hade lyckats desertera tidigare och dykt upp i Canada och fått asyl där. Hans närmaste kamrater hade allihopa hamnat i Phillips tjänst bakom palissaderna. Och nu var han garanterat i farozonen för det.

[*NCO*:

Non Commissioned officer, underofficer.]

”Ja, Colonel!” svarade Lucas och ilade till Dagenhams kontor. Det var bara att ta smällen, gilla läget, och ljuga så in i helvete bra.

”Gunnery Sergeant Wollberger anmäler sig, Sir.” sa han kort.

”Wollberger. Det gäller Benson, hans misstänkta desertering. Vi vill veta allt ni två pratat om, och sätt dig ner.” sa Dagenham bistert. Lucas satte sig ner och var allmänt nervös.

”Wollberger. Ni sågs prata på Chow hall dagen innan han reste. Vad pratade ni om?” undrade Dagenham bistert.

”Hans dotter. Hon har ju inte varit så värst kry på sistone, och kanske måste opereras, det var det han var orolig för. Men Colonel Phillips sa att han varit borta i två dagar. Vet ingen var han är?” frågade Lucas spelat förvånad. Han spelade fullständigt ovetande, för att inte ge Phillips orsak att agera mot honom. Minsta lilla och de hade honom på kroken. Den kroken gjorde förbannat ont om den fastnade på honom. Det fick bara inte ske. Han såg sig om i Captain Dagenhams lätt fältmässiga kontor, det var oundvikligt.

”Man tager vad man haver” hette huvudregeln, och det var verkligen ett faktum här. Stolpar i nära nog spillved och bambu, väggar i någon canvas i brist på annat, ljus brunt, som det såg ut, av skit. Det räckte att en Jeep körde för utanför och det var nersmutsat. Inget unikt för det här stället. En mer än två meter lång och en meter bred, bra djup vattenpöl bildades utanför tältet så fort det kom ett spöregn.

Hur många soldater som skitat ner sina kängor där visste han inte, men det var åtskilliga. Den här jävla jordmånen, som på råge av allt var ett helvete att få bort. Satt som cement om det hade hunnit torka in.

”Ja, han sa något om det innan han reste ja. Vad sa han att han misstänkte till dig?” frågade Dagenham kort.

”Blindtarmen vad det var, han var inte säker, hon skulle visst läkarundersökas i dagarna.” svarade Lucas svävande.

”Och ni märkte inga tecken på att han tänkte avvika?” undrade Dagenham fundersamt.

”Inte det minsta, det slog ner som blixtn från en klar himmel, Sir.” svarade Lucas vilt ljugande.

”På det lilla viset, hur ställer du dig till det här?” frågade Dagenham.

”För djävligt, Sir. Det är inte alls snyggt, det här sätter mig i skiten med, liksom de andra i rucklet, som troligen är bra ilskna. Vi blir ju misstänkta fast vi är helt oskyldiga. Det känns inte alls bra, Sir.” sa Lucas hej vilt ljugande. Nog hade Craig ställt till det, både för honom själv och alla andra med. Det

syntes alltför väl på Dagenham, som själv var nervös så in i helvete.

Dagenham hade pratat med de andra med redan och de visste ingenting och det var väldigt uppenbart. Lucas hade mött dem på väg till Dagenham. Var det något man blev bra på under Phillips befäl var det att ljuga. Nu var det till att nära nog mer än världsmästare i det ämnet. Så bra att han lyckades övertyga Dagenham, vilket måste ha tangerat otroliga världsrekordnivåer att kunna ljuga trovärdigt. Dagenham som var expert på avslöja lögnen gick tydligen klockrent på de lögnaktiga valsarna. Inte en enda stavelse var sanning.

”Alla Leaves är indragna tre månader framåt, det kvittar varför, bokstavligen. Så det här drabbar alla här, oavsett rang eller tjänst. så nog Fan sätter det dig i skiten alltid. Glenn ville prata med dig, men Phillips har satt stopp för alla Leaves oavsett skäl. Han har ballat ur fullständigt, gått bananas, freakat ut, going nuts, kalla det vad du vill, Sorry. Jag själv är strandad med, Phillips litar inte på någon. Phillips är fullständigt nuts just för ögonblicket. Nog i helvete har den gode Benson lyckats att skaka om den jävla Phillips alltid. Och det i grunden.” sa Dagenham bistert, Lucas bara hånlog inom sig. Nog Fan hade Phillips gått Bananas alltid, ochskulle inte bli normal på ett bra tag framöver. Om han nu någonsin varit normal vill säga.

”Ja, jag vet, ett jävla läge, Phillips kan bli bra förbannad. Men att låta det gå ut över alla på Campen, dumheter. Han kan få folk emot sig på det sättet. Och man kan inte på något vis kunna påstå att han samlat popularitetspoäng tidigare, Sir.” sa Lucas ljugande. Men att Phillips kunde bli bra ilsken var dock absolut sanning. Det var väl det enda som överhuvudtaget var sanning i den här lögnaktiga sörjan för att inte få ”kroken i arslet” och slingra sig ur det här ostraffat.

”Hör du något så vill jag veta det med, det här är en besk historia. Nog kan Phillips få skit för det ja, men hitta någon

beredd att anmäla honom? Det lär inte vara för troligt, inte om man tänkt sig att överleva det. Nej du, den mannen kan inte den konsten.” sa Dagenham bister.

”Copy, Captain.” svarade Lucas så ”sanningsenligt” han kunde, mest glad över att han tycktes ha klarat sig ur det helvetet med Phillips så här långt. Men han var långt ifrån säker ännu.

”Nåja. Vi kommer inte vidare med det här. Wollberger kan gå och fortsätta, jag skall se till att hålla Phillips ur hans väg närmaste tiden. Han misstänker att du vet mer än du säger. Jag tänker inte tillåta att han förstör fler män än han redan gjort. Har lyckats med att stationera om en del män som garanterat skulle bli skogstokiga. Ett gott råd: Håll rent om arslet så Phillips inte får något att ta på. Den stendumma jäveln kan få saker i den virrpannan till hjärna.” sa Dagenham kort.

”Tack, Sir.” svarade Lucas och lämnade kaptensens kontor. Lucas drog som en trimmad iller till sitt logement, eller vad man nu skulle kalla det skjulet han sov i om nätterna. Han passerade en hel rad liknande ruckel som de hade mage att kalla grupplogement. Första akuta åtgärd, åtgärd nr 1A: gömma anteckningsböckerna alldeles förbannat bra, kom Phillips på dem tog det hus i helvete för honom. Han visste var, den gamla spritgömmen under hans säng, så fort han var ensam i skjulet. Den hade klarat sig vid tidigare shake downs utan att upptäckas, det var bara han och Craig som kände till gömmen. Någon annan hade redan december 1964 lagt ner en Playboy som garanterat klassades som otillåten pornografi. Phillips och de andra befäl skulle bara veta vad Randall och Company gömde undan deras åsyn, skjulet kryllade av kontraband bokstavligen.

I Randalls fall ett antal Playboy, bland annat det senaste numret, och ett drygt US Gallon med Moonshine, vart han nu skaffade det och hur han lyckades smuggla in det oupptäckt, men med Randalls ofantligt stora kontaktnät så kunde han smuggla in en hel djävla Cadillac utan att det blev påkommet.

**[Moonshine:
Hembränt]**

Det visste bara Gudarna och han själv. Det stank kompanibestrafning ifall Phillips och Company hittade det eller blev upplysta om dess existens. Så ett litet glas om kvällen brukade Randall allt bjuda på, men han teg om hans och Craigs gömma. De hade inte litat på att de andra skulle ha vett och etikett att hålla käften om det. Där låg lite porr och annat kontraband normalt. Allt det där som befälen högg ner på.

Porr och sprit högg de på men svineriet passerade utan åtgärd, och Phillips perversa svinaktigheter var långt värre än porren. Nog i helvete silades det mygg och svaldes elefanter alltid, i stora lass. Hittades anteckningarna så skulle inte Phillips tveka att låta skjuta honom på fläcken. För att sedan gå bort till telefonerna och ringa hem till far.

”Glenn Wollberger” lät det till svar.

”Lucas här” svarade han kort.

”Hur är det?” frågade Glenn kort.

”Jodå, *”men räven är i hönshuset”*. Synd bara att *”örnen”* inte klipper den här räven med som den förra.” sa Lucas kort.

”Inte bra, kan du få bort den?” frågade Glenn kort, det där betydde problem, stora problem. Det fanns med andra orsak att kontakta Harvey.

”Det skall nog gå, *men en höna rymde.*” svarade Lucas buttert.

”Bra, jag gillar inte räven något nämnvärt.” sa Glenn kryptiskt till svar, *”En höna som rymde”* var inget annat än en desertering. Och var det i samband med Lucas så låg Lucas illa till.

”Vem gör det?” svarade Lucas kort.

”Som sagt, jobbet kallar, vi får höras av.” sa Glenn kort.

”Ja, jag ringer i morgon.” sa Lucas buttert. Han lade på och såg sig omkring, nervöst. Männen omkring honom hade inte

uppfattat att han precis rapporterat att Galveston haft en desertering, utanför Phillips kontroll. Det hade börjat återigen spöregna, och han rusade till sitt skjul för att inte bli genomdränkt. Randall såg honom och log snett.

”Vilket väder va? Skall du ha en liten?” frågade han kort.

”Tackar som frågar, Dagenham är bra bister.” sa Lucas bister.

”Vad Fan skulle Craig dra för, alla andra men inte Craig.” sa Randall bister.

”Amen på det, broder. Men Craig mådde inte bra det sista, men att han skulle gå och desertera? Det hade jag inte väntat mig.” sa Lucas ljugande. Han visste inte exakt var han hade Randall och att vara ”frispråkig” var extremt farligt. Hela situationen var extremt spänd och alla på Campen var på tå. Ingen visste vad den galne Phillips skulle hitta på. Han kunde hitta på precis vad Fan som helst. Och då tassades det på tå lite överallt.

* * *

Dagenham var brydd, att han inte ens informerade sin absolut bästa vän förvånade honom lite, men det kan ha varit för att skydda sin vän. Han blev inte klokare på det i alla fall, och lade saken åt sidan nu, de andra i det grupplogementet hade inte ens en aning om att Benson avvikit. Han var nervös så ända in i helvete själv, att avlägga rapport till Phillips var en skakande uppgift. Nu var det prioritet ett att se till att Phillips skulle låta de lägre officerarna vara ifred, inte för att han kunde göra mer än att se till att ha dem upptagna på annat håll.

Sergeants, Staff Sergeants och Gunnys som hellre skyfflade skit än skötte befälsarbete sa en hel del för honom, befäl som slogs om att få ta hand om latrintjänsten. Det var en handling av desperation för att slippa Section ”Spirit”, likaså att komma så långt bort från den som möjligt. Det fanns hinkar i varje ”grupplogement” en bit ifrån som byttes varje morgon och

kväll. Vilka kördes till Sanitary 2 för att tömmas och eldas upp, den tjänsten slogs befälen om att få.

Han gick över till Colonel Phillips inne på "Spirits" område genom den dörr som fanns i palissaden och informerade honom. Han gick ner för de sex trappstegen ner till hans nergrävda kontor. Bara tanken på att gräva ner något kontor i den här jävla marken var ett vansinne.

Hur det så ut inne på själva "Spirit" var det bara de invigda som visste fullt ut. Men det var vida spritt i grannskapet om vad som pågick där. Ingen visste bara vem som var lierad med honom, och av denna orsak inte vågade anmäla eländet.

"Sir. Wollberger vet ingenting och är lika undrande han, som vi själva. De övriga i grupplogement 6 är lika undrande, har inte en aning de heller om hans vistelseort. Det här har Craig Benson planerat och behållit för sig själv tills han deserterade, Sir. Han har inte litat på någon, vilket jag mycket väl kan förstå. Att ingen skulle kunna skvallra om hans planer." sa Dagenham uppriktigt. Han var inte riktigt säker på om Lucas verkligen sa sanningen. Men i det här läget fick sanningen vara den som Lucas uttryckt. Phillips blev inte direkt lugnare av det beskedet. Hans okänt elaka humör gick igenom taket nu med en smäll så det ekade i grannskapet, här ljög någon enligt hans uppfattning.

"Vad i helvete säger du, människa? Jag kan ge mig Fan på att Wollberger vet tämligen exakt var Craig Benson befinner sig. Kanske fler gör det med, nu tar du fram namn och det jävligt snabbt. Inte en jävel lämnar Campen utom jobbet. Tills jag vet vem eller vilka som visste! Benson skall fram, och det snarast!" dundrade Colonel Phillips på Dagenham. En hel del annat otryckbart blev serverat Dagenham med och som det knappast var värt att käfta emot. Saker som inte lämpar sig för tryck, och det stank svavel om Phillips, bokstavligen.

Colonel Phillips var knappast på humör att ta besk kritik för tillfället, Phillips verkade vara i panik och var bra nervös. Den här Craig Benson skrämde skiten ur Phillips efter noter.

Phillips var i en öppen panik, och som gjorde allt för att rädda sitt läge. Läget på Camp Galveston var rena terrorn, alla misstänkte varandra. Upp som ned, ingen litade på någon. Phillips själv var misstänksam mot alla som kunde hoppa och nicka. Vän som fiende. Var Craig det första vittnet, som sett Phillips misshandla fångar och kommit sig iväg levande, och kanske med en jävla massa bevis?

I så fall ”förstod” Dagenham varför Phillips var i kraftig panik, Craig Benson kunde skicka in honom på livstid flera gånger om. Den gode Benson hade bra på fötterna emot Phillips, det visste han väl om. De där portarna hade varit öppna vi några tillfällen och båda hade sett saker som garanterat inte var menat att ses öppet.

Dagenham tittade sig runt på Phillips halvskitiga bunkerliknande jordkula till kontor, som om han skulle varit ute vid fronten a la VC. Han hade passerat ”Main Office”, dörren in till ”The pleasure Club”, och förbannade det där falskspelet. Alla visste vad som fanns bakom den dörren, och likaså vilka som var offren. Section ”Spirit” var Phillips sadistiska himmelrike.

Här hade han sitt egna krig med kemiska förhör och andra smutsiga metoder mot bundna fångar, som inte kunde kämpa emot.

Dagenham var spyfärdig och insåg att den gode Gunnery Sergeant Lucas Wollberger låg förbannat illa till, ännu ett vittne som sett och hört åtskilligt, hur mycket, det vågade han inte spekulera i. Inte mer än att Phillips fruktade Wollberger, så pass att han inte ens vågade tysta honom, och det sa oerhört mycket. Vittnen som sett hälften av vad Wollberger och Benson sett hade tystats, om Phillips inte vågade tysta Wollberger, hur stor hållhake hade Wollberger på Phillips egentligen?

Wollberger avskydde Phillips föraktfullt. Ge Wollberger fem minuter obevakat med Phillips och Col. Frank R Phillips

skulle vara stendöd. Phillips som aldrig vågade vara på tu man hand med Wollberger. Det var minst 7-8 pålitliga man till med innan Phillips vågade sig nära Wollberger. Hotet från "Iron Stove" Wollberger och fadern, Major Glenn "Bull" Wollberger gjorde väl sitt till.

Ingen vid sunnda vätskor utmanade Harvey "Iron Stove" Wollberger. Att ge sig på hans sonson var bland det värsta man kunde ge sig på. En Major hade gjort det och åkt på sitt livs pärs, hastigt förflyttad och degradering till sergeant sved hårt, förflyttad till DMZ och dödad av NVA mindre tre veckor senare. En viss "Järnspis" hade helt enkelt dykt upp på Campen, och tagit tag i Roper. Sedan bar det av.

Att det hade påverkat Phillips var mycket påtagligt, och gjorde att han inte vågade tafsa på Wollberger. Dagenham dröp av ovetta bokstavligen när han lämnade Phillips kontor.

"Fy satan, hur Fan kan en man bli så förbannat ilsken?" sa han tyst för sig själv. Här var det Wollberger som höll Phillips i schack. Lucas kröp runt hörnorna för att undvika Phillips till vartenda pris som fanns nära nog. Att Phillips inte vågade jävlas med honom var ingen garanti för att inte dras in i Phillips skit.

Bara för att ta det mest oansenliga jobb bara för att inte synas, och gjorde diskreta anteckningar om alla otillbörligheter han fick reda på, läckaget var massivt. Ju längre bort från "Spirit", ju bättre. Laga stängsel, och andra servicearbeten. Jobb som normalt Privates utförde, nu passade de här jobben honom lysande. Han ville bort konstant så långt bort från "Spirit" han bara kunde. Vädret var skit, det regnade nära nog dagligen och VC och NVA låg jämnt på lur där ute.

Han kunde nästan känna av deras närvaro, VC och NVA kunde nästa ta dem i kragen ibland som det kändes. Det här glödheta häftena skulle bli hans livförsäkring när han skulle dra, Dagenham hade gjort allt i hans makt att hålla honom utom Phillips åsyn.

Förr eller senare skulle dock Phillips argusögon spana in honom, och då bar det av in i helvetet. Phillips hade garanterat dragit honom närmare till sig bara för att ha koll på honom och hans förehavanden. Det var ett välbekant mönster ifall någon deserterade. Han var på vakt så in i helvete. Han visste aldrig när, var och hur Phillips skulle slå klorna i honom. Att karln var ute efter honom var mer än solklart. Efter att Craig gått upp i rök var Phillips nära nog paranoid, till och med Dagenham var orolig.

Värre än vanligt, och hade ständigt magproblem och mådde skit. Det räckte att se sig om på Campen för att inse att varenda man höll på att skita på sig av oro.

Det gick att ta på oron nära nog. Ingen kände sig säker, inte någonstans. ”Djävla vekling” som Phillips hade skymfat Dagenham och Dagenham var tre nanosekunder från att dra vapen och rensa Phillips skallben från hjärnsubstans. Det lilla som fanns av den varan, men besinnade sig, konsekvenserna skulle blivit ödesdigra. Det fanns ingenstans att retirera heller. Det sista förbannade Lucas extra mycket, antalet tillflyktsplatser var begränsat och Phillips visste alltför väl till de med, nu var inte ens skitbränning tryggt längre.

Den allra sista utposten mer eller mindre. Att hamna bakom den där träpalissaden var ett straff värre än döden. Något han undvek, han visade sig inte ens i närheten av den palissaden frivilligt. Det gällde att inte synas.

* * *

Bara för att två veckor senare bli dragen in i skiten, en waterboarding i hydda nr 1 som knappast var vacker, det var bra vidrigt, och fången överlevde inte tortyren. Det blev en ny anteckning i boken och han stålsatte sig. Det var uppenbart Phillips ville svärta ner Lucas rykte. Och på så sätt hindra att något land tog emot honom om han drog. Inget land tog emot

krigsförbrytare. Phillips hade bundit upp honom nära sig och det här var knappast första eller sista gången. Att Leaves knappast skulle dugga tätt var han fullt medveten om. Han hatade det, men som Phillips sagt, han ville ha ormen nära sig och ha kontroll över den.

Ord som Lucas förbannade ur sitt hjärta, vem som var ormen kunde dock vara lite diverse oklarheter över i det här läget. Frågan var nog mer om det inte var han som hade kontroll på vad ormen höll på med. Utan att Ormen själv visste det, den här ormen var knappast ett av de klipskare.

Frågan var mer vilken sorts orm Phillips skulle liknas vid, kobra var kanske till att ta i överkant med. Men den fanns i Asien, i stort antal, så en kobra fick det bli. Då var han Mungon som garanterat tog rätt på kobran.

Han bjöd bokstavligen på bevisen, samtidigt som han listigt höll sig från själva förhörsmetoderna, att hålla tassarna rena. Den här skiten var direkt klistrig, så "no touch" om man ville överleva det. Det fanns sätt att göra det snyggt, utan att Phillips anade något. Den svekfulla och förrädiska ormen Frank R. Phillips, som på daglig basis förstörde människors liv på de mest bestialiska sätt. Han var ytterst ansvarig och njöt personligen av att tortera livet ur andra människor. Miljön inne på det innersta, Interrogation Camp "Spirit", det fanns bara ett ord om den.

Ett rent Helvete. Livet bakom den där träpalissaden av bambu var en helt annan värld, där all medmänsklighet upphörde. Där fanns bara tortyr död och plågor. Och våldtäkter, i kubik. Kvinnor drevs under hugg och slag över till "The Pleasure club", hårt bundna och blåslagna. Kvinnor som troligen mycket snart skulle vara döda. Inget annat. Man kom inte levande ut.

Området direkt kl 7 till och med 11 var rena Dödens väntrum. Tio vattenhål, fem "ugnar", och en bur närmast

palissaden. Vattenfyllda jordhålor med galler över, ”Stekugnar”, plåtskjul i korrugerad plåt som blev olidligt heta i solgasset, bambuburar, stänger där de hängde upp folk i stressposition, waterboarding, bara för att ta några av metoderna. Listan kunde göras lång på det området.

Han kunde räkna till 20 vattenhål, garanterat fulla med parasiter och annan ohälsosam skit, vattnet var full av jord och avföring. Inte undra på att fångarna blev sjuka och dog. Det fanns tusen sätt att ta ihjäl fångar inne på ”Spirit”. Inkluderat att hänga folk, vilket skedde regelmässigt, utan någon rättgång. Det var att göra sig av med fångar, inget annat. En ren avrättning av fångar för att dölja de kriminella aktiviteterna, exakt samma som nazisterna hölls med.

Enda skillnaden var att dessa brott inte skulle bli lika välkända som det Hitler gjorde sig skyldig till. Men de var inte immuna mot att bli åtalade för dessa avskyvärda dåd. Det handlade bara om att bevisen skulle hålla för ett solitt åtal, det var den viktiga poängen i det hela, och i tillräckligt antal. Den sista punkten skulle han nog inte behöva oroa sig för.

”Ingen kommer härifrån levande. De där kvinnorna får vi inget ur, så vi våldtar dem. Något straff skall de ha, Vietnamesslamporna.” som Phillips uttryckte det kategoriskt. Lucas tittade ilsket på Phillips, det här Shit-bricken var ju fullständigt bindgalen! Vad Lucas tänkte innerst inne lämpar sig garanterat inte för tryck. Pappret skulle skrupna och skärmen att svartna av skam.

”Du skall ta mig Fan åka in för det här, Phillips. Så i helvete du skall, ditt satans perversa helvete!” sa Lucas tyst när Phillips inte var i närheten. Han kom att tänka på sadistiska bestar som Josef Mengele. Och andra likvärdiga bestar som jobbade i de tyska koncentrationslägren. Phillips var i exakt samma kategori regelrätta sadistiska svin. Utan någon som helst medmänsklighet eller samvete, sexuellt perverterad som få. Han hatade Phillips intensivt och önskade honom in i

dödens käftar vartenda sekund han levde. Han hoppades att Craig kommit undan.

* * *

Nu hade det gått 14 dagar utan att det hade hörts ett ljud om Craig, han hade lyckats gå under radarn och Phillips hade inte sagt ett ljud om det. Det tydde på att de inte visste vara han fanns, Phillips var inte pigg på att erkänna att han hade misslyckats. Och att inte hitta en "desertör" och återföra honom till Campen var att misslyckas per definition. En månad sammanlagt, utan att något hade syns eller hörts.

På två dagar hann man lätt försvinna upp i Norden och dunsta in i massan via Frankfurt Am Main. Högst 2, kanske 2,5 timmars flyresa till Sverige. Hade han blivit gripen av CIA så hade han varit gripen, för länge sedan, men inte ett ljud hade hörts i ärendet, inte från någon. Och då hade han fått reda på det, garanterat, Phillips hade inte kunnat hålla käft om det. Det var han alldeles för "äregirig" till. Det hörde till hans stil att hålla fram "troféer" när han fått tag på desertörer och andra han ansåg behövde bestraffas för "Ohörsamhet" och annat.

Nu hade han ingenting, nada, Zil, intet. Och det märktes att det faktumet besvärade honom något djävulskt. Och att han hela tiden letade öppningar till information, utan att finna någon. Att Craig hade lyckats försvinna under radarn, utan ett spår om riktning, det skrämde Phillips något otroligt. Med andra ord hade han satt sig i säkerhet, och de/den organisation/er som gömde honom gjorde ett kanonjobb.

Nu städade Lucas inne i Hydda ett, mest för att hålla sig undan. Små snabba anteckningar för att sedan i tysthet komplettera fakta undan Phillips åsyn. Den här idioten till Colonel var ju dummare än tåget! Lucas utnyttjade läget skoningslöst, Phillips bad om att bli grundlurad. Phillips kom in, allmänt nervös.

”Vart i helvete är Benson? Hört något?” frågade Phillips omskakad.

”Jag vet inte mer än vad ni vet, ger inte era underrättelser något, Sir? Har inte hört ett ord om och kring honom, Sir.” frågade Lucas ljugande.

”Troligen Sverige, men var där, det återstår att finna ut. Det är som om marken har slukat karln.” sa Phillips bistert.

”Någon gömmer honom bra, Sir.” sa Lucas och hade svårt att hålla masken.

”Ja. Så in i helvete bra, men den jäveln skall fram. Han skall inte klara sig ute på flykt.” sa Phillips bistert. Lucas tittade på honom, med ett falskt leende. Phillips såg sig oroligt omkring, det märktes att hela hans existens var omskakad. Det började märkas att det hårda psykiska trycket började ta ut sin tribut på Phillips. Att Craigs försvinnande störde honom något otroligt mycket, att det inte var han som styrde spelet längre. Att det var Craig och Company som höll i rodet.

”Det är nog han som drar fram dig i dagsljuset. Istället för tvärtom. Du är körd ditt tjocka as. När Craig öppnar böckerna så åker du in!” sa Lucas för sig själv. En psykotisk maktgalen despot som slog ner med brutal kraft mot all ”ohörsamhet” och tvivel mot hans sätt att sköta Campen. Det innanför palissaden var han egna lilla rike. Det fanns många ord om honom.

”Kung Spirit”, ”Slaktaren från Galveston”, och så vidare.

En del mindre smickrande uttryck cirkulerade med.

”Galvestonpederasten” var en annan besvärande benämning på honom. Det fanns inte någon som kallade honom vid hans rätta namn när han vände ryggen till, de elaka tillmälena haglade bokstavligen. Alla gjorde vad som fanns i deras makt att hålla sig därifrån. Stället var ökänt de närmaste 100 Klicks i radie.

**[Klicks eller K:
Kilometer inom USMC]**

En galen diktator och envåldshärskare som trodde att han var Gud själv på Campen, en roll som han mycket snabbt kunde bli av med. Lucas närde i sina våtaste drömmar att det skulle ske raskt. Men att "bränna" den här liraren var allt annat än riskfritt, Lucas kunde bara stillatigande se på hur läget utvecklade sig och förde "journal" över övergreppen som blev allt fler och allt grövre. Till så grova övergrepp att det fick pennan att skrumpna ihop och pappret att ruttna.

Det eskalerade mycket snabbt till att bli mer och mer ren patologisk sadism än ens förhörsmetoder. Att målet mer var att orsaka så lidande de bara kunde, oavsett om de fick fram användbar information eller ej. Det fanns inget av militärt intresse överhuvudtaget över det, det här var något helt annat. Det var enbart för att få egen njutning. Kvinnor drabbades värst och våldtogs slentrianmässigt, för att sedan mördas. Allt för att inte lämna bevis efter sig.

De kvinnor som hamnade inne på Pleasure var redan dömda till döden. Själv såg han till att bli åskådare utan att själv delta i aktiv handling. Phillips var en sinnessvag sadist, och han kunde bara se på när det blev allt bisarrare inslag.

Så länge han inte personligen deltog i övergreppen och samlade in bevis hoppades han slippa åtalsrisk. Det var tydligen grundläggande juridiskt enligt Dagenham, som tydligen hade passat på att rådfråga en advokat. Men i gengäld så skulle ingen våga röra honom om han agerade på rätt sätt, hans bevis skulle ligga som ett Damoklessvärd över dem.

Bland annat en grov gruppvåldtäkt mot en hårt bunden kvinnlig Viet Cong de våldtog och torterade till döds. Något av det vidrigaste han någonsin sett och Phillips hade själv varit där och doppat i grytan så att säga, och njutit högljutt, Lucas hoppades Phillips skulle få gonorré, syfilis eller någon annan könssjukdom för det där.

Han hade tagit en bild på våldtäktsoffret med bajonetten uppstucken i underlivet, då var Offret redan dött av

blodförlust. Någon riktigt sjuk djävel hade skurit in swastikan på hennes ena skinka. En vidrig bild ur alla tänkbara aspekter som ens kunde komma i tankarna. Bara en mycket, mycket sexuellt perverterad individ skulle, möjligtvis, kunna se ”positiva värden” i en sådan vidrig och direkt äcklig bild. En bild utan några som helst positiva värden, mer illasinnad tortyr och död, inget annat. Som bevis var det rena Trotylen, den dagen kom när han skulle ställa Phillips till svars för de här extrema vidrigheterna. Bilden skulle skaka om domaren och juryn och så vidare, och hjälpa till att spika igen kistan för Phillips.

Phillips var allmänt inkonsekvent och det förvånade honom att Phillips aldrig ens misstänkte något. Skjulet var genomsökt tre gånger, utan att de hittat någonting men de hade aldrig muddrat honom personligen. Lucas spelade dum och lyckades konstant att få bort intresset från honom personligen.

Antingen var han bra som bara den på att villa bort Phillips eller så var Phillips något otroligt lättlurad. Vilket det än var så var det bara att fortsätta lura karln, och helst så bra att han till slut inte längre ens visste vad han hette.

Det här rävspelet var det han som styrde, inte Phillips, det var karln definitivt för korkad för. Phillips var knappast ett geni, snarare motsatsen, så hur i helvete han kunde bli Colonel, det förvånade vetenskapen i sina grundfundament. Hur det än var med den saken så gynnade det hans planer.

Bara det förbannat jobbiga var att en del av underhuggarna var långt vassare i hjärnan än Phillips själv. Och de hade börjat fatta starka misstankar mot honom, han var tvungen att sätta in försiktighetsåtgärder.

Underhuggare som i sin tur utnyttjade Phillips bristande intelligens, det utnyttjades åt båda håll. Personer som utnyttjade totala Phillips brist på IQ fullt medvetet. Som First

Sergeant Mack Cradle som tog hem 100% rent Heroin till Los Angeles. Gjorde bra grova pengar på det.

Lucas insåg att det fanns helt andra krafter bakom Phillips med betydligt mer hjärnkapacitet än den hjärndöda idioten. Cradle skulle få tiotals år i fängelse för det. Det värsta var att Cradle knappast var dum i huvudet, och var ytterst svår att få bevis på, gjorde mycket sällan upp affärer på Camp Galveston. Kom ett paket, men vem som sålde narkotikan? Inga namn, kom via bud. Det var han och Cradle som var de värsta motståndarna gentemot varandra. Phillips fattade liksom ingenting av vad som pågick, dum som ett spån.

Cradle hade inget som helst intresse av att annonsera om sina ”små luckrativa sidoaffärer”, så inte Phillips skulle begära del av det han tjänade. Phillips var direkt pengakåt, och Cradle var inte intresserad av att dela med sig. Att låta involvera Phillips var som att be om att åka dit. Phillips var en glappkäft.

”Bara en tidsfråga innan hans jävla Bordell ryker, då får vi det jävligt kul! Och då vill JAG vara härifrån!” som Cradle vräkt ur sig vid ett tillfälle. Cradle betraktade Phillips som första klassens jubelidiot. Årtusendets största IQ-befriade nolla i en militär uniform. Med andra ord, bli ännu försiktigare för Lucas del.

Han hade redan mer än nog med bevis att skicka in hela konkarongen på ”Spirit” på livstid flera gånger om. I bästa fall. I värsta, ensam plats framför muren, och den platsen ville ingen till frivilligt. Att hamna där var änden på ens livslinje per definition, också kalla arbekusering. Nu gällde att skydda informationen från att upptäckas och sätta honom i direkt livsfara.

Det utmanade hans hjärnkapacitet till det yttersta och han hade 16 olika gömställen att gömma saker på. På de mest oväntade ställen, allierade som hjälpte honom att kunna gömma saker.

James Petersen i samma skjul var en av de mer praktiskt lagda och hade även han ett horn i sidan på Phillips, efter att ha blivit kallad bland annat Nigger från Phillips sida. Lucas som satt honom i kontakt med Harvey som intresserat lyssnade på vad James hade att säga honom.

Så fort Lucas var ute och i säkerhet, så var det Harvey som lyfte bort James Petersen, på dagen, från Camp Galveston. Det vare sig med eller utan Phillips "goda minne". Och Harvey glömde inga löften. Mycket försiktigt beräknat så hade han bevis mot mer än 300 sexuellt mycket tveksamma befäl, sedan den regelrätta tortyren. inte någon av Big brass som brukade besöka Camp Galveston han INTE hade NÅGOT på. Bevis som garanterat höll i rätten.

Hörsägen var bara indicier och värderades inte lika högt som handfasta bevis. Vattentäta bevis om tortyr, grova sexuella övergrepp, våldtäkter, mord, som toppade listan. Sedan drivor med allsköns annan diverse brottslighet, som i samtliga fall gav fängelse, som mest livstid. Ett flertal rubriceringar hade dödsstraff i toppänden.

Brottslistan inkluderade grova narkotikabrott och medhjälp till dito, sedan James Hardy. Kom från Harlem. En ung afroamerikansk man, runt det 25-30, välvårdad utåt, men livsfarlig att stöta sig med. Mordstatistiken kring den mannen var gigantisk, minst 60 människor hade fått släppa livet till. En av de tyngsta Kingpins, på gränsen till Supplier, i New York, var på platsen, och tog hem 100 % ren Heroin. 100-120 kilo åt gången som minimimängd. Det kunde lätt bli långt mer, en sändning på ett ton hade tydligen tagits in i USA via CIA:s medverkan. Det var inga småmängder precis, ett XX antal miljoner dollar redan i langarleden. I gatuleden vågade han inte ens tänka på hur mycket Hardy drog in i US Dollar.

Skamlösa belopp. Listan på brottsrubriceringar var milslång. Lucas vågade inte tänka på hur illa Phillips och Company

skulle åka in bakom galler. De skulle vara glada om de slapp ur det med livet i behåll. Lucas såg sig om inne på "Spirit", döda offer som fördes bort mot de bakre portarna, för att där "försvinna". Nu hade han kopierat kartan där offren låg begravda på ett smörpapper för att enkelt kunna komplettera den med nya dödade offers placering. Hitintills hade han 232 offer listade. Nu var det bara att samla in bevis, och han satt på rätt saftiga bevis i form av undertecknade order. Phillips handskrivna minnesanteckningar "som saknades" och Phillips muttrade otryckbara eder över "Vart i helvete de var någonstans".

Lucas tänkte inte berätta var det låg precis, "stöldgods" som Phillips hade kallat det. Sedan deras lilla "sexklubb", ett pack sexuellt sett synnerligen perveterade herrar. "The Pleasure Club" som det där vidriga sällskapet kallade sig. Det hade han inga som helst planer att låta sig utsättas för, anteckningsbok efter anteckningsbok fylldes med vidrigheter han hade Phillips och det packet sadister till last.

Förhörsoffer som sedan regelrätt våldtogs och mördades "snyggt och fint". Namn på fångarna fanns i vissa fall och skrevs ner. Han kom att tänka på det med bevisvärdet, det här skulle slå ner som en bomb bokstavligen i UCMJ:s händer. Omöjliga att vederlägga, och och som skulle skicka in de misstänkta på eviga tider inne på Brigen.

Namngivna offer var extra tacksamma när det kom till att få folk in på Brigen. Samma sak med namngivna förövare, Vietnameserna själva skulle få orsak att sätta deras egna djävlar. Fanns ett vattentätt sätt att skaffa namn: Bli "Dörrvakt" på "The Pleasure Club". Då var det färdigt, informationen flödade. Phillips hade ett "medlemsregister" han fick full tillgång till. Namnen flödade, namn som en dag skulle dras i smutsen.

Corporal Blake for in ur samma grupplogement, och satte sig in i samma arbete, namnen haglade, liksom annat. Han fick ta

in packvis med små häften att hinna med. Blake gav honom sin information och beviskörden var massiv i sin vidrighet.

Det var en veritabel bomb i både mängd och kvalitet, och som skulle komma att krossa gärningsmännen platta som löss. Därvidlag var det inga som helst tvivel, en uppblandad tjänst med bland annat förhör och hjälpa Phillips i hans administrativa arbete. Det sista gav berg med bevis, blytungor sådana.

* * *

Tre och en halv månads tortyr, kemiska förhör, mm, senare fick han sin svårt efterlängtnade Leave och han reste hem till USA, för att träffa sin familj, pappa Glenn och farfar Harvey. Tre och en halv månads helvete, efter att Phillips till slut gett upp. Trots ett idogt arbete att försöka få honom att prata bredvid mun. Och inte längre kunde finna orsaker till att hindra en Leave för Lucas. Försöken att försöka lista ut vad han visste om Craigs desertering hade varit oräkneliga, utan att hitta något att ta på.

Till deras förbannelse. Krigslisten hade lyckats, fullt ut. Bevisen mot dessa perversa djävlar var monstros bokstavligen, och hade aldrig upptäckts, så det fick han ta ut på ett smidigt sätt. Bli tagen med dessa bevis av Phillips folk och han hade blivit skjuten på fläcken. Blake hade skadat sig och hamnat på sjukhus och vips av läkarna blivit hemkallad till USA för fortsatt vård innan 1st Civ Div. Bara en månad innan.

Med det försvann ett hot om att Blake skulle utsättas för trakasserier när han själv drog. Nu skulle han bort från det helvetet, bort från plåt/trä-rucklet, Phillips sadistiska påhitt, och så vidare. Han såg sig om för sista gången in i Campen. Glad som en lärka för att komma därifrån med livet i behåll.

”Fy Fan, Jag vill inte se dig igen!” sa han tyst för sig själv. Raderna med plåtruckel i olika grad av förfall. Den ständiga påminnelsen av ”Phillips kungadöme” som tortyrcentralen kallades mer internt. Han bar på trunken med ”lite personliga saker” som det hette. Och passerade grindarna ut i friheten, ut från Camp Galveston. Nu var det bara att se till att lämna Vietnam snabbast möjligt och komma på annat lands territorium för att skydda informationen från att komma i ”Fel händer”.

Med andra ord att Phillips och det packet skulle komma på att han fört skarp underrättelseverksamhet mot deras ”Lilla kungarike”. Det här skulle sänka det. Lucas hade överlistat Phillips och Phillips hade försökt med vartenda trick i handboken men Lucas hade genomskådat det. Han hade bestämt sig med nu att försvinna bort från Phillips närhet, så fort tillfälle gavs, och nu kom det. Detta tillfället togs noga vara på.

Det var ett moget övervägt beslut, att han kunde få skit från Harvey var dock helt klart och att hans far skulle tvingas att gå emellan för att behålla friden i huset, det fick bli som det blev. Där han nu satt, i flygplanets kabin, var det lätt ångestfyllda timmar, hur skulle hans far reagera? Glenn var tämligen resonabel när det kom till kritan. Och han hade nog med argument i de små anteckningsböckerna han lyckats smussla undan från Campen utan att de upptäckte dem.

Drygt 600-650 sidor fulltecknade med de bevittnade vidrigheterna, vilka som deltog, klockslag och datum och eventuellt en markering till foton. 362 enskilda händelser, 269 dödade fångar, vad han personligen sett, och så vidare. Det var vad han hade sett personligen, vad andra hade sett? Det skulle troligen komma fram det med, senare.

Fångar som ”försvann spårlöst” ut i ”Graveyard 1-2” som Phillips trodde, men han hade läget för kvarlevorna upptecknad, till och med namn i vissa fall. Det skulle

garanterat bli Phillips fall. Kameran och tillbehör samt filmrullarna hade han också fått med sig ut, drygt 220 exponeringar som han hoppades att det lyckades.

I så fall skulle det bli förödande för Phillips då Lucas lyckats få ett serie med fotografier med Phillips och flera andra som släpade på döda fångar på det mest förnedrande sätt. Bilder som skulle spika igen Phillips kista för gott. Liksom en regelrätt avrättning av en sexårig flicka inför föräldrarnas ögon, ohyggligt bildmaterial skytten var Phillips personligen.

Dubbel botten i trunken, hade de hittat dem hade de arresterat honom för spioneri och landsförräderi, och skjutit honom på stående fot. Nu var grejerna på väg i alla fall till en mer specifikt säker hantering. Nu hade han kommit undan med det och satt i säkerhet från att kunna bli haffad av Phillips hantlangare. Den dubbla botten i väskan försvann på den första bästa civila flygplatsen, det var i Bangkok, den hade gjort sitt. Det var inte speciell svårt att muta sig till material på Camp Galveston.

Påstå att ”Trunken gått sönder..” bla bla... och sedan erbjuda lite moonshine i utbyte. Moonshine var i allra högsta grad välkommet och det öppnade ett antal dörrar. Filmrullarna hade han tagit ut innan väskan röntgades och visat personalen på flygplatsen att det ”bara” var filmrullar och inget annat, vilket köptes, det var ”bilder från kompisars fester och permissionsbilder” som det hette utåt, något personalen köpte.

Det var inte första gången soldater på permission tog med sin bilderna hem, enligt personalen. I själva verket var det bilder som garanterat smälde högre än en Hiroshimabomb i lämpliga kretsar, Allmänheten skulle gå i taket om de skulle få reda på det. I samma ögonblick skulle hans liv få en mycket hög prislapp för den som tog livet ifrån honom. En garanterad

befordran om det gällde någon i Phillips anhang. På det sista spörsmålet fanns absolut ingen tvekan. Han landade i Denver där Glenn nu bodde och möttes av sin far på flygplatsen.

”Det kom ett brev till dig från en William Smith, för så där en dryga tre-fyra månader sedan ungefär. Från Oregon, vem är det, vår ”höna”?” undrade Glenn frågande. Han hade sina aningar, det verkade inte helt komplikationsfritt. ”Höns” och ”Rävar” hade varit ständiga samtalsämnen. Dessutom hade Lucas upplevts som tämligen nervös det sista när han ringt Campen och pratat med Lucas allmänt. Då mest familjära saker, att han förte sig saker, det var uppenbart.

Att något gnagde inne i grabben var han väl medveten om, men vad? Hans högsta befäl var milt sagt okänd och med ett tämligen illavarslande rykte omkring sig. ”Hönshuset” var ett internt skämt om idioter till inkompetenta befäl i familjen, och det hade tagits till vid ett flertal tillfällen. ”Räven har varit i hönshuset” betydde att någonting var jävligt fel.

”Att en höna rymt” var besked på att någon deserterat. Skulle Lucas ge sig av på egna äventyr, även kallat desertering. Lucas tittade på sin far och insåg att Craig kommit sig ut och befann sig i säkerhet i högsta välmåga. Han gissade att brevet innehöll ett och annat hjälpsamt att ta till hjälp när han satte foten på svensk mark. Lucas vinkade Glenn lite åt sidan, vid toaletterna. För att sedan att dra in Glenn in på själva toaletten när två poliser kom för nära.

”En kompis i kompaniet som drog, kalla det desertering om du vill, han fick mer än nog av Phillips, utan tvekan. Min logementskompis, ”Den berömda hönan”, svar ja. Han heter inte så i verkligheten, och Svar negative. Han finns garanterat inte i USA, så är det bara. Han finns garanterat någonstans i Europa. Vi tar närmare vistelseort mer privat.” sa Lucas kort.

”Right, Uppfattat, då skall jag inte fråga om det namnet. Låter som vådligt att prata öppet om det.” sa Glenn kort. Lucas tittade sig runt lite nervöst, nog var det vådligt alltid. För

vådligt för att vara säkert för både honom och Glenn, han ville bara bort från flygplatsen, så fort det bara gick.

”Kan vi dra till bilen?” undrade han kort nu.

”Visst, du verkar orolig?” sa Glenn undrande.

”Kan du ge dig Själve Fan på, jag tar det i bilen, inget jag pratar öppet om precis. Det jag skall säga tål inte direkt dagsljus precis. *Räven snodde tuppen.*” sa Lucas kort, under tiden de gick ut till bilen. En Impala 66 Big Block 427” L72, ur en Corvette egentligen, med Manuell fyrväxlad under golvet. En specialbeställning han gjorde, bara för att han kunde och hade en helsikes massa pengar över. 425 ystra hästkrafter. Så fort de satt sig i bilen gav han Glenn anteckningsböckerna. Glenn fattade att saker och ting var riktigt, riktigt åt helvete i Da Nang. ”*Räven snodde tuppen*” betydde i klartext att han inte skulle klara livhanken om han återvände. Att det var en fullständig katastrof på Campen.

”Kör iväg en bit, och så tycker jag du läser de där. Jag tänker inte heller återvända, Craigs insikt var förbannat sanningsenlig. I anteckningsböckerna står det varför, jag vill ha mina nerver intakta även i fortsättningen. Har Ricky kvar sitt fotolabb förresten, har några filmrullar att framkalla.” sa Lucas kort.

”Desertera, du har låtit förbaskat nervös de två sista månaderna. Nu fattar jag varför, ja, bilder som inte tål allmän uppsyn så att säga? Rätt uppfattat?” sa Glenn kort till svar.

”Kalla det vad Fan du vill men jag vill ha kvar min mentala hälsa intakt, så är det bara. Det lär det inte förbli i Phillips närhet. Inte en jävla chans, det där stället är en olaglig Tortyrcentral, helt i stil med tyska koncentrationsläger och ryssarnas Gulag. Saknas bara ”Arbeit Macht Frei” över grindarna in. Ungefär, sedan hade bilden varit komplett. Lägg till en sadistbordell till den cocktailen så har du hela bilden. Dr Mengele, du fick visst amerikansk konkurrens. Uppriktigt sagt så går det där tillhållet inte ut på att få fram underrättelser för CIA eller DIA. De är ute efter något helt annat, att utrota

Vietnameser mer exakt definierat. Colonel Phillips är inte klok i huvudet, inte någonsins. En perverst lagd svinpäl som njuter av att plåga folk.” sa Lucas bistert, Glenn tittade äcklat på honom.

”Amen på det.” sa Glenn buttert.

”Jag kommer inte att palla med det. Han kommer att driva mig till mentalt sammanbrott om jag återvänder till Camp Galveston. Det han hålls med är genomkriminellt. Så vidrigt material att det är tur att kameran inte kollapsade ihop av äckel. Låter som en direkt hämnd för det att jag brände Hersey för hans djävulskap, Hersey svor att hämnas. Han och Phillips är förbannat bra buddies, så. Nu är vi här.” svarade Lucas kort.

**[Buddies:
vänner]**

Glenn vred igång 427:an med ett rått smatter om det lätt rensade avgassystemet. Impalan lät som en racerbil och bluddrade bra hårt på tomgång, men smattret var märkbart när man drog på. Glenn körde en bit bort och läste i anteckningsböckerna. Han tittade på Lucas med jämna mellanrum medans hans läste.

Det var en brutal orgie i mord, våldtäkter, tortyr i grad så nackhåren reste på Glenn. Det liknade mer ett nazistiskt utrotningsläger än ett amerikanskt förhörläger. Uppkryddat med narkotikabrott, vapensmuggling, och allsköns annan, grövre, brottslighet. Han kunde räkna till minst 30 olika civila som militära åtalsrubriceringar. Påföljd i rätten som lägst livstid. När han läst klart gav han anteckningsböckerna tillbaka till Lucas.

”Du, jag klandrar dig inte om du gör det, se bara till att du inte åker dit. Det där är det vidrigaste jag någonsin läst, nog visste jag om att Phillips är ett perverst svin. Men det där..., välkommen hem från Helvetet. De där anteckningsböckerna blir din död om de kommer på dig med dem i din ägo. Du har haft en sanslös tur att kommit dig iväg med det där utan att bli

upptäckt. Hur Fan fick du ut det? Trots att de gjort allt för att se till att deras irregulariteter inte skall komma till någons kännedom. Men du lyckades att överlista skabbet. Här är förresten brevet från Smith.” sa Glenn och gav Lucas brevet.

”Kanske läge att inte berätta för Harvey kanske. Hans uppfattning i ärendet kanske skiljer sig från vår en aning skulle jag tro. Hur? Dubbel botten i trunken, fördelen med de hårda bottnarna. Jag sticker över till Ricky vid tillfälle och framkallar rullarna och fixar papperskopior på det. Vågade inte framkalla det i Vietnam, är han fortfarande pacifist?” sa Lucas fundersamt.

”Knappast. Jag upplyser honom när du sitter i säkerhet, men jag måste veta var du finns, ifall det händer något. Men nog vet han om vad slags svin du haft som befäl. Du skall inte vara hundra procent säker på hans inställning. Han är bra förbannad på den verksamheten. Kritisk överlag vad Fan vi gör överhuvudtaget i Vietnam, vi kan inte vinna det kriget enligt Harvey. VC och NVA har trumf på hand. Ja, han leder fredsrörelsen här mer eller mindre. Han kan komma att be om bilder av dig.” sa Glenn allvarligt.

”Då får du knipa igen om adressen, de kommer garanterat jaga arslet av sig att hitta mig. Både du, mamma och Harvey kommer att åka på halstret med, det är bara att inse fakta i klartext. Inga problem, har en del bilder som han kan använda. Det kommer att svida i vissa arslen, men det kan jag ta. Och det är väl hans mål med skulle jag tro. Att förstöra affärerna för US Army och US Marines.” kontrade Lucas kort.

”Tacka tusan för det, du kommer att bli en mycket jagad man, du kan fälla ett antal höjdare. Nog kommer vi att bli villebråd, och det så in i sjutton närgånget, bokstavligen.” sa Glenn skakat. Inom sig var Glenn skakad in i ryggmärgen. Det hans son var på väg att göra var väldigt dubbeltydigt. Han förstod mer än väl varför. Samtidigt hotade det hans liv med omedelbar verkan han gjorde allvar av dem planerna. Han insåg betydelsen av att komma sig bort.

Situationen var absurd, olaglig och högsta grad osäker för den mentala hälsan, trots detta var åtgärden tämligen nödvändig. Skulle någon kunna komma åt Phillips så var det nödvändigt att källan satt sig i säker sits utomlands. Där källan var oåtkomlig för Phillips eller hans hantlangare, där ingen ”kunde påverka vittnet otillbörligt”. Eller rent av tysta vittnet. Denna källan råkade nu vara hans egen son, i direkt fara att dra på sig krigströtthet.

[Krigströtthet:

Det som idag kallas Posttraumatic Disorder Syndrome, Förkortat PTSD]

Under tiden läste Lucas brevet med ett stort intresse. Craig hade med all tydlighet gjort i ordning en gräddfil rätt in till Sverige. Det stank ”gem i kanten” långa vägar.

”Hej där Lucas.

Du är på permis när du läser det här. Jag klarade mig undan och har nu fru och ungar i Sverige och Jobbar på Volvo Personvagnar som montör på bandet. Ungarna går i skolan och har anpassat sig bra, det var mest det jag oroade mig för, det här är deras nya hemland, det dem kan kalla sitt fosterland. Dem har redan börjat prata svenska allt mer. Detsamma har jag gjort och gör, svenska språket är inte så svårt som jag först trodde, rätt likt engelska. Visst, jag bryter lite men folk förstår vad jag säger, annars så pratar många rätt bra engelska. Så var inte orolig för språket. Jag bor ute på landet i ett hyrt hus med Villa, Vovve, Volvo som dem säger här borta.

Lyckades till och med att sälja huset utan att dem anade något. Med andra ord så kom dem pengarna över hit. Jag förlorade ingenting på vägen. Inte en helt taskig start i Sverige, men lever under antaget namn i Sverige, mina

nyfunna vänner här litar inte riktigt på vad Frank R Phillips allierade kan tänkas hitta på.

Han har en del "bra våta vänner" så att säga. För "våta" för att "kunna torkas bort", inte utan juridisk hjälp. Såld rubbet möblerat och klart, mina föräldrar skickar över familjebilderna i småposter hit. Lite i taget för att inte riskera att Phillips med pack röjer min lokalisering. Finns lite resurser i kulisserna här borta. Det ligger ett litet visitkort du skall lämna till passkontrollen när du kommer till Göteborg.

Det kortet garanterar dig nära nog immunitet och asyl i Sverige. Jag vet att Phillips hann slå klorna i dig innan du kom dig iväg från Camp Galveston. Tag väl vara på det, det ligger i ditt eget intresse. Be din far att kontakta mig vid din avresa så det finns personal på flygplatsen att ta dig åt sidan så fort du når passkontrollen, det ligger i allas intresse att du "försvinner" snarast in på skyddat område.

Du vet helt enkelt för mycket av fel saker för att ditt liv skall gå säkert. Phillips anhang har personal inom "den våta verksamheten" även på svenskt territorium, knappast med svenska myndigheternas goda minne. Du flyger till Torslanda flygfält. Därifrån kommer du att föras till säker ort. Du har, om du har tur en glipa på sex timmar där du kan försvinna utan att myndigheterna hinner reagera på din desertering. Utnyttja den luckan väl, ditt liv hänger på det, Phillips har nu fattat hur allt hänger ihop, men kan inget bevisa än. Den båten kommer inte att flyta länge till eller så får han tömma båten på vatten, ofta och mycket.

Det är uppenbart att Harvey har riktat in kanonen mot Camp Galveston. Du har som minst två timmar och 12 minuter på dig att försvinna på Frankfurts flygplats, var beredd på att du kan få skuggor som inte gillar dig. Ta med ditt civila pass och diskreta civila kläder, när du lämnar USA. Jag har en fast, skyddad adress, och jag hoppas du har

material till byteshandel med svenska myndigheter, men det tror jag du har varit klok nog att se till att ha. Svenska militära myndigheter kommer garanterat vilja prata med dig. Dem väntar på dig nära nog. Det vet jag sedan gammalt nu. Jag bor i Säve utanför Göteborg.

Min adress är C Benson c/o Larsson PL 3507, 41707 Göteborg. Du får mitt privata telnr när du landat, ring numret bak på visitkortet eller om Din far ringer det, när du lämnar USA.

PS: Citronen är här med."

Stod det i brevet, och det låg med ett visitkort i brevet, med en kod skriven på baksidan. "Citronen" betydde att det fanns ett dolt budskap i brevet med osynligt bläck. De hade använt det redan på Camp Galveston för att skydda informationen de hade dolt undan.

PROVLÄSNING

"Zebra Tango 011"

Samt ett telefonnummer som ledde till Stockholm. Ett civilt nummer som knappast väckte någon björn. "Löjtnant Jens Utterström" stod det framsidan, och svenska Krigsmaktens logotyp.

"Det ser ut som en "inträdesbiljett" om du frågar mig, ta vara på det där. En förbannat viktig sådan, sådana biljetter är väldigt sällsynta. Förresten, jag fick ett meddelande per telefon bara en timme innan jag körde hit." sa Glenn krasst och lämnade över en lapp till honom.

”Håll dig borta från Da Nang! Dina gömma är hittad, och även din så kallade ”bibel”. Phillips gick hårt åt Randall som bröt ihop och sa hur det hängde ihop. Det är således förkyllt för dig att återvända, samtidigt som Phillips är delvis bakbunden så länge du finns i USA eller på någon annan Vänlig Nations territorium. Vilket Phillips förbannar något så in i helvete. Så enda valet är att pallra dig hitåt.

Du har få val kvar broder, Phillips gör nu allt i hans makt att tysta potentiella källor. Och du tillhör definitivt dem som ligger garanterat sämst till. Han har fått kalla fötter efter att Randall anmälde Phillips för trakasserier till Brigadier General Harvey Wollberger.

Med följd att Phillips fick ett hastigt besök av hans kollega Brigadier General James Blackmoore. Phillips skall ha varit drypande våt av skiten han fick ta för det. Så in i helvete drypande att det var med ett nödhår han inte degraderades till Private nära nog. Än sitter han någorlunda säker i båten, men jag antar att du riskerar att borra hål i båten rätt duktigt, om jag känner dig rätt.

Vi syns i Sverige, broder!”

”Ja, det är samma slutsats jag tar. Det där meddelandet sa bara att Phillips måste ha blivit uppmärksammas av någon annan. Jag undrar bara vem? Någon ”liten småfågel” som strävar uppåt i Phillips organisation. Förresten, kan jag få låna tändaren ett ögonblick? Skall kolla en sak.” sa Lucas kort.

”Visst, här. Ta tillfället i akt, jag vet vad slags svin Frank R. Phillips är, skapa dig ett tryggt liv i Sverige. Det är mitt råd, Phillips är definitivt ute efter ditt liv. Dödsorsakerna ”vådaskott” och ”vänlig eld” är ditt största hot just nu. Och de kan göra det närmast ostraffat nära nog.” sa Glenn korthugget och gav honom tändaren. Han startade bilen och rullade iväg från flygplatsen, Lucas tittade på honom och sedan värmde Lucas brevet underifrån.

En karta över en del av Frankfurt Am Mains internationella flygplats framträdde med pilar på platser där han kunde skaka av sig folk. Det här var mycket välplanerat från Craigs sida.

Glenn trampade till ut på Freeway med smattrande upp i 55-60 miles ungefär, och låg på fyran, med runt 1500-2000 varv i maskin. Ett par långtradare låg på konvoj, ”Budweiser Beer” stod med stora bokstäver på båda, med Peterbilts som dragare, svartröken låg tjock när den första av dem drog upp farten inför en större backe. Det sjöng om dieseln under huven. Glenn växlade ner till trean och drog förbi med åttan smattrande ikapp med dieseln sång.

Knappt 1500 varv på varvräknaren, och bara några minuter senare brakade ett gäng Bikers förbi på deras Harleys, ett gäng Hells Angels, med ”Bad Chris” på sin klarröda Panhead med raka rör i första ledet. Höll utan vidare 75-80 Miles när det gänget passerade Glenn, dånet var så pass högt att samtal var uteslutet tills det MC-gänget försvunnit igen.

”Så far är med på mitt beslut, trots problemen det kommer att ge dig? Det här brevet innehåller mer än det ser ut att göra, jag visar dig hemma, vad som finns i det. Mycket nyttig information. Vi gömde mycket i osynligt bläck på Camp Galveston, som vi sedan satte synligt.” frågade Lucas, när MC-gänget äntligen åkt vidare.

”Jag kommer påstå att jag varit helt ovetande. Och har, garanterat, ”inte en aning om” var du befinner dig. Det måste du förstå. Och ja, CIA kommer att jaga dig skoningslöst, utan någon som helst tvekan. Du kommer att skaka om åtskilliga oroliga själar lite här och var. Men svar ja, jag stöder ditt beslut, trots att det är förbannat obekvämt. Hellre det än att jag får hem ett nervvrak till son alternativt ett lik. Och ja, de kommer att vara som iglar på oss, men oro dig inte, jag kan hantera dylika levande Cluster Fucks, var lugn. Fast Harvey har nog all anledning att knipa igen, efter att ha klämt till Phillips ordentligt. Det där meddelandet skakade om mig med, och jag insåg redan där att du kommer att desertera. Helt okej

med mig, men se till att hålla dig undan. ”Dold information” så att säga?” sa Glenn oroligt. Lucas tittade på sin far, under tiden han körde bortåt huset längst Freeway. Han trampade till drog om ännu en långtradare.

”Kommer du på besök i Sverige då? självklart är jag försiktig. Ja, Dold information.” undrade han nyfiken.

”Ja, om jag kan. Jag kan naturligtvis inte visa att jag vet var du bor. Men ja, om jag kan, det kommer nog Harvey med göra.” sa Glenn kort och körde in på uppfarten.

”Din mor kommer inte att uppskatta det här. Men du måste vara ärlig mot henne, trots att det kan bli tufft.” fortsatte Glenn bistert, de klev ur bilen och möttes upp av Wilma, Lucas mor på garageuppfarten av grå cement. De parkerade bredvid Wilmas röda Impala station wagon 1959. Några år äldre men inte helt oäven.

”Wilma. Lucas ligger under ett fruktat skräckbefäl. Att ens fundera på förflyttning är bara dagdrömmar. Den här styvnackade jäveln kommer inte godkänna något sådant. Jag kommer inte att tillåta att det här befälet driver honom till rent vansinne.” sa Glenn kort, Wilma grymtade till.

”Menas det desertering, det du säger, är det vad som åsyftas?” undrade Wilma bistert.

”Kalla det precis vad du vill mamma, det är en Cluster Fuck 24/7 där borta. Jag kommer inte att överleva det mentalt om jag reser tillbaka, här har räven både snott och ätit upp tuppen. Och räven är på ett djävla humör, och bra uppskakad. En viss höna rymde, och det stör vår räv mycket illa. Jag fick precis PCS till 137th ”Shady eller shadow boys”. Kalla det vad ni vill men lika vidrigt båda två.” sa Lucas bistert, Glenn bara tittade på honom bistert.

”Kommer det fram det de håller på med blir det krigsrätt. Jag tror inte Harvey är fullt informerad om den fulla vidden av skiten de hålls med. Jag har svart på vitt när det kommer till vidrigheterna som skett på Camp Galveston. Nazis var inte mycket värre än det här, i så fall bara högst marginellt, ett

enda svineri. Det på Camp Galveston och "Spirit" i synnerhet. Jag saknar ord för att beskriva det ärligt. Det här är inte värdigt USA:s försvarsmakt. Inte någon försvarsmakt, uppriktigt sagt." sa Lucas allvarligt, och visade orden. Glenn tittade på orden och insåg att det fanns alla orsaker i världen att desertera. Det där var det värsta förbandet i hela packen med "dolda" förband där nere. Det haglade av illasinnade rykten kring det förbandet.

"Du är väl med oss den sista tiden innan du måste "försvinna" väl? Inget snyggt skit precis. Dem är ökända utan att de någonsin åkt dit. Det verkar som om det sitter en ful "skvallrande mullvad" och varnar det där packet, så fort det ens viskas om fara för oanmälda inspektioner. Jag antar att du lever som vanligt innan för att gömma dina avsikter framöver. Du vore en idiot om du skulle annonsera ut något sådant här, du håller tyst om det, du gör det du behöver, men var tyst. Vi tar det efteråt." sa Wilma bistert, det hade svurits svavelosande om det "så kallade "förbandet" från Helvetet Själv" inom huset, när Harvey sagt vissa bistra sanningar om Camp Galveston. Där hade inte Harvey skrätt med orden, det hade varit svavelosande åsikter.

"Knappast mamma, då inser du att jag måste se till att komma mig undan Phillips? Men det kommer en dag jag kommer att ge igen. Och då åker Frank R. Phillips och gänget garanterat in där de hör hemma, det är ett löfte. Jo, det har jag allt märkt. Så fort det ens ryktades om inspektion var det "storstädning" på Camp Galveston. Kort sagt plocka ner och gömma allt olagligt. Det räckte att någon ringde Phillips, liksom. Det var knappast någon större hemlighet, alla visste om det. Jag antar att ni vet vad jag menar." sa Lucas bistert, Glenn tittade skakat på Lucas.

"Hör du grabben, tror nog du får vänta med det något år. Gör du det lär de jaga dig så pass att du inte ens går säker inne i Moder Ryssland. Det förbjuder jag dig, hör du det? Men ja! Svinen har skaffat sig en "semester" för det här, och det

förbannat länge. De här svinen har garanterat ingenting överhuvudtaget i amerikanska försvaret att göra och har aldrig gjort. Din dag kommer när du faller dessa här svinen i rätten. Och den dagen åker de in på evigheter. Om de inte mister livet för det.” sa han skarpt.

”Uppfattat, far, det går inte än, men de kommer att få det nerstoppat i halsen, och jag skall stöta ner det bokstavligen så de storknar. Jag har tiden för mig.” sa Lucas kort.

”Bäst det!” sa Glenn kort, Lucas bara nickade och log snett, det började bra...

”Vi glömmer det där. Se nu till och ha en bra tid med oss och Harvey och Gretchen, innan du tvingas gömma dig. Du har c:a en månad på dig, en månad går väldigt fort.” sa Glenn lätt leende.

”Harvey är här förresten, han ville träffa dig med.” sa Wilma lätt leende.

”Jaså du. Gubben tog sig hit, hmmm.” sa Lucas roat.

”Och vem är det du kallar för gubbe, din förbenade grabbhalva?” hördes det bakom honom. Lucas vände sig om hastigt, och tittade sin farfar rätt in i ansiktet. Klädd i en vit kortärmad skjorta och ett par ljusbruna byxor, en lite äldre man vid första påseendet. Hade på sig uniformen enbart när han var i tjänst. En av veteranerna från WW1 som fortfarande var i tjänst. Dryga 190 cm och trots hans dryga 66 års ålder i mycket bra kondition.

”Och vad hör jag för tjatter om att ”försvinna”. Skall du desertera din grabbhalva, och i så fall varför? Ge mig ett giltigt skäl att inte anmäla dig, du vet min åsikt om sådant.” sa Harvey bistert, men samtidigt så tyst att det inte skulle höras ut från trädgården.

”Jag tycker du skall läsa det här, där har du dina så kallade giltiga skäl. Ja, jag vet exakt var du står i frågan, och varför. Får jag generalorder på att nacka Phillips, så återvänder jag. Inte annars, inte en chans. Jag överlever inte resten av tiden, hur många gånger 365 det nu blir. Det vet ingen ännu.” sa

Lucas och gav honom anteckningsböckerna, så han kunde läsa, Harvey började bläddra och öppnade först den Lucas märkt med "1" på omslagets övre högra hörna. Harveys blick svartnade en aning.

"Det är de fem sista månaderna, vad som skett innan, tja, det kan jag bara ana mig till. Orsak, som sagt? Varsågod och läs. Jag tror jag inte behöver säga något mer. Du har visst orsakat att Frank R. Phillips fick sig en rätt brännhet utskällning. Det där är ren klartext." fortsatte han bistert, Harvey läste och hummade lite, med en och annan bra osande svordom ramlande över läpparna, det stank svavel om Harveys ordval bokstavligen.

Väl medveten om att Lucas aldrig farit med osanning tidigare, så det här var direkta fakta. Fakta som direkt äcklade honom. Han läste även brevet och notisen Glenn fått över telefon, nu begrep han varför han aldrig kommit åt Phillips! Det var rätt åt Helvete, dessa ohederliga piss huvuden som utnyttjade sin befattning för deras egna kriminella vinning!

"Det här är inte någon grund att desertera, du har dina giltiga skäl, det medges uppriktigt. Men nog attan är det skitigt i överkant, utan tvekan. Jag uppskattar det inte, men du gör som du vill. Jag ger dig inte min välsignelse officiellt, tro inte det. Då gör jag mig de facto medskyldig, men inte heller att jag kommer att ange dig för myndigheterna. Phillips är en pervers Shit-brick, av allra värsta klass. Det ger jag dig helt fullständigt rätt på. Vi talar inte om det utomhus något mer. Ja, han åkte på en verbal runda som knappast uppskattades. Generalorder på att nacka Phillips? Hade jag kunnat så hade du fått den, och det redan nu. Jag vill veta mer specifikt vem som sitter över honom först innan jag ger något dylikt. Får jag reda på det så, då kommer Phillips att få det besvärligt." sa Harvey bistert, han fortsatte att läsa ett stycke till.

"De här anteckningarna utgör bevis för att det knappast gått ärligt till. Jag kände inte ens till hälften. Den där gruppvåldtänkten var rent åt helvete, och som jag kommer att

beivra. Jag försökte få fram det här via vittnesförhör, men tystnadskulturen var total där borta. Inte en jävel vågade vittna, och detta kan jag tyvärr inte använda i en rättegång. Är det så här visorna gått? Inte undra på att inspektioner varit resultatlösa. Den här ”mullvaden” skall vi nog locka fram. Mullvadar går att leta fram, det släktet är inte immuna mot utredning. Följ gångarna, men åker du dit kan jag inte skydda dig. Och träffar skiten från fläkten mig så kommer du garanterat få veta av det. Håll mig skadefri och jag håller dig skadefri.” sa Harvey bistert, det här var inte vackert alls, här ljögs det vackert, och folkrättsbrotten bokstavligen haglade framför ögonen på honom. Till en grad så det liknade en mindre epidemi av det.

”Hur skall du försörja dig i det landet du skall bo i, för jag antar att det är Sverige vi talar om? Det är definitivt inget nytt, fundera inte ens på Kanada. De som drog dit har fått redan flytt vidare till Europa. Som kanadensiska medborgare, bara för att inte bli eliminerade av ”Våt Personal”. Tro inte att jag inte vet vad Fan som pågår, Phillips och hans pack har tentakler lite varstans. CIA är som en jävla hydra bokstavligen. Och så nu du. Tro inte att jag uppskattar det, men jag förstår dig. Jag kan behöva spela under täcket för att skydda mig själv. Så ta inte åt dig om jag från och till kallar dig fula saker. Du har mitt väldigt inofficiella stöd. Kan bara önska dig ett lycka till och ett råd. Håll arslet förbannat lågt ett bra tag framöver. Du bör inte passera några passkontroller eller bli listad på passagerarlistor efter att du kommit in i Tyskland. Sådant registreras, ett mycket gott råd.” sa Harvey bistert, han såg sig runt på uppfarten och vinkade in alla i trädgården, Harvey gillade inte det han hörde.

Men efter att ha läst Lucas anteckningsböcker insåg han att det knappast var omotiverat att ”försvinna”, det var hundratals övergreppstillfällen och grova, och mycket grova, övergrepp, våldtäkter och allsköns annan bra grov kriminalitet. Det var ett

gott skäl att skaffa sig i säkerhet för att inte bli eliminerad från att kunna vittna emot detta patask.

Över 260 döda fångar som ”avlägsnats” och så vidare, och ändå var det bara vad Lucas personligen sett. Så vad hade hänt innan dess, och efter? Det återstod att utreda. En förnedrande och i allra högsta grad oerhört kriminell sörja för amerikanska försvaret. Det var mer likt framfarten i diktaturländer och Tredje Riket än en demokrati som USA. Domstolen hade hängt folk för mindre än det här i rättegångarna efter Nazitysklands fall.

I rätten så skulle det ge Frank R. Phillips minimum livstids fängelse, i lindrigaste fallet. I sämsta, arkebusering eller hängning, där fanns inga andra alternativ. Det var en mördande bevisning mot Phillips, och som skulle hålla UCMJ emot dessa svin.

Att Phillips kunde anses ha sanktionerat och till och beordrat skiten var mer än bevisat bortom alla tvivel. Så att Phillips som befäl var direkt ansvarig fanns inga som helst tvivel om heller. Inte heller att det bröt mot allt som stod i regelböckerna om förhörsteknik och i Genèvekonventionen. Och sedan när i helvete drev amerikanska försvaret bordeller, med sadomasochism på repertoaren? Det här var rent åt helvete! Här skulle det bli andra bullar av!

Men nu gällde det att klara arslet på grabben så inte de kom åt honom, han behövde kopiera allt det här för att försäkra sig om ett bevisläge, ifall de tog grabben.

”Jag får se, men först skall jag ta mig in i landet. Vilket torde vara en formalitet, Crazy Craig har redan förberett väg för mig. Har en ”fribiljett” in via svenska Krigsmakten, det kommer nog att gå bra. Men som sagt, måste tänka ut en listig och riktigt bra avledningsmanövrer att ta till om jag blir skuggad.” sa Lucas allvarligt, Glenn märkte att konflikten var under uppsegling redan och bröt in i det. Harvey hade väldiga problem att acceptera det hastigt uppkomna läget.

”Lugna ner er. Harvey, jag vill inte att jag får hem ett lik om han reser tillbaka till Vietnam. För det är exakt vad jag får om han reser tillbaka till Da Nang. Där kommer Phillips garanterat se till att han avlider på ett ”lämpligt sätt”, och då får vi en begravning istället, är det så du vill ha det? Säg till i så fall.” sa Glenn ilsket.

”Du säger det, Glenn. Lucas har sträckt ut det svinets tålamod. Och det till bristningsgränsen, skulle jag önska livet ur min sonson?? Hör du vad du säger själv? Men någon kommer till att få betala för det här, och bara gissa vem? Och det är inget tomt hot!” kontrade Harvey bistert, Glenn bara tittade ansträngt på Harvey, sträcka ut svinets tålamod? Det var väl bara förnamnet! Harvey tog det sista väldigt illa, och det märktes att Phillips retat upp fel krafter emot sig.

”Den djävulen är tämligen påhittig på det området. Och jag vill inte ha bråk i mitt hem, är det uppfattat? Det är din sonson så du måste acceptera att han kanske måste ta det här förbannat. För oss alla, obekväma beslutet som kommer att drabba oss med. Tro inte att skiten inte landar på mig med i den här historien, Phillips kommer att få knallpanik, och det kommer att bli ballistiskt, bokstavligen. Och med den dåren lös så... Ve den Lede Fan. Det kommer att bli bra snurrit!” sa Glenn bistert, Harvey tittade på honom med en ilsken min. Här kom hela sanningen farande med en smäll i nosen på honom. Den slog honom rätt på käften med en Uppercut och skakade om honom in i märgen.

”Phillips har försökt gömma det här och det här läggs nu upp i all sin vidrighet, tro mig. Phillips har känningar uppåt, han gör inte det här på eget bevåg, inte en chans, inte någonstans. Det är han helt enkelt för dum i huvudet till, tro inget annat, Harvey. Vi kommer garanterat att bli kollade ända ner till tråden i sömmarna, både du och jag. Så förbannat närgånget att de till och med tar reda på hur du nöter sulan på dina kängor. Det är inte Phillips vi behöver frukta, det är hans överordnade vi har se upp med. Bara att acceptera, Phillips lär

åka in i den här vevan med, hans tid i frihet är nog snart nog utmätt. Det gäller bara att komma åt hans högre befäl med, så de inte kommer undan deras ansvar. Bara en tidsfråga, de här bevisen måste säkras så även om Phillips får tag på originalen. Så det finns giltiga kopior som gör att han kan bli fälld i UCMJ. Lucas går säker först den dag Phillips är bakom galler.” sa Glenn anmanande mot Harvey. Harvey tittade ömsom på Lucas, ömsom på Glenn. Han var bra ilsken inombords, han skulle få ett helvete i staben för det här. Men ja. Han drog slutsatsen med att Lucas inte gick säker i Phillips närhet, det kunde lätt bli ett "vådaskott" som de kunde bortförklara för att tysta Lucas. Vad de där asen beträffade så fanns det ytterst få spärrar kvar intakta. De kunde mörda folk bara för sitt höga nöjes skull.

”För din skull, Glenn, men tro för helvete inte att jag uppskattar det här. Vet du ens vart han flyttar i Sverige? Sketna mellancheferna sitter inte säkra, så länge det finns folk över deras lönegrad så är de åtkomliga.” sa Harvey bister.

”Ja, Göteborg. Craig bor redan där, men som sagt. Officiellt vet du inte ett skit om det här, Du kör ditt vanliga race, precis som jag gör det, bäst för alla inklusive Lucas. Phillips kommer garanterat att visa intresse för att eliminera honom. Och bara Gud vet som är Phillips högre befäl är, men inte Fan är det inom US Marines, glöm det. Om jag får gissa så tror jag vi hittar den gubben hos Coverted Operations, CIA. Så gissa vem som blivit generalblåst, han har inte jobbat för US Marines, inte en chans. De lurade in honom i CIA:s sold, det är för djävligt! Det här genomfula rävspelet tar slut här och nu, han har knäckt tillräckligt många män redan. Lucas skall han inte förstöra i alla fall. Så skjuter vi den här räven, en gång för alla? Den här räven har tagit för många höns redan för länge sedan. Låter som bilan är vässad?” fortsatte Glenn bister.

”Lite klarhet i alla fall, förklara för mig en sak: Hur i helvete skall jag lägga upp det här för staben? Och hur i tusan skall jag kunna säga med ett gott samvete att jag inte vet var han

befinner sig? Att klämma till Phillips så han håller sig lugn kan jag dock klara av, inga problem. Har redan gett honom en rejäl dagsedel. Och tvekar inte att ta till tyngre ammunition, om så krävs att sänka den ohyran. Den djävulen är garanterat inte immun mot Enforced counter measures.

[Enforced counter measures:

Förstärkta motåtgärder]

Men det kräver att du har förmågan att knipa igen och bli alldeles förbannat anonym där borta. Jag har aldrig tidigare behövt ljuga, Och nu tvingar du mig till det, snyggt jobbat. Förbannat snyggt jobbat, men tack för att du öppnade mina ögon för rävspelet. Maskera deras förbannade Coverted Operations i Marines kläder, just så jävla snyggt! Gå och skita ner US Marines rykte med sådan här skit?

[Coverted Operations:

Omdefinierat till CIA Special Activities Divisions efter 1/1-1971]

Som sagt, nu skjuter vi den här räven ja, en gång för alla! Och ja, bilan är vass som ett rakblad.” svor Harvey bistert, Harvey var bokstavligen tvärförbannad.

”Det jävla falskspelet skall jag ta mig Fan sätta stopp för med en helvetes fart. Är det CIA skall de ta mig Fan vara det utåt med! Jag tror Craig Richards på CIA på sektionen för sydöstra Asien har en del att stå till svars för, och det skall de ta mig tusan göra med. Den här jävla räven skall ta mig Fan bli skjuten, garanterat! Enligt det du visade mig så betar de sig inte ett dugg bättre än de där kräken vi satte åt i Nürnberg 1946. De blev dömda för brott mot mänskligheten. För mindre än det här!” fortsatte Harvey småsurt och tittade på Lucas med en bister min. Lucas tittade på Harvey som blivit osedvanligt ful i mun när kräken på Camp Galveston kom på tal. Den heta vreden flammade till i Harveys blick.

Att få Harvey till fiende var bland det värsta man kunde få, Harvey gav sig inte innan vederbörande låg ner. Harvey var värre än en dopad blodhund, en bra envis sådan. Det fanns inte en plats i Universum där den som var på ond fot med honom kunde söka skydd i. Harvey letade tills han fann den han sökte. Hur länge det än tog.

Det märktes att han hatade att han hade blivit förd bakom ljuset, även det att Phillips garanterat skulle få sota för det, och det skulle "återgäldas". Det syntes på Harvey när han var riktigt heligt förbannad. Hur lugn han än verkade utåt, det lurade inte Lucas. Nu låg Phillips förbannat illa till!

Harvey kunde ett och annat trick han med, Nu hade han satt skottgluggen på Phillips och låst siktet på honom. Arme sate till karln, att få Harvey på sig. Det märktes på Roper. Harvey tog hand om Roper i Da Nang så hårt att han inte sa så mycket som flaska efteråt.

Och det märktes att Phillips *MYCKET SNART* skulle få det svettigt. Att Harvey snart skulle visa lite muskler, och det skulle Phillips inte må bra av.

"Då ser jag inte dig i Sverige på besök då?" sa Lucas bistert.

"Det kan du inte förvänta dig nej, då skulle jag avslöja din vistelseort i Sverige. Om du nu inte lyckas trolle att vi träffas t.ex. i Stockholm eller någon annan stad i Sverige. Du kommer att få ett förbannat hotat liv, grabben, ligg lågt säger jag bara. De här anteckningsböckerna är så förbannat heta att jag bränner mig om fingrarna på dem, glödheta. Men en livförsäkring värd guld och diamanter." sa Harvey bistert, han räckte över dem till Lucas igen.

"Officiellt så har jag inte sett det där, för min egna säkerhet, Phillips pack kan komma efter mig med." fortsatte han kort.

"Samma här." kontrade Glenn, allmänt bistert.

"Jag förstår er, mer än väl, men det är min inträdesbiljett till Sverige. De kommer garanterat vara bra intresserade av det, klartext" sa Lucas buttert.

”Det går under underrättelseinformation, det du sa nyss. Vad svenskarna läser, är en annan sak, hoppas du är fullt medveten om det. Men svenskarna kommer garanterat begära en viss ”byteshandel”. Vore förbannat konstigt om de INTE skulle göra det. Att skydda avhoppare med så här mycket solid bevisning om krigsbrott är en jätteapparat, både i pengar och arbetstimmar, CIA kommer att sätta in alla medel som finns tillgängliga. Richards är, garanterat, redan på hugget, så var beredd på skuggor. Vidtag lämpliga Counter Measures om du får skuggor, ett gott råd.” sa Harvey bistert.

”Går svineri under det med?” undrade Lucas kort och tittade snett på Harvey. Det påståendet var tämligen korkat. Lucas såg sig om i trädgården och funderade på vad som drev upp farfar till den här kraftiga nivån av vrede. Något var det. Något substantiellt stort. Harvey var en kort stund svarslös innan han samlade sig igen.

Det här var en chock för honom och han behövde landa i den nu hastigt uppkomna situationen innan han kunde svara på det där. Han såg Lucas vrede över hans påstående, det syntes att grabben blivit förbannad över det han sagt.

Han satte i trädgårdsmöblemanget, och samlade sig. Han letade efter ord, så det inte skulle stinka svavel om honom. Harvey kokade av en helig vrede inombords. Allt djävla skit som Phillips försökt gömma lades upp i öppen ridå inför honom. Det slog honom som en slägga rätt i ansiktet, och det hade förändrat familjesituationen i grunden.

”Kanske, kanske inte. Men det du visat mig går definitivt under svineri, ett första klassens svineri, bokstavligen. Och ja, det där kommer till att bli Phillips fall.” sa Harvey bistert.

”Bra, då är vi eniga om något i alla fall.” sa Lucas buttert, Glenn började bli lite lätt irriterad, och Harvey var knappast trevlig längre. Inte för att Lucas heller var speciellt trevlig och högg som en aggressiv kobra mot Harvey. Grabben var bara hemma ett kort tag för att kanske aldrig mer kunna återvända

till USA. Och så slänger de käft som två förbannade barnungar. Det var förbannat onödigt.

”Nu slutar ni båda två, Lucas är här bara en månad. Sedan vet vi inte när vi kan träffa honom igen, kan ni inte ens enas under den korta tiden? Kan ni ens försöka med det? Jag skulle vara alldeles förbannat tacksam om ni kunde det.” sa han besviket, Harvey tittade på Glenn med vredgad blick.

”För din skull.” sa Harvey kort.

”Bra! Det gäller dig med Lucas!” sa Glenn halvt vredgat. Lucas förstod att tjafs var det sista Glenn ville ha för tillfället. Att det var känslösamt nog ändå, utan att dra in en massa vrede i det hela, att hans beslut ställde till det för familjen och släkten. Hans farfar skulle få ett helvete med det, trots hans ingripande mot Phillips som knappast passerade obemärkt. Tog de honom så var det lika med dödsstraff, så hur han än vände på arslet så drabbade det farfar, och far med för den delen. Så låg profil gynnade allas intresse.

Äldst i släkten i tjänst, Brigadier General, och med rätt smäll mot honom så gjorde det förbannat ont i Harvey. En månad som skulle gå fort, enormt fort, en tid han och familjen fick ta mycket väl vara på. Det här var allt annat än riskfritt för honom och familjen. Tredje raka generationen Marines, och deserterar. Det var liksom så jävla snyggt!

[Brigadier General:

Brigadgeneral i svensk grad]

”Vi har BBQ ikväll, med gäster, så ni får ta och sköta er, och inte ett enda ord om Lucas planer. Det finns personer med som garanterat skulle bränna honom, är det okej?” fortsatte Glenn bistert. Han såg sig om på de församlade i trädgården, Gretchen hade kommit fram hon med.

”Ni slutar allihopa, är det uppfattat?” sa hon på sin engelska som fortfarande var färgad av en kraftig tysk brytning. Glenn började bli allmänt ilsken nu ansåg att de fick sluta med det

där och det omedelbart. Harvey hade inga problem att uppfatta poängen, lika lite hade Lucas det.

BBQ:n förlöpte utan kontroverser. Ett par höga höjdare i US Marines underrättelseförband, en Colonel och en Captain, som kunde definitivt kunde äventyra hans avhopp/desertering. Frågan var vad det egentligen var. Var det CIA som var huvudman så lät nog avhopp betydligt bättre.

* * *

Dagen efter BBQ:n sökte han upp Ricky och han och Ricky framkallade filmerna och drog dubbla kopior på det, 228 bilder i varje packe, som i vissa fall var riktigt vidriga var resultatet. Ricky fick 7 kopior på några bilder, med villkor att han inte använde bilderna så länge han fanns inom USA:s territorium. Det kunde Ricky hålla, de där bilderna skulle trots allt ge ett djävla liv hos militären. Det var liksom målet för Ricky, att ställa till stora problem för det militära. Och i synnerhet det för honom nära nog kriminella kriget i Vietnam. Det kriget var ett rött skynke för Ricky och de här bilderna var definitivt tillspetsade nog att skapa rabalder. Tillräckligt för att skydda Lucas så han satt sätta sig i säkerhet.

”Tack för bilderna, det är ännu värre än jag trodde. Finns det fler sådana här ställen i Vietnam?” frågade Ricky bister.

”Jag vet inte exakt, men under Coverted Operations namn sker åtskilligt med skit. Inkluderat summariska avrättningar och annat, jag har själv sett det. Så ja, det finns troligen fler ställen, hört om ett ställe uppåt landet med, och ett i Kambodja. Sedan några ställen i Laos. Dem i Laos skall vara 5 stycken och på gränsen till dödsfabriker näst intill. Det uppåt landet heter Camp Dingo och det inne i Kambodja heter Camp Freedom. Frihet från livet till säga, man dör garanterat, utan undantag. Torterad till döds. Lika vidriga ställen som Galveston, så där har du något substantiellt att gå på, som de

inte kan förneka. Det där slår undan fötterna för sadisterna, och det ordentligt. Jag har bytt fot i frågan och vill ha de här slakthusen stängda.” sa Lucas buttert.

”Samma skit, våldtäkt, mord, tortyr och misshandel?” frågade Ricky bistert.

”Ja, på Freedom har det dött folk på löpande band, det styrs av Major James Brackner. Enligt uppgift en regelrätt slaktare utan några som helst skrupler.” sa Lucas buttert.

”Så det säger du, nu har du gett mig något som verkligen biter på de värsta krigsfanatikerna. Tack, när drar du? Så jag kan börja jobba?” frågade Ricky bistert.

”Om någon vecka, åker ner till Harvey ett par veckor, det känns liksom förbannat motiverat. Sedan så får vi se, avviker i Tyskland, sedan får jag planera därifrån vidare. Har lite planer däremot, inte helt riskfritt det här, tar de mig så blir jag garanterat skjuten förr eller senare. Det vill jag helst undvika.” sa Lucas bistert.

”Kan jag gott förstå. Inga direkt snälla bilder det där. Om det där går i rätten och lirarna står inför skranket?” undrade Ricky, allmänt nyfiken.

”Lägst livstid, kanske dödsstraff, vilket ger dem alla skäl att se till att jag inte kan skada dem och deras framtid i frihet. Och det vet du vad jag menar med det?” sa Lucas snett leende.

”Yep, alltför väl, en något förkortad livstid, med andra ord eliminering.” sa Ricky bistert.

”Rätt uppfattat, broder, jag är inte direkt intresserad av att medverka att så sker.” sa Lucas bistert.

”Kan jag lugnt förstå, hade jag inte gjort i din situation heller. Jag gör vad som finns i min makt att stoppa de här slakthusen du just har visat på finns där ute. Jag skall nog ge de där några andra, större problem, att reda ut än att de jagar dig. Jag har käftat rejält med FBI förr, tro mig broder. Det kan jag ta en gång till, mig skrämmer de inte. Bara kul att ge det gänget ännu en rejäl huvudvärk. Låta ”John Doe” ha fått ge bilder ifall det blir för jävligt. Om FBI blir för nyfikna, de kan

inte tvinga mig att erkänna att det är du. Och det vet de om.”
sa Ricky kort, han var rejält stridslysten.

[*John Doe* =

När man inte vet identiteten på någon man, Jane Doe är en kvinna]

”Men som sagt, en vecka efter att jag har kommit i säkerhet, inte en dag innan.” sa Lucas kort.

”Självklart.” svarade Ricky lika kort. De lämnade Rickys lilla fotolabb, och Lucas tog sig hem, med bilderna i ett stort kuvert.

* * *

Bara för att se Harvey i dörren.

”Vardagsrummet, Harv, nu skall du få se något. Explodera inte bara.” sa han kort. De gick in i vardagsrummet och han lade upp bilderna på bordet. Harveys blick svartnade till kolbitar.

”Är det här ”Spirit”???” sa han tvärförbannad.

”Allt är därifrån, Nr på bild motsvarar aktivitet i häftet. Ändå är detta bara en bråkdel av det som skett, Harv. Börjar vittnen framträda så kommer det fram minst tre gånger så mycket ytterligare. Och då lär det bli en präktig skandal.” sa Lucas bistert, Harvey tittade först på honom och sedan började bläddra bland bilderna. Harvey skakade av vrede.

”Jag går ut en stund innan jag fortsätter. Får jag tag på Phillips, det jävla aset, så slår jag ta mig Fan ihjäl honom! Det satans aset!” sa han i ett svavelosande vredesmod. Harvey reste sig och gick rätt ut i trädgården, Lucas tittade efter honom. Lucas skakade mest på huvudet, han hade aldrig sett Harvey så otroligt ilsken. Ricky hade ett större möte om någon vecka och han tänkte släppa dem vid det tillfället. Det skulle ge somliga en helvetes massa huvudvärk, det här var

förstahandsmaterial, inget kopia på kopia eller hörsägen, det här var hårda fakta.

* * *

Lucas åkte med till Phoenix ett par veckor tillsammans med Harvey på hans gård som han ägt sedan 1918, att umgås med Harvey var bara att acceptera. Ingen visste om Lucas någonsin skulle kunna se Harvey mer under hans livstid. Lucas var allmänt vemodig och Harvey frågade verkligen ut honom exakt vad som hände och bandade alla samtal för den dag Harvey kunde slå klorna i Phillips och skicka aset bakom galler för evigt.

Han svor på att nagla Phillips, om det så var det sista han gjorde, det Lucas berättade var bara grundläggande fakta för att kunna fälla Phillips.

Han hade sett Lucas foton och insåg att det Phillips höll på med var rent åt helvete, Lucas gav honom ett set bilder för att försäkra sig om att det fanns bevis mot svinen. Harvey behövde mer och tänkte plantera in en ”mullvad” i det där lindrigt sagt kriminella ”förbandet” för att gräva fram ännu mer skit.

En straffimmun ”mullvad” som skulle gå in under antagen identitet, på det stora hela gjorde inte mullvadens aktiviteter ett skvatt. Snarare gjorde ”Mullvadens” position mer lättjobbad, mindre misstänkt. Det var inte bara Phillips som kunde hitta på trollkonster.

Harvey hade haft så där en 50 år på sig att lära sig svartkonster med så han skulle nog överlista en liten rookie som Phillips på det där området. Craig Richards och Company var inte ens påtänkta när han började lura Lede Fi. Att lura nazisterna under WW2 krävde att säcken med Decoys och diversionsåtgärder var välfylld. Hans "Woof Woof" mot tysken var direkt irriterande för tysken.

Hur många tysken rasat ut i okvädningsord mot honom hade snabbt tappat räkningen på. Harvey kunde alldeles lysande tyska och skrattade gott åt invektiven han hade blivit kallad. Hade Lucas lurat skjortan av honom så var han knappast alltför smart. Endera dagen skulle han ta reda på vad de VERKLIGEN hette i beteckning, och då blev det bra mycket svettigare för dem.

Phillips borde ha fattat att Lucas inte stack utan att ha bra på fötterna. Inte efter att ”En höna redan hade rymt”, Craig Benson. Den ”hönan” flög vackert till Sverige och hångarvade åt Phillips. Det var nog knappast den vassaste kniven i lådan hos CIA:s Coverted Operations, om han blev generalblåst av Lucas. Å andra sidan var Lucas knappast slö i slipningen heller. En Leica 35mm med utbytbar optik, som knappast var lätt att gömma, att missa en sådan, amatörmässigt. Bilderna slog ner som atombomber, en så graverande bevisning att de åkte bara för det. Harvey gömde kameran inför framtida rättegångar så inte den skulle bli tagen i beslag vid tullövergångar då den var att betrakta som stöldgods, men ovärderlig som bevismaterial.

Att Lucas var på hans gård gjorde att Lucas kunde prata obehindrat, utan att vara rädd för avlyssning och annat otureligt. Det var inga barnsagor Lucas berättade för honom.

Det var högexplosivt material, rena atombomben mot Phillips verksamhet. Det var bland annat bilder från ”The Pleasure Club” i full drift. En Helvetes Bordelljängel som bröt mot allt vad regler hette! Harvey höll på att explodera när hela sanningen ÄNTLIGEN kom fram. Att Phillips var ett svin, men det här? Det var rent helvete!

”Tack för bilderna, och att jag fick dokumentera det här på band. Jag visste inte en tredjedel av det, innan du berättade det här, jag är tvärförbannad. Men inte handlingsförlamad, det skall du vara klar över. Det här kommer till att leda till insatser emot Phillips, och jag tänker inte gå över de vanliga ordergångarna för att hålla ”mullvaden” ovetande om

insatserna. Jag kan ge MP och andra instanser direktorder. Då hinner de inte ”städa”. sa Harvey ilsket.

”Då är du inte ensam om det. haft en önskan länge och väl om, en onannonserad räd på det stället.” kontrade Lucas bistert, Harvey drog iväg en otryckbar harang över Phillips och hans anhang.

”Nåväl, inte mycket vi kan göra något. Men insatser kommer, och Phillips kommer inte att gilla dem. Inte det minsta.” sa Harvey bistert.

”Så sant, vi kan bara vänta. Det lät som musik i mina öron, Harv.” sa Lucas buttert. Gretchen hade skaffat fram en hjortsadel, och satte det i ugnen. Det luktade otroligt gott inne i huset framåt kvällen.

”Gott luktar det i alla fall, det skall bli gott.” sa Lucas leende, Harvey bara skrattade till. Det var liksom att vänta ut rätt tid för Enforced Counter Measures, när Phillips inte föväntade sig några. Och när de kom, så skulle de sätta Phillips på knä bokstavligen.

”Kom ni fram till något?” frågade Gretchen nyfiket, hon var nyfiken på om dem där svinen skulle klara sig.

”Tids nog, nu är det fel tid, just nu är han beredd på Enforced Counter Measures, och kan förbereda sig på det. Och han skall inte ha någon tid till att försvara sig.” sa Harvey kort, han hade bestämt sig för att sätta åt Phillips riktigt ordentligt och sänka honom.

”Så du har bestämt dig att sätta åt dem?” frågade Gretchen buttert, hon såg tydligt att hennes man var på krigsstigen emot dessa slaktare. Hon hade hört allt och insåg att hennes man hade gett sig själve Fan på att ta ner dem.

”Utan någon som helst tvekan, de skall åka in, satte vi åt nazisvinen så kan vi sätta åt de här perversa slaktarna. Ingen skillnad överhuvudtaget.” bekräftade Harvey hennes påstående. Gretchen bara nickade kort, hennes man hade fått ”blodvittring” och den arme sate som orsakade den fick se upp.

Hon hämtade hjortsadeln och ställde den på bordet i matsalen. Ett arvegods från Tyskland hon fick med sig från sent 1700-tal. Sniderier, inläggningar, och så vidare till den grad att om den skivan skadades så var den hopplös att återställa. Därför skyddades den under bjudningar men en figurskuren glasskiva för att undvika märken.

Nu hade hon hjortsadeln på ett stort silverfat så bordet klarade sig. Den vita damastern var nytvättad och fin, och det allra finaste porslinet stod framme. Nu var det fest, sonsonen var hemma enbart tillfälligt och var tvungen att fly landet. De hade en månad på sig, inte mer, att umgås. Det var vemodigt men det fanns inga alternativ. Gretchen var bra bister över det.

”Maten är serverad, ni kan ändå inget göra nu. Inte innan Lucas är i säkerhet, det kommer tid till er hämnd senare, nu äter vi.” sa Gretchen korthugget, en stabil, jordnära kvinna som inte direkt blev stressad för mindre problem som det här. Phillips och Company hade hamnat i skottgluggen och det siktet var låst på målet, och då fanns det inget jordiskt som kunde rädda Phillips och Company undan deras öde.

”Älskling, du har helt rätt, allt har sin tid.” svarade Harvey leende, hon var expert på att lugna ner jobbiga situationer.

”Som jag säger, jag hörde allt, ni tar inte honom härifrån huset. Sauceboxes tar ni på andra sätt. Och den här lusen skall mosas.” sa hon sakligt.

[Sauceboxes:

Svinpälsar, nedsättande]

”Ja, exakt.” sa Lucas korthugget, den kvinnan visste vad hon pratade om. Lucas hade inga som helst problem att ta in budskapet. De åt under ett trevligt samtal om något helt annat än Phillips och det anhanget, saker som skett hemma i Phoenix under tiden han varit i Da Nang, och så vidare, resten av släkten. Jo-Anne kom på besök ett par dagar senare, med

anledning av ett ärende i Sacramento där det varit vissa oroligheter.

KKK hade attackerat Jürgens bokaffär, men fått förbannat med fart ut när Edith pekade med pumphaglet emot idioterna som sket på sig när Edith tömde hagelsprutan över deras huvuden.

Då var inte vitkåporna så förbannat kaxiga längre, inte när de var dem som löpte gatlopp för att inte få en blyförgiftning. Harvey bara skakade på huvudet mest. Det var definitivt fel ställe att gaffla rasism på, ex Polsk Judinna, med ett helvetes humör mot nazister och rasister i allmänhet. Upplevt WW2, och vad den medfört, hela släkten utrotad av nazisterna. En ofattbar vrede mot nazis i alla former.

Jo-Anne hade sett attacken och var mest orolig hur det skulle påverka Jürgen, som knappast måste bra på sådana attacker. Hans nerver hade varit lite dåliga det sista, och tack och lov så hade inte han varit hemma vid incidenten. Hade en Mein Kampf med en bajonett genomhuggen i stående på kontorsbordet, med en tysk bajonett. Budskapet kunde inte bli mer tydligt. Lucas undrade mest vad Fan KKK trodde sig vinna med det där, just ingenting.

Edith kunde bli bra förbannad och den rasist som jävlades med henne fick löpa. Jo-Anne var gift med en afroamerikan och hade känt av rasismens vingar med, men 199 cm och mer än 110 kilo kvinna var för mycket att jävlas emot. Ett par KKK:are hade råkat mycket illa ut. Sedan dess tordes inte de komma i hennes närhet.

KKK-anhängarna hade dött en våldsam död när Jo-Anne hade blåst ut hjärnan ur skallbenet med en Colt 1911 .45 ACP. Resultatet var mindre smickrande och Jo-Anne hade fått prata med polisen i ärendet. Urblåsta rasisthjärnor på allmän plats var kanske inte det snyggaste poliserna hade sett.

Hon bar skyddsväst i vissa delar av hennes hemstad i Flagstaff i Arizona. Jobbade som Security på en bank. Han kände sig bra liten bredvid den kvinnan som han var kusin till. Roger Wollbergers dotter. Roger själv hade dödats vid en flygkrasch 1965, USAF-pilot.

* * *

Månaden rann snart nog iväg, och det var med en vemod och sorg Lucas flög från Denver till New York där han bytte flight till Frankfurt Am Main, hitintills var det problemfritt. Han hade noterat ett par tämligen indiskreta så kallade ”skuggor” som hängt på sedan New York. Ungefär 30 meter bakom honom i gången, fullkomligt omöjliga att missa. Han kontrollerade om dessa användes som ”lockbeten” för andra operatörer.

Det verkade inte så, utan att det var dessa som satts att skugga honom från New York. Han såg ”skuggorna” som en belastning för att kunna smita iväg, smidigt. En kontroll 360 indikerade inget oroväckande om andra CIA-agenter var inom åtminstone 50-100 meters radie. Kort sagt, dessa två clownerna hade satts in efter honom. Troligen lätta att skaka av sig.

Misstag nr 1 hade varit att de hade legitimerat sig med deras legitimationer från CIA när de passerade till gaten. ”Discokillen” fick träda in i sin roll. Han noterade att en av toaletterna var dubbelvägs i en korridor och där han gick på toaletten. Craigs skiss han memorerat noga i huvudet, det var den berörda toaletten. Om inte CIA-männen följde med in på toaletten vill säga. I så fall hade det varit amatörmisstag 1A från deras sida.

Då hade de blivit knockade på plats alternativt blivit nedstuckna med den hopfällbara tyska fallskärmsjägarkniven han hade gömd i stövelsaftet. Han han tänkte inte låta dem hönshjärnorna störa hans planer.

Han bytte snabbt om och gick ut på andra sidan efter att han kört lite maskerad. Med en falsk mustasch och peruk så han såg ut som en tuff, väldigt modemedveten discokille.

Den där svarta skjortan med lila blommor på samt en slips i samma färg och mönster han köpte dagarna innan avresan i Denver i en discobutik. Teaterartiklarna var av samma fabrikat som Paramount använde. Bra grejer som såg fullt naturligt ut, inte världens billigaste men som inte lyste maskerad. Effekten var den önskvärda i alla fall.

Det lurade ”skuggorna” och efter att de här korkade ”skuggorna” gav upp dumpade han det i en soptunna. Det fanns flera hundra passagerare, om inte tusentals, som ilade än åt det andra, än det ena hållet till deras Gate för att resa iväg någonstans. Fligheter till mer än 15 länder fanns på ljustavlan och det skulle troligen förvilla dessa så kallade ”operatörer”.

Några jädra Thompson och Thompson som inte var begåvade med hjärna överhuvudtaget. Exakt likadant klädda, exakt samma väska och så vidare, så otroligt uppenbara att det var ett skamlöst hån. Något otroligt amatörmässiga i sin yrkesroll.

”Hah, förbannade amatörer, suckers. Komma och se ut som två dåliga filmspioner. Eller var Tintin, Bye bye.” sa han flinande. Han såg inte klok ut i dem platåskorna och de brett utsvängda sammetsbyxorna, men att hinna byta byxor i den här brådskan var omöjligt. Att personal som skickats att skugga honom var så här amatörmässiga förvånade honom. Lite mer hade han allt förväntat sig från CIA:s sida.

Eller hade tiden under Phillips slipat upp hans förmåga att se att allt inte var som det skulle. De här amatörerna bröt mönstret och därför syntes som käftsmällar mot resten av passagerarna ombord. Hade han INTE reagerat på det här så hade det varit något fundamentalt fel i hans huvud. Var nog mer det sista. Vad det än var hade han röjt ”amatörerna” och

vidtagit nödvändiga åtgärder. Några Kalle Anka/Tintin-spioner som troligen kände sig bra dumma när de var bortkollrade.

Det hade tagit honom mindre än fem minuter att skaka av sig de genom det mest banala tricket i världen. Ju mer extremare skillnad, ju mer blev de lurade. Ingen något sånär vettig man i underrättelseförbanden skulle ens gå på det här billiga tricket, inte ens på fyllan. De här två måste ha varit dyngraka i huvudet bokstavligen, årtusendets mest lättlurade CIA-män alla kategorier.

* * *

”Skuggorna”, ett par CIA-män, var förbryllade och undrade vart i helvete karln hade försvunnit och insåg att de hade blivit vackert avhängda, de var retfullt lätt avhängda. Phillips hade sagt åt dem att hänga på honom som en igel för att inte de skulle bli ”avhängda”, det hade de trots det blivit. De var bra ruttna i sinnet.

Att bli grundlurade var knappast bra för karriären, och det här skulle garanterat leda till frågor från Chefen av mer obekväma karaktär. Så obekväma att fel svar kunde leda som lindrigast till en omplacering inom CIA.

* * *

Det var snabbt som en blixtn till SAS biljettkassa och skaffa biljetter till Göteborg. Bakom kassan stod en operatör från USK, den svenska militära säkerhetstjänsten, som för tillfället ersatt SAS säljare. Lucas anade att någon vänligt sinnad säkerhetsmyndighet lurade i krokarna.

”Låt röd pigg titta upp vid incheckningen, Mr. Lucas Wollberger. Ditt incheckade bagage omdirigeras i detta ögonblick.” sa biljettsäljaren tyst vid SAS disk. Han betalade kontant på plats, han tog sig till gaten med biljett till Göteborg

och Torslanda flygplats. Precis som Craig instruerat honom, Lucas kom till gaten bara för att få en man bredvid sig i all tysthet.

”Mr. Wollberger. Mitt namn är First Lieutenant Johan Kristesson, Svenska militära säkerhetstjänsten, USK. Du har inte passerat den här passkontrollen, och du är INTE avbockad på passagerarlistan. Du har således "Aldrig kommit ombord" så att säga.” sa mannen kort och visade upp ett ID-kort. Mannen tog med honom och han fördes till planet genom en sidogång och direkt ombord på flyget.

SAS personal bara nickade kort, denna passageraren som nu fördes ombord var ett ”transportgods”, en passagerare som på inga villkor skulle synas på några som helst listor. Kort sagt, en av USK:s interna skyddsklassade angelägenheter.

”Vi syns i Göteborg, Sir.” sa mannen kort, när han lämnade av honom. Lucas klev ombord i lugn och ro.

* * *

Thompson och Thompson var förbryllade.

”Vart i helvete försvann karln, Phillips kommer att skinnflå oss, för att vi blev bortkollrade. Nog Fan är karln slipad, och det varnade Phillips oss om, men det här är Fan löjligt. Förbannat också. Hur tusan gick det här till,” sa en av männen ilsket. De hade blivit grundlurade in på skinnet. Curt Owers, Thompson nr 1, såg uppgivet sin kollega Mark Lewansky, som var bra ilsken. Båda runt 170, cendréfärgat hår och de såg ut som nära nog enäggstvillingar. Bara tanken på att skicka de här två på samma mission var bokstavligen absurd.

”Det här är ta mig Fan inte sant..” sa Owers irriterat.

”Broder, du har just precis blivit ordentligt grundlurad. Så grundligt att det är rena farsen.” sa Lewansky bistert. Owers tittade på honom med en besk min. Samtidigt som han funderade på nästa drag, än hade han inte gett upp läget.

Owers tittade sig runt, utan att se skymten av deras mål för missionen.

Thompson och Thompson, var lite fundersamma, vad skulle de nu göra som nästa drag, för att rädda sina ansikten. Generalblåsningar var garanterat inte accepterat hos Chefen. Det här var inte trevligt alls, dags att rädda läget.

Bara för att se på ljusskyltarna att avgången till Göteborg gick 14:35, och de drog som reptiler till gaten bara för att se gatens personal slå igen checkpointen. Nu råkade den logiska "brytaren" slå till och $1+1=2$ blev ett faktum. Hur ologiskt det nu var i det här fallet. Utan att för det vara säkra på om Lucas Wollberger verkligen var ombord.

"Skit! Ring Sverigesektionen och be dem bevaka Torslanda internationella flygplats, där måste han Han måste ha tagit det här flyget, jag känner det på mig, då kan vi ta honom där. Phillips ville att vi skulle tysta honom om han skulle desertera. Nu har han gjort det. Ring Chefen så får han sköta det, hur den här gynnaren nu går upp i rök, det vet jag inte. Men han får ett spöke att verka totalt efterblivet." sa Lewansky bister.

"Så det säger du, så nu har vi blivit spökjägare på topp på allt det här?" sa Owens irriterat.

"Kalla det exakt vad du vill, Curt, vi är avhängda. Den här karln är värre än något slags spöke. Och garanterat betydligt klyftigare, han försvann, gick upp i rök för oss. Nu är det vi som har att förklara vårt misstag inför Chefen, och han kommer garanterat inte gilla det här." muttrade Lewansky ilsket. "Beartrap", en nära vän till en av Glenns tidigare förbandskamrater hade sett försvinnandet och skrattade så han grät inne på toaletten.

"Herredjävlar..., vad är det här för halvfigurer...? Sedan när anställer CIA Clowner?" sa mellan skrattanfallen till sig själv.

* * *

Nu började Harvey sätta sin planer i verket, först våren 1968 kunde han verkligen börja med sin underrättelseinhämtning på allvar. Det gällde att nästla in en mullvad, och det tog tid med Camp Galveston. De var ständigt misstänksamma för infiltrering, så det fick göra på rätt sätt. En tid som Harvey tagit till för att försäkra sig om att de värsta övergreppen skulle kunna stävjas i sin linda innan något grövre hann hända. Harvey hade hållit det hemligt till och med för Lucas, för att inte äventyra något.

* * *

Lucas var i säkerhet ombord och kunde börja andas ut, han noterade att ett par svenska säkerhetsmän gick ombord efter honom, och gav honom det nära nog internationella tecknet.

"Du är säker nu."

Några betydligt diskretare män, de här kunde sin sak. Det var de här männen som såg till att han kom undan oupptäckt. Han svarade med tecknet för

"Copy."

Till männen ifråga. Han lade i visitkortet och ett litet kort med texten:

"Jag söker asyl, desertör, sätt mig i kontakt med den här mannen."

På svenska i passet. Det redan innan han klev ombord på SAS flight till Torslanda flygfält och c:a två timmar senare landade på Torslanda. Ett tämligen intrikat förfarande som liknade gemfallen i USA efter andra världskriget, när bland annat forskare som Von Braun hastigt och lustigt jobbade för

USA. I och för sig hade Von Braun knappast en övertygad nazist. Han gillade stora raketer och resor till rymden.

Ombord på flyget hade han kunnat lugna ner sig, men misstänkte att det fanns ”mottagningspersonal” han helst undvek att träffa på. Thompson och Thompson hade troligen fattat hur det hängde ihop, hur tröga de nu än var. Även de mest korkade CIA-operatörer skulle till slut begripa sammanhangen.

Men det skulle nog lösa sig, han tittade på visitkortet där Krigsmaktens symbol syntes ovanför passet. Han log snett inom sig, Craig hade hjälpt honom snyggt och fint. Det här var ingen normal desertering. En tjänsteman från USK såg den, och gick nu ut på Walkie-talkien.

”Vår man är på väg mot passkontrollen, hur ser det ut på andra sidan, kom?” frågade han kort.

”Två stycken trefärgade väldigt arga och väldigt grundlurade björningar, kom. De är beväpnade, troligen Colt 1911, men inte säkrat. De väntar vid utgångsgaten, dryper av väta, vi lyfter iväg vår man från insidan via interna korridorer. Björnar som inte uppskattade att Dupontarna blev fullständigt bortkollrade i Frankfurt Am Main. Skall björningarna gripas?, kom.” kom det till svar.

”Svar nej, gör det bekräftar vi avhoppet vilket ej skall ske, men bevaka björnarna vad de tar sig till, kom. Klart slut, meddelar ”Korpen”.” svarade vår man kort.

”Anropar ”Korpen”, vår man går till passkontroll 3.” fortsatte han kort.

”Uppfattat, ”Höken”, jag tar honom.” svarade Sergeant Niklas Berg kort. Han kom fram till passkontrollen och visade upp passet och han hade satt visitkortet så det stack ut en 3 mm ut upptill i passet, för att markera att det fanns där. Precis som han instruerats av Glenn innan resan. Ett slags ”internationell” standardprocedur som det lät. Berg gick upp bakom honom, och knackade honom lätt på axeln.

”Mr. Wollberger. Kan ni vara så vänlig att följa med mig, det finns några oönskade, beväpnade, personer på andra sidan passkontrollen. Ett aktivt mordförsök kan definitivt inte uteslutas. Dupontarna eller Thompson och Thompson ni i USA kallar dem idioterna. De där amatörerna du hakade av i Frankfurt har kallat på förstärkning.

Personal på SAS har notifierat oss att de kom till gaten när de stängde, du har aldrig passerat den här passkontrollen. Var vänlig och följ med mig.” sa han bara kort och visade upp sitt tjänstekort. Lucas tog sin lilla trunk och följde med mannen.

”Ni kommer att förläggas på LV6 under tiden ni förhörs av Liutenant eller löjtnant som vi säger i Sverige, Jens Utterström. Ni kommer nära nog direkt från ett så kallat ”skuggförband” vad jag förstår? Mitt namn är Sergeant Niklas Berg, Krigsmakten, jag kommer civilklädd för att inte väcka onödigt och ytterst otrevligt uppmärksamhet. Ni ligger under personskydd, identifiera dig till att börja med, USK gav oss bara ett för och efternamn. Vi behöver militär grad och stationering med.” sa den militära tjänstemannen.

”Ja, sergeant, Gunnery Sergeant Lucas Wollberger. US Marines 3rd brigade, 4th company, squad Delta, 132nd allmänt kallad ”Shadow eller Shady Boys”. Sedan drygt 4 mån 137th, som är False Flagging, heter egentligen något helt annat. Vad det egentligen heter vete Fan Själv, under befäl av den jävla ormen, Colonel Frank R. Phillips. Hans inre kärna inne på Section ”Spirit”, alla vet exakt vilka som åsyftas. Den stängda delen av Camp Galveston, delar av förläggningen vid Da Nang. En ren så kallad förhörsanläggning på pappret, men i realiteten ett regelrätt slakthus, med bland annat en sadistbordell ingen kommer ut levande. Här är lite information till att börja med, jag har mer fotografier med i packningen, Sir. Jag gillar inte de där bitska små björnarna. Liknelsen med tyska koncentrationsläger är mycket slående.” sa Lucas kort. Han lämnade anteckningsböckerna och

fotografierna till den svenska officeren som tog emot det. Dem bevisen hade han tagit i sitt handbagage ombord.

”Lugn, du är hos vänner. Har jag förstått rätt? Du har lämnat din tjänst utan tillstånd, och söker asyl. Och genom din situation riskerar dödsstraff. Har jag uppfattat situationen korrekt?” frågade den svenska sergeanten.

”Fullständigt korrekt uppfattat, Sir. Det här materialet jag har med mig kan fälla ett stort antal individer inom amerikanska försvaret. För i vissa fall mycket grova krigsbrott, Sir. Jag söker härmed officiellt asyl.” sa Lucas korrekt.

”Bra, så var det undanstökat. Jag antar att din uniform ligger i någon av dina trunkar värnpliktiga just nu hämtar åt dig? Du skall bära den på förläggningen, i alla fall, byxor och kängor. Du går inte in på ett diskotek på LV6. Med svensk namnskylt, till att börja med. Det tills du tilldelas svensk utrustning, vilket troligen kommer ske skyndsamt av skyddsskäl. Du heter Harry Young under din skyddstid på förläggningen. Jag tar det mer i detalj lite senare. Du behåller din amerikanska militära grad, så nära vi kan.” sa Berg bistert, Lucas bara nickade kort

”Gunnery Sergeant är direkt motsvarande grad med Fanjunkare. Och du kommer att få insignia därefter, vi sätter dig som fanjunkare, för enkelhetens skull. Ditt tidigare högsta befäl Colonel Frank Phillips har upptäckt att du saknades ombord på resan till Saigon. Det gick bra snabbt, med andra ord, du har eller rättare sagt hade, ögonen på dig från CIA, du gick nu under deras radar, för tillfället. Och lyckades smita undan osedd.

Phillips är väldigt angelägen att ta hand om dig. Nu är ju fallet att varken vi eller du har några intressen för att vara honom till viljes. Vi är vid bilen snart.” sa den svenska officeren kort. De lämnade hallen via en dold sidogång, och att en annan svensk civilklädd soldat bar hans utrustning som hade hämtats inne vid bagagehanteringen, utan att den någonsin nådde bagagehanteringen. Lucas såg nu den militärregistrerade mattgröna PLBIL 0,5 ton utanför.

**[PLBIL 0,5 ton:
Volvo 445 Duett i den civila världen.]**

”Sätt dig i framsätet, ducka tills vi lämnat flygplatsen, släpp in de värnpliktiga in i baksätet. Vi har lite förhållningsregler att dra igenom när vi stannar till vid någon lämplig skogsväg. Det innan vi når förläggningen.” sa officeren kort innan Lucas klev in i bilen. Med officeren hoppandes in bakom ratten, och startade upp motorn. Bara för att de två civilklädda värnpliktiga hoppade in i baksätet, som hade tagit hans väskor.

De lämnade flygplatsområdet omedelbart och efter några hundra meter och att Berg försäkrat sig om att de inte var förföljda stannade de till i vägkanten.

”Nu kan du sätta dig upp i sätet, de där ”kollegorna” såg dig inte. Vi lyckades att hindra det mordförsöket.” sa Berg kort. Efter någon kilometer körde de in på en sidoväg och stannade till bakom en övergiven ladugård. Det växte sly lite varstans

och det märktes att hela gården var på väg att förfalla. En gammal traktor stod kvar på gårdsplanen, eventuellt bodde någon i boningshuset, men gården var inte längre i drift. En gammal Volvo PV444 stod bakom boningshuset, i Maroon Red, men det var bra länge sedan den hade varit fin i skicket.

”Gunnery Sergeant. Vi skall till en anläggning som tillhör svenska Krigsmakten, med allt det innebär, det vet du redan. Du skall till att börja med skall underteckna följande tystnadsplikt, skriv under vid krysset. Du är själv ex militär personal och vet vad skyddade zoner, mm innebär. Röd, Gul och Grön Zon. Det här är allt annat än en normal asylhantering som du säkert förstår. Din blotta närvaro här gör ett antal herrar i Langley och Da Nang tämligen nervösa. Vi betraktar inte detta som en desertering, utan som ett avhopp från ett specialförband tillhörande CIA Coverted Operations, med inriktning underrättelseinhämtning. Därmed går helt andra rutiner in i hanteringen. En helt annan säkerhetsnivå, ett antal snäpp högre än vad vi brukar ta till.” sa Berg kort. Lucas nickade tyst.

”För att inte tala om Langley, som i praktiken varit din reella huvudman. Inte US Marines om du nu trodde det, CIA har endast utnyttjat US Marines som en täckmantel för deras bra skitiga verksamhet. Och att du nu försvann för dem sprider en helvetes massa nervositet. Det är befäl långt över Phillips lönegrader som är bra nervösa, låter namnet Craig Richards bekant? Det borde det göra, Fanjunkare Wollberger. Det är nämligen Phillips högre befäl, för nervösa att vi skall bedöma läget som tillräckligt avspänt. Därför är det livsviktigt att du följer våra föreskrifter. Skall vi hårdra det så har du lurats in i CIA mot din vilja och deserteringen har skett därifrån. Det gör somliga förbannat nervösa. Jag skall visa dig var du kan röra dig fritt. Skall du in på andra områden, måste du ha ett befäl med dig, och bära giltig svensk uniform. Varsågod och skriv under.” sa Berg och överräckte en svensk och en

engelskspråkig version med samma text. Lucas undertecknade båda och återlämnade plattan till sergeanten.

”Nu står du under svenskt befäl, och kan tas ut på utbildningsövningar om de svenska befälen så önskar. Du göms in bland svensk militär personal tills vidare. Så fort vi kommer in till logementet byter du om till uniform, är ordern uppfattad?” sa sergeanten korthugget.

”Ja, Sergeant. Det där med CIA var knappast det jag fikade efter när jag inkallades i US Marines. Snacka om att bli grundlurad ändå in i mörgen. Jag förstod det rätt tidigt, brände en major för en del riktig bisarr skit han hölls med, den jädra Hersey. Och som blev degraderad, och hemskickad till USA degraderad till Box Kicker på PI.” sa Lucas bistert.

”Jaha du, så du blev hämnad för det? Och vad är en Box Kicker. Per definition?” frågade Berg kort.

”Svar ja, Sergeant. Hersey hämnades genom att se till att se till att jag och Gunnery Sergeant Craig Benson hamnade på Camp Galveston, mot vår vilja bokstavligen. Det stället är okänt i det grannskapet, bokstavligen. Nu skall jag bränna Phillips arsle vid ett mer passande tillfälle till stenkol, just nu är han vaksam. Det är liksom dags för Payback Time. Harvey har gett sig Fan på att ställa den där Richards inför skranket. Och den som Harvey siktat in skottgluggen mot lär svetts ymnigt, han är värre än en blodhund mot dem. En Box kicker? En lagergubbe ungefär, enkelt förklarat.” svarade Lucas kort.

”Bra, vi skall nog komma överens. Ätit något på flyget, Wollberger? Grundlurad ja, något kriminellt grundlurad, vill jag påstå. Craig Benson har gett exakt samma bild av Phillips. Vi hörde honom för tre månader sedan, hans MUA är ”Tord Ohlsson”, vilket du skall utnyttja vid tilltal. Även han Fanjunkare till grad, som du själv. Se det som samma sak som CIA Alias, samma syfte. Ditt MUA är ”Harry Young”, okej?” undrade den svenska sergeanten.

”Lite, flygplansmaten är inte det drygaste och lika smaklöst ungefär. Har väl alltid varit så. Uppfattat, Sergeant.” sa Lucas snett flinande. Lucas slängde en blick på den engelska versionen av avtalet och såg att han i praktiken skrivit under ett anställningsavtal och att Krigsmakten i praktiken hade anställt honom, hans arsle tillhörde Krigsmakten helt plötsligt.

För att sedan titta ut och se på omgivningarna i hans nya hemland, skog, åkermark och ängar, det gick att leva med. Vänligt folk med som det verkade, så det här skulle nog sluta bra trots allt.

Klimatet var hyggligt med, det var tidig kväll och klockan visade 17:48, och först nu kände han lite mer trygg, Thompson och Thompsons avsikter hade sinkats, genom det här rådliga ingripandet. Han kunde äntligen andas frihetens luft riktigt ordentligt.

”Tycker det känns igen, men det löser vi. Snart kommer vi till ditt nya hem för de närmaste veckorna framöver i alla fall. En tornado av meningslöst diplomattjatter och andra diverse juridiska spetsfyndigheter skall klinga av innan du kan skaffa en egen bostad. Och ja, vi kan ljuga bra vi med om så behövs. För att tala klartext kommer vi att spela dumma leken mot de amerikanska myndigheterna. Officiellt existerar du inte i Sverige, och definitivt inte inom Krigsmakten, inte en chans.” sa sergeanten leende.

”Hur visste ni att jag var på väg hit, och jag är visst anställd av er nu, bara så där? Det kanske är er metod att hantera sådana som mig? Harvey sa något om en massiv skyddsorganisation kring mig?” undrade Lucas nyfiket.

”Din far ringde till numret på visitkortet, som sedan gav oss information om din avresa till oss. Sedan hade vi bevakning på Frankfurts internationella flygplats, du märkte av vår personal där. När en avhoppare från CIA eller liknande organisation, som du kommer dras det igång en stor organisation, svar ja. En bra riskabel sådan dessutom, upptäcks det så blir det ett satans liv och krav på utlämning och Fan och mostrar. Inget vi

medverkar till, normal tyngre brottslighet är dock en helt annan sak. Mord, folkrättsbrott och så vidare. Det var därför underlät vi att gripa operatörerna vid din ankomst till Torslanda, även om vi kunde ha gjort det med grund till ett planerat mordförsök. Och därmed utvisning ur riket. Men, då hade vi indirekt medgett att du nu finns i Sverige. Och det sista hade varit väldigt kontraproduktivt.” sa Berg kort. Lucas nickade kort. Det kunde han gott förstå, sådana hade arkebusering eller fängelse att hämta in.

Det mörknade snabbt och snart vart det svart utanför bilen när de rullade in i Göteborgs Centrum. Första Volvon han någonsin åkte i och den var under militära plåtar. Han hade funderat på att köpa en Volvo efter tiden i Vietnam. Nu åkte han i en. Tankarna för som en F 15 i skallen på honom. Det här var omvälvande för honom.

”Hade du varit en med kriminell bakgrund och rättfärdiga brottsmisstankar. Då hade du suttit i första bästa flyg för att överlämna dig till de berörda amerikanska myndigheterna för utredning och eventuell lagföring. Craig är förresten vid ditt logement och väntar på dig. Han har varit bra orolig för dig och osäker på om du slank igenom deras bevakningsnät. Vi vet att du ”förlorade” ett par ”skuggor” där, CIA gissar jag mig till? Du har inget emot att ligga med några svenska bassar under utbildning hoppas jag? Där finns det inga val, ”Gilla Läget!” som vi säger här. Det är organiserat så, på LV6 är det ingen som letar efter dig, männen vet om din status som ”flykting”. Ja, vi hanterar det på det sättet, det enda säkra sättet. Det är lite avvikande rutiner mot en normal asylprocess.” sa sergeanten kort.

”Nej, inte det minsta, Crazy Craig går alltid att lita på. Ja, jag var inte lite nervös på flyget. Normal tar ju grabbarna apostlahästarna till Danmark, eller tar permisen i Danmark. I mitt fall hade det sett misstänkt ut. Ja, de där svinen hade hängt på sedan jag bytte till Lufthansa till Frankfurt från New

York. Det var bäst att hänga av amatörerna i god tid innan jag gjorde mig omöjlig för de där clownerna. Förbannade amatörer var det i alla fall, avslöjade det där snart nog tvillingparet redan på JFK. Stack ut som käftsmällar mot resten av passagerarna, gjorde uppenbara misstag som till exempel visa myndighetslegitimationer, och så vidare. Såg ut som klassiska filmspioner i sina svarta solglasögon och svarta kostymer med röd slips. Som tagna ur en gammal FBI-film anno 1950-tal. Förbannade amatörer, de har väl läst Tintin under utbildningen. Tack förresten att ni trollade mig förbi kön där borta. Era män skötte sig exemplariskt, syntes inte och gjorde sitt jobb.” sa Lucas leende, Berg bara skrattade till.

”Utterström kommer först om tre dagar, fram tills dess skall vi hålla dig effektivt sysselsatt. Fysträning är väl inte fel, PT som ni kallar det? Sedan så börjar din svenskundervisning direkt från minut ett, nära nog, för att assimilera dig med våra andra trupper på området. Ja, du var tvungen att göra på ditt sätt. Det du hade kunnat göra var ju att dra till svenska ambassaden i Tyskland med. Du är ju betydligt mer slipad i att skaka av dig förföljare, än flertalet av de som deserterat hit till Sverige, innan dig, Young. Vänj dig vid det namnet redan. Man lär sig säkert mycket sådant om man skall hålla sig ”osynlig” för Phillips. Vilket du tydligen hade lyckats förbannat bra med innan Craig kom hit. Sedan for ju Fan loss där borta och en bra förbannad Phillips satte stopp för permissioner och mycket annat. Karl n gick i full panik vad jag förstår, men det kan ju du komplettera med. Männen som tog hand om dig har jobbat i sex år med att smussa undan regimotståndare. Har ”försvunnit män” för Ivan med.” sa Berg bistert, Lucas nickade mest buttert.

”Vi hade ju personal i Frankfurt med som roade såg på hur du villade bort de där klantskallarna. Häftig skjorta och discokille, det må jag säga. De där killarna ringde sina kollegor, en av våra män till och med hörde samtalet. Inte mycket diskretion där inte. Ja, det med filmspioner var bra

beskrivet, förbannade amatörer bokstavligen. Men nu är du här, nu kan du slippa att vara nervös i alla fall för mordförsök. Förbannat bra jobbat, att skaka av sig dem så grundligt. Det ingick i planen, passet och passagerarlistor registreras, och det är inte alls bra. Jag råder dig att inte visa ditt Amerikanska pass under din tid i Sverige. Du kommer att få svenska identitetshandlingar, per omgående.” sa sergeanten leende.

”Gott, jag gillar inte att ligga sysslös. Ja, Phillips blev paranoid näst intill, blev årtusendets Cluster Fuck på Campen. Och kunna språket är ju nyckeln till landet, ju snabbare ju bättre.” sa Lucas leende.

”Helt rätt. Men förklara begreppet Cluster Fuck för mig.” konstaterade Sergeanten.

”Cluster Fuck? När precis allt går åt helvete och det är enbart att reda ut skiten till något fungerande av det hela i kaoset.” förklarade Lucas begreppet.

”Jaha du, det skiter/sket sig totalt kallas det här.” sa Berg kort.

”Aha, nyttigt att veta.” svarade Lucas flinande, samtidigt som bilen passerade grindarna till LV6. Där sjönk farten och snart stannade till utanför en kasernbyggnad, i rött tegel.

”Så var vi då framme, ta dina grejer så går vi in.” sa sergeanten kort. De gick in igenom en dubbeldörr i mörkt trä med en blekgul lampa över. För att genast gå upp till andra våningen och direkt till höger, och tre dörrar bort. Där han leddes in i ett logement med fem unga svenska män som log upp. Samma tråkiga våningssängar i järn som på PI, här var de gråmålade, och med en gråblå filt som täckte madrassen. Med en blå rand invävt i den. Sedan låg redan sängkläderna uppe på filten. Så bara att bädda och sedan lägga sig att sova, ordning och reda på den biten.

”Se där, där kom ju jänkaren, Värnpliktige Erik Svensson var namnet.” sa en grabbarna leende.

”Gunnery Sergeant Harry Young, Marines, eller kanske var det mer.” sa Lucas och tog killarna i hand. För att sedan byta

om till sin amerikanska uniform han glömt att strippa på namn. Jackan låg kvar över trunken, den kändes som lite överkurs. Han var oerhört lättad, än var inte faran helt över, men samtidigt. Han var inte upptäckt ännu som desertör heller, inte ännu, enbart misstänkt.

”Du heter inte Harry Young antar jag, även om vi skall kalla dig det? Det står inte det på uniformen i alla fall, häftiga discokläder du kom i. Garanterat senaste skriket. Välkommen ”Harry” i alla fall.” sa Erik leende.

”Nej, men det namnet bör talas med väldigt små bokstäver om just nu. Min tidigare arbetsgivare är nog lite förbannad på mig just nu. Om nu US Marines verkligen var min huvudman i verkligheten. Skit samma, nu skall jag visst bli svensk, allt tycks inte vara vad det verkligen är i det amerikanska försvaret. Så lite namnmaskerad är nog på sin plats, ingen lust att kalla hit dem just nu precis. Skakade av mig några oönskade skuggor i Tyskland tämligen snyggt. Förbannade klantar som mer liknade Thompson och Thompson, eller Dupontarna som ni svenskar kallar de där idioterna till så kallade agenter.” sa Lucas flinande, ett gapskratt spred sig i logementet.

”Kanske bäst att de inte hittar dig på ett tag nu med andra ord?” sa Erik skrattande.

”Ungefär så ja, kom till Sverige för mindre än två timmar sedan, för att skapa mig ett liv här i Sverige. Ett par fulingar väntade på mig på Torslanda med som nog blev lite snopna.” sa Lucas leende, bakom honom kom Craig in i rummet.

”Fraterniserar med de svenska redan, US Marines som häckar i ett svensk logement? Bra jobbat Young, grabbar, ta väl vara på den här lilla gröngölingen och lär honom att bli svensk.” sa Craig skämtande.

”Hör du du, gröngöling, skall du säga, Herr Ohlsson.” sa Lucas skrattande. Att använda egna namn var inte ens att tänka på ur sekretesshänseende. Överste Stenberg hade kommit in i

dörröppningen och såg det barnsliga flamsset mellan de vuxna männen. Det var dags att visa herrarna ett vuxet beteende.

”I givakt! Och Young skärper sig!” kom det ur honom rappt som en kobra. Det var extremt snabbt åtljytt, det där var höjdaren själv. Översten inspekterade Lucas, en bra uppkäftig amerikan, med bra rapp humor, på gränsen till rent ut sagt ohyfsad sådan. Och det gick inte an.

”Fanjunkare Harry Young skall följa korpral Johnsson att rekvirera komplett svensk utrustning. US Marines uniform är inte giltig här i Sverige, Utgå!” kommenderade översten honom utan vidare krusiduller på engelska. Han var under svenskt befäl så det var inget att gnälla över, det morrades lite över hans 194 cm i längd och 103 kg i vikt, men det löstes. Bara för att sedan pallra sig tillbaka med en helvetes massa pinaler i vanlig ordning, det kvittade vilket land, samma gissel, en jädra massa pinaler, det var bara att gilla läget.

Det var bara att passa in i spelet, pinaler till tusan var inget unikt för US Marines. För att där möta översten som tillsvidare höll sig till engelska.

”I manöver, Young! Mitt namn är överste Gustav Stenberg. Colonel Stenberg, för att förtydliga. Ditt högsta befäl tills vi avgjort din framtid i Sverige. Fram tills dess tillhör du svenska Krigsmakten. Du är naturligtvis grundligt säkerhetsgranskad innan du fick beträda det här området. Du är ex Marines från och med nu, du är åter en Marines i samma ögonblick de behagar återta dig. Vilket jag finner tveksamt för ögonblicket. Det finns ärliga chanser till det, då jag tror US Marines lär bli bra, eller rättare sagt, heligt förbannade, när de kommer på CIA:s fula dubbelspel. Om du nu ens jobbat för US Marines i verkligheten. Med de bra knepiga charader som CIA håller på med, Phillips är i upplösningstillstånd just nu. Så ett gott råd är att hålla dig borta från dem kvarteren för ett bra tag framöver. Vilket jag knappast tror att det finns i din världsbild en gång, klartext, Young.” sa översten kort. Han

betraktade den storsvuxna amerikanen, som var menad att "bli svensk soldat". De måste ha plundrat det allra största som funnits på lagret för att hittat utrustning till den här bra storsvuxna heffeln. Mer än 20 centimeter längre än någon annan på logementet.

"Efter allt du tog med dig, jag vet skälen med varför du hoppade av. Dem är i högsta grad legitima och som gör att vi betraktar detta som ett avhopp. Inte en desertering, som det kan verka på ytan. Din första lektion i svenska går ut på att lära dig samtliga marschkommandon på svenska. Det har sagts att du har ytterligare mer information? Då vill jag ha den nu, omedelbart." fortsatte översten.

"Ja, överste, gav det till Berg redan vid flygplatsen, men har mer i stora trunken, överste. Nej, överste. Jag har nog upptäckt för det här rävspelet hängt ihop. De där djävlarne lurade in mig i CIA:s sold." sa Lucas kort.

"Hämta det nu, och snabbt skall det gå." svarade översten bestämt.

"Ja, överste." svarade Lucas sakligt. Han tog hastigt fram kuvertet med några specifika order som hade gått ut från Phillips personligen liksom dem minnesanteckningar Phillips gjort personligen, och gav det till översten, en bibba på mer än 5 cm med papper. Översten tittade storögt på den bibban med papper. Det var rena bomben han höll i.

"Lediga, från och med i morgon gäller svenska kommandon. Nu följer du med manskapet och äter, det är torsdag och då vet du vad som serveras, ärtsoppa med fläsk. Välkommen till Sverige." sa översten kort.

"Tack, överste!" svarade Lucas närmast automatiskt.

"Bra, ni andra, ni vet ert jobb. Det är ert jobb att se till att han klarar sig i morgon. Jag kommer och inspekterar senare i kväll!" sa översten och lämnade logementet, de svenska värnpliktiga skrattade till.

"Så nu blev vi svenskalärare med? Livet är underbart, men som sagt, matdags." sa Erik mest skrattande.

* * *

Utanför utgångarna vid utrikeshallen på Torslanda stod CIA:s operatörer William Dizic och Paul Green, bra konfunderade. De såg sig om utan att se en skymt av Lucas. USK bevakade herrarna diskret, och skulle skuggas.

”Skulle han inte komma med det här flyget?” frågade William konfunderat.

”Jo. Det var ju tydligen det, men vart i helvete tog karln vägen. Det här kan Fan inte vara sant... Går den jävla karln upp i rök eller?” sa Paul bistert.

”Bara att rapportera att karln är försvunnen. Vart, eller hur, det vet Fan. Frankfurt Am Main är det sista kända spåret. Där försvinner han så han kan vara precis överallt i Europa. I mer än 15 länder. Här gör vi ingen nytta, vi åker tillbaka till ambassaden.” sa William bistert. De ringde upp chefen och som sa att karln var puts väck i Frankfurt med. Vart karln var för tillfället visste bara Gud, karln själv och de som drog ett täcke över karln.

Det var bara att dra till ambassaden i Stockholm och rapportera till Chefen att karln var som uppslukad av jorden. Att Phillips skulle bli ballistisk över det resultat var bara att konstatera. Men vad fan kunde de göra, karln gick upp i rök bokstavligen.

De lämnade flygplatsen och skuggades till konsulatet, och USK avlämnade rapport. Det skulle lämnas utan åtgärd för att inte avslöja avhoppet, men försöker var antecknat för att i framtiden kunna ställas till svars för.

* * *

Sergeant Berg kom och inspekterade Lucas.

”God kväll Young, hur går det?” undrade han mest.

”Bra, sergeant. Fick order på att lära mig alla svenska kommandon utantill.” svarade Lucas leende.

”Precis, det är därför Ohlsson är här, han ger kommandot i US Marines, och jag kontrar med det svenska, eller tvärtom. Bara så du kan lära dig, det finns inga ordböcker i det där ämnet. Kan vi lära ryssarna vi smusslat ut dem, så kan vi lära dig det med. Vi har lurat ”Förbittrade Ivan” på lite höjdare de är sura över, Ohlsson är inte här i morgon. Då skall du klara dig ihop med de svenska trupperna. Han har sitt jobb han måste sköta, du vet ju var han arbetar.” sa Sergeant Berg sakligt.

”Ja, Sergeant! Ja, på Volvo Personvagnar AB.” svarade Lucas kort.

”Gott, uppställning i korridoren!” sa Sergeant Berg kort. Lucas fann sig väl till rätta, och stod ute i korridoren tillsammans med alla andra och hade Craig bredvid sig som tolk första dagen.

”Vänster om! Marsch!” kommenderade Berg, korthugget. Lucas gjorde precis som de svenska grabbarna. Det var enbart så kunde han lära sig allt. Trots att han inte uppfattade allt, och att hans svenska var minst sagt bottenstarkt så fann han att det fungerade bra. Ärtsoppan var knappast hans favorit, men han insåg att det bara var att falla in i ledet och bli svensk på heltid. Fanjunkare Harry Young, det var han det. Det fanns dem med betydligt märkligare namn än hans inne på det logementet. Bland annat en lite kortare karl som hette Sven Bäver, karln skulle nog inte uppskatta om han visste vad det var slang för i USA. Kvinnornas könshår, liksom.

Och som Craig sa, mer svenskt än ärtsoppa på torsdagar blev det inte. Han började snart nog att gilla den, pannkakorna var inte dåliga de heller. Efter det blev det att tugga militärsvenska för glatta livet, och han förstod så pass att han nog skulle klara sig hyggligt i alla fall.

Han hade inte förväntat sig att hamna i ett militärlogement, men insåg att det var bästa gömstället att gömma sådana som honom. Taptot gick exakt 22:00 och han sov lysande gott.

* * *

På amerikanska konsulatet satt underrättelseansvarige och hade skrivit ett PM som knappast skulle uppskattas. Männen hade redan tagit ett flyg till Stockholm och lämnat Göteborg, för den här gången.

”Objektet ”Shadow” grundlurade operatörerna i Frankfurt bokstavligen och misstänktes ha tagit Flight SE-355 kl. 14.35 till Göteborg, och där landa på Torslanda flygfält. Operatörerna ”Willy Boy” och ”Freddy Green” var ute vid flygplatsen och kunde bara konstatera att Objektet dem skulle eliminera, ”Shadow” inte infann sig på Torslanda.

Ingen vet var ”Shadow” idag befinner sig, inte ens på vilket lands territorium, vi pratar om hela den Europeiska kontinenten. Fiskat fram passagerarlistan och han finns inte på den, och har inte passerat incheckningen till planet i Frankfurt Am main. Sista kända dokumenterade plats Frankfurt Am main. Det gick flyg till mer än 8 Europeiska länder inom en halvtimmes tid 13:30-14:30. Vad skall vi göra?

Stop”

Som han skickade till CIA/Langley. Svaret kom bara minuter senare.

”Abortera uppdraget. Vi kan bara vänta ut ”Shadow” och se vart han behagar dyka upp. Vi har tiden på oss och nu utreder vi det här ordentligt. Den här spöklika figuren åker dit han med. Phillips är bra orolig.

Stop”

Han svor, där rök den välkomna befördan all världens väg, jaga spöken var inte CIA:s bästa sida. Det fanns det andra

”tjänstemän” till, spökjägare, den här killen verkade vara paranormal! Det blev fortsatt att nöta stol på konsulatet i Göteborg. För hur länge, visste han inte, det blev nog en 5 år till i alla fall.

* * *

Lucas sov tryggt, väl undanskynd från dessa mordiska herrar och damer, det fanns de med. Bara för att höra reveljen gå lös lika exakt 06:00, Craig var inte kvar och nu gick han på enbart svenska kommandon. Lite stressigt och småaffligt men han hade inte varit i landet ens 24 timmar så befälen hade överseende med det. Lite manuella rättningar och det satt snart snyggt, svenska ord i övrigt fastnade lite varstans. Han gick i par med en svensk fanjunkare för att kunna leda en svensk trupp.

Han kunde vissa basfraser redan som var bra att kunna. Ord som ”tack”, ”varsågod”, ”ursäkta”, och så vidare, basord som gjord livet genast något enklare, grabbarna i logementet hjälpte glatt till med fler.

”Kan jag få en kopp kaffe?” var den första hela meningen han lärde sig. ”Jag heter Harry Young, vad heter du då?” var den andra meningen. Sedan fylldes det bara på av farten, han hade tydligen lätt för språk. Han hade det tämligen lätt att snappa upp svenskan, det var långt kvar tills han pratade det men han hoppades kunna göra sig förstådd rätt så snabbt. Han hade lätt för språk, och svenskan var rätt nära engelskan i strukturen. Det underlättade åtskilligt.

Lucas var i praktiken ”recruit” igen, och övade och höll på med grabbarna som en i gruppen. På eftermiddagen andra dagen sattes han på skolbänken för att lära sig svenska. Det var ingen mening enligt befälen att köra meningslös grunddrill med honom, bättre då att han lärde sig språket bättre, det var bara att ge honom dem ordböcker han behövde mer. Alla var förbluffade över det här arrangemanget.

Ett längre samtal med översten sa att karln kunde fälla halva CIA nära nog inför rätta. Young var resonabel i högsta grad och väldisciplinerad och de svenska befälen hade inga problem alls enligt deras sätt att se på det. Att karln egentligen hette något annat visste alla, men det förtegs nogsamt, man visste inte vem som lyssnade.

Ivan eller Mr. American, lika illa i det här fallet. Till Lucas stora förnöjelse hade han helgpermis och drog till Gamle Port med grabbarna på lördagskvällen och svepte ett par öl. Ingen reagerade något nämnvärt, och på senare på lördagskvällen, rättare sagt på natten kom de tillbaka till logementet glada i hatten. Lite lätt bakis på söndagen gjorde han precis som de andra grabbarna, mest snackade och rekonditionerade hans nya material.

Befälen var bra tyckte han och livet var bra på det stora hela, utan större märkligheter. Sergeant Berg höll ett öga på honom och tyckte mest att han var som grabbarna var mest, varken stack ut eller var ”osynlig”. På det stora hela fungerade det väldigt bra.

Problemet var att ordna hans tillvaro efter att han fått uppehållstillstånd, utanför den deltidsanställningen han skrev under för, ett ”gemtrick” för att kunna gömma honom på LV6 ifall det hettade till. Det var inte bara amerikanska myndigheter som kunde de där ”magiska svartkonsterna”, hans så kallade ”desertering” hade nu definitivt säkerställts. En internationell efterlysning hade satts på honom. För olovlig underrättelse verksamhet, desertering, samt misstänkt för mord.

Det hade förvärrat läget mycket snabbt, det här hade fått helt andra, långt värre aspekter i bilden, bland annat direkt säkerhetspolitiska aspekter som påverkade händelser på utrikesnivån. Mord avfärdades däremot omedelbart och kategoriskt. Det var ett svepskäl att tvinga fram en utlämning.

Amerikanska myndigheter sökte efter honom intensivt och överallt. Utom möjligtvis på LV 6, bland så många andra i M59, där var det hopplöst. Minsta försök och operatören skulle övermannas, och skjutas ner. Nästa steg var en diplomatisk not till Amerikanska ambassaden efter det. det skulle garanterat sluta med att Svenska rättsväsendet hade dömt denna operatör till ett mycket långt fängelsestraff.

* * *

Han kallade till sig Lucas för ett kort samtal. För att informera honom om det förändrade och det de facto försämrade läget.

”Young. Det är ett djävla liv lite varstans. Som du säkert förstått, de har satt efterlysning på dig, för olovlig underrättelseverksamhet. Kalla det spioneri, och desertering. Och mord, vilket vi, och svenska myndigheter avfärdar kategoriskt. Vi har sett det billiga tricket förr, från bland annat Ivan. Inget vi köper precis, det enda det indikerar är deras stora desperation. Colonel Frank R Phillips är fullständigt vansinnig. En ”mullvad” din farfar planterat på Head Campen rapporterar att det är en helvetes stämning, mot Phillips personligen. Och att Phillips gett sig Den Lede själv på att tysta dig. Vart Fan du nu än befinner dig, som de uttryckte sig.” sa Berg kort.

”Så länge hade jag frid, och vad nu?” frågade Lucas bistert, det här kom som en tämligen besk överraskning.

”Inga förändringar, som det ser ut nu. Men en förändrad situation kan ge orsak att förändra rutinerna. Och vi kan komma att flytta dig, ifall du upptäcks här visuellt. Vi har hundratals förtäckta anläggningar landet runt vi kan gömma dig på. Platser som knappast finns på kartan. De misstänker att du befinner dig i Sverige, men vet inte var i landet. Vi tänker inte hjälpa det där släktet precis. Att de upptäckt att du verkligen flög till Torslanda, men aldrig kom ut genom passkontrollen. Hur de gjorde det är under utredning, och

kommer att eventuellt leda till ändrade rutiner. Blotta misstankar om att våra rutiner kan vara röjda leder till ändrade insatser från vår sida. De vet om anteckningsböckerna men uppenbart inte om dina smygtagna bilder och det där andra. Det är bara en tidsfråga innan det uppdragas. Då knallar Phillips lös på allvar. Det gör att du inte längre kan lämna regementsområdet innan du fått asyl och uppehållstillstånd. Så inga mer helgnöjen på krogen med de värnpliktiga på ett tag, om du vill överleva det här. Läget gick från Gul till Röd med ett blixtnabbt pennstreck.” sa sergeant Berg krasst.

”Uppfattat. Det är bara att ligga förbaskat lågt med andra ord? Under radarn? Tydligt inte helt okänt för de där heller att amerikanska desertörer gärna drar till Sverige. Det är väl som Harvey sa med att de i Kanada inte går säkra så att säga.” sa Lucas bistert.

”Helt korrekt, Young. Svenska staten varken bekräftar eller dementerar att du finns på svenskt territorium just nu. Trots att vissa herrar ihärdigt påstår att vi gömmer dig, vi ger bara ihärdiga nekanden till svar.” sa Berg bistert.

”Som sagt ja.” sa Lucas buttert.

”Du existerar inte här officiellt, Harry Young är det alias/MUA som existerar här för dig. Han var bosatt i San Francisco och är/var så kallad svensk medborgare som ”har återvänt hem till Sverige” igen och blev inkallad till sin värnplikt. Du har på ett sätt en anställning via USK, vår version av CIA, på sitt sätt. Säkerhetspolisen är motsvarigheten till FBI, grovt kategoriserat. Harry Young är avliden sedan 3 månader. Vi ”har förlängt hans liv” med den tid som krävs, innan du kan leva under din riktiga identitet.” sa Berg kort.

”Hur ser den åldersmässiga, och sociala sidan ut?” frågade Lucas kort.

”Han var i din ålder, och ensamstående, lite samma längd, vikt, hårfärg, mm. Familjen ifråga får en rundlig ersättning ”för att låta grabben leva ett tag till”. Den perfekta offerkoftan,

som vi kallar det, det ni kallar en Scapegoat, så de kan inte ta dig på det.

**[Scapegoat:
flyktget, offerkofta]**

Du kan ringa upp din far och berätta att du är i säkerhet om c:a en vecka. Preliminärt. Då från ett dolt nummer, just nu tillåter vi inte att du har kontakter utåt, inte ens med Craig. Inte utan att Craig kommer hit på plats, ja, han är reservofficer han med. Det är Craig som fått reda på det här via hans kanaler. Jag skall ringa hemifrån till din far och meddela att du nu är i säkerhet och förvaras på hemlig ort. Gå nu säg till dina logementskamrater att de kniper igen med, Young lär de aldrig återkoppla till. CIA är bra förbannade nu på oss, det kan vi ta så länge du är osynlig utåt. Vi skall inte hålla på och ljuga, och allt vad de vräker ur sig i en ständig ström, att vi skyddar mördare, och så vidare. De är allmänt fula i mun.” sa sergeant Berg kort och koncist.

”Uppfattat, det låter som min livhank hänger bra löst, på er ton i rösten? Och sedan när skulle dem hålla en civiliserad ton när de blir sura?” sa Lucas buttert.

”Rätt uppfattat. De skulle inte tveka särskilt många sekunder att tysta Dig vid ett påträffande. Det finns en explicit order på att du skall elimineras om du påträffas. Oavsett var, CIA har garanterat inga problem att skaffa undan gärningsmannen på ingen tid tillbaka till USA, tro inget annat. Ett garanterat ”Cold Case”, han/hon är borta inom två timmar från Sverige, så lyd ett gott råd.

[Cold Case:

Ett mord som aldrig blir löst eller tar väldigt många år att lösa. Där gärningsmannen kanske t.o.m. hinner dö innan det blir löst.]

Stick inte upp knoppen eller arslet för högt i luften. Det kan gott och väl förmodas att det finns personer som skulle vilja

skjuta prick på dig. Vilket vi vill inte att det sker, kan bli ett väldigt trist efterspel. Lite diplomatiska relationer och sådant kan hamna i frysen, bland annat. Ja du, då har inte hört Ivan gå lös.” sa sergeant Berg snett leende, med en viss ironi. Det skulle bli ett helvetes liv bokstavligen i de diplomatiska kretsarna, med hemtagna diplomater, mm, mm, mm.

”Ungefär vad jag sa till Craig i Da Nang innan han drog. Det blev ett jävla liv på Phillips och alla permissioner drogs in i mer än tre månader. Jag blev tillfrågad om jag visste något om det men ljög mig ur det snyggt. Är det något man lär sig i Phillips närhet är det att ljuga förbannat bra, så in i helvete bra. Så bra att jag till och med lyckades lura Captain Dagenham, och han är nästintill omöjlig att lura. Han kanske anade men kunde inte, eller ville kanske inte, gå vidare med det. Lurade alla kläderna av Phillips bokstavligen. Inte speciellt svårt för övrigt. Och att hålla sig osynlig och obemärkt.” sa Lucas buttert.

”Så det säger du, men du är ärlig mot oss hoppas jag? Tittade förresten på det materialet du tog med dig, inte speciellt snyggt, ett rent jävla svineri på en ohygglig nivå. Hur i helvete hinner folk med så mycket skit på så kort tid? Kommer det ut så är det ute med ditt liv. Tord tittade på det med, och verifierade materialet. Jag gissar att du har ännu mer i minnet du inte skrivit ner på papper? Tord sa något om att er situation knappast medgav att ni antecknade allt.” sa Sergeant Berg uppriktigt.

”Ja, det finns mer, mycket mer. Och ni kommer att få rubbet. Mycket gick inte att skriva ner där borta på Camp Galveston. Hade de kommit på det så hade de skjutit mig på fläcken, bokstavligen. Jag planerade att dra redan två-tre månader innan jag kom iväg, ”Vådaskott” och ”Själv mord” var det vanligaste dödsorsakerna på Camp Galveston. Jag säger, läs Mord, broder. Och det är ingen överdrift. Och hade ett rent helvete att föra anteckningar i slutet, de misstänkte en hela tiden. Även om Phillips själv knappast var den vassaste kniven

i lådan. Hur i helvete han kunnat bli Colonel, det förvånar den medicinska vetenskapen. En amöba har mer i IQ. Och då är jag väldigt snäll i mitt omdöme, det fanns flera som var långt vassare. Som hade allt intresse i världen att se till att det de gjorde skulle förbli okänt. Herrar med sina egna små agendor, som narkotikasmuggling, vapensmuggling, och så vidare. En hel del vapen försvann under oklara omständigheter. Agendor som de knappast var intresserade av att dela med av till Phillips. Det kom in en ny kille i skjulet, som definitivt var att anse som ”säkerhetsrisk”, en mer eller mindre uppenbar ”mullvad” satt på plats av Phillips, kort sagt, till och med Randall sa ifrån. Han ”råkade ut för en liten olycka”, så att säga strax innan jag fick permission.” sa Lucas bister.

”Jaha du, om nu inte det du sa innan räckte..? Hur mycket finns det mer? Vad hände med den mannen?” sa Berg buttert.

”Det är som en spärrballong av kriminella aktiviteterbokstavligen. Säg en enda brottsrubricering och det gjordes med all säkerhet, allt från A till Z, hela alfabetet. Med andra ord gällde att vara lika listig som det sluga packet. Och utnyttja vartenda lilla trick som finns i handboken över diversionstekniker. Undrar om de någonsin ens öppnat den, ibland undrar jag lite på det där. Råkade i bråk med bl.a. Randall, brutalt misshandlad, och skickad på ICU en mörk natt utan vittnen, han försvann. Hemskickad. 1st Civ Div, eller hemförlövad som ni kallar det. Men i ett skick som knappast gynnade honom, totalt sönderslagen.” svarade Lucas kort.

Sergeant Berg tittade mycket fundersamt på honom. Det här berörde SÄPO och den militära säkerhetstjänsten USK å det grövsta. Han undrade mest hur sjutton han skulle hantera den här glödheta, smällfeta, potatisen utan att något briserade i USA. Vanliga desertörer var bara att slussa ut i samhället bara så där, men den här var helt annorlunda. Ett ofrivilligt intussat diversionsbefäl ur ”skuggförbanden” som knappast var populär i de egna leden.

Bara det materialet han redan läckt hade åstadkommit förödande sår för amerikanerna. Hur illa kunde han skada sin tidigare arbetsgivare egentligen, hur mycket visste karln mer? Hur många kunde han sätta bakom galler? Allt tydde på mer än hundratals personer, med andra ord så krävdes extraordinära åtgärder att skydda den här källan.

Det här skulle öppna upp amerikanernas smutsiga krigsföring i Vietnam vidöppet. Det här stank grova brott mot de mänskliga rättigheterna långa vägar. Han behövde ringa Stockholm per omgående.

”Gå nu och prata med männen, jag måste ringa några samtal till mina överordnade. Läget är prekärt minst sagt, det planerade skyddet vi lagt upp för dig kommer inte att räcka till. Du kan sänka så många höjdare att de garanterat inte tvekar att verkställa den explicita ordern att avliva dig. Du har garanterat ställt till ett helvete för dina tidigare chefer. Jag måste reda ut ett och annat.” sa sergeant Berg kort och Lucas lämnade rummet tyst.

PROVLÄSNING

Kapitel 1 Alpha

Grundskottet,
Phillips!

PROVLÄSNING

Han var lite butter och småtrött men glad att han var i säkerhet, han gick långsamt mot logementet igen. De målade väggarna, i en blek gulaktig nyans var trista värre. Lite skyltar som pekade än hit, än dit, förråd, logement det och det, det var liksom en djungel. Han pratade med de värnpliktiga så gott han nu kunde och var allmänt social.

Som de sagt hade det inte varit någon mening med att köra en meningslös grunddrill, de flesta värnpliktiga på plats var färskingar som knappt visste vad som var stock och pipa på geväret. Ännu mindre hur de skulle röra sig. Han log, lite av samma tankar han hade om de rookies som kom till MCRD Parris Island när det begav sig, världen var bra liten på det området. Det enda som skiljde sig åt var uniformen och märket på pistolen på det stora hela.

Liksom att Lede Fi alltid kom från öst, hur de nu fick ihop den ekvationen, den elaka Ivan var alltid den elaka skurken. Han hade fått tillstånd om användning på hans amerikanska kängor men i övrigt gällde M59. Det var han oändligt tacksam för mot hans högre befäl om, att han slapp dem svenska kängorna. Som så många värnpliktiga svor svavelosande eder över. Han hade provat dem och kunde inte annat än att hålla med om kritiken.

* * *

Berg satt kvar några minuter och grubblade innan han lyfte luren och ringde till Utterström. Han bläddrade i traven med de små fullskrivna anteckningsböckerna. Det materialet var bokstavligen högexplosivt, sedan bläddrade han bland bilderna, han rös av fasa. Det skulle orsaka arkebusering av somliga individer. Och ett stort antal livstider. Över 600 sidor med dynamit mot CIA. Young hade ställt till det för CIA riktigt ordentligt. Han lyfte på luren och slog numret till Utterström.

”Utterström!” svarade det i luren, bra irriterat.

”Sergeant Berg, LV6, vår lilla avhoppare har visat sig vara en riktig nemesis för jänkarna. Sitter inne med oerhört mycket information. Redan det han kom med räcker till att skaka om halva US Marines. Troligen även i flera andra vapenslag, CIA i synnerhet. Nu kom det fram ytterligare minst tre gånger så mycket till, kanske mer. Det här förbandet ”Harry” kommer från är inget annat än ett förtäckt CIA Coverted Operations. Med en repertoar som är milt uttryckt mycket vidrig. Under CIA:s mycket rymliga vingar, så det vi har är en regelrätt avhoppare. Desertör är bara att kalla som arbetsnamn, vilket du kanske redan uppdagat. Han har nära nog sprängt gigantiska sprickor i grundfundamentet, så illa att han sänker mängder med befäl. Går det att förbereda för ett skarpare personskydd för vår man? Det vi har planerat med sprack genast.” frågade Berg korthugget, det var tyst i luren för ett par sekunder.

”Inte omöjligt, hur mycket och vilken slags underrättelsematerial pratar vi om? Till att börja med, så vi har ett utgångsläge.” undrade Utterström nyfiket.

”Placerar enskilda personer på platser, med tidpunkt, specifika arbetsuppgifter, specifika tidsperioder, allt. Oerhört initierat och detaljerat, mycket omfattande

bakgrundsbrottslighet, med ytterligare externa i vissa fall grovt kriminella aktörer involverade utanför det amerikanska försvaret. Vilket inkluderar mord, narkotikasmuggling, även grov vapensmuggling, prostitution, och Fan och Hans mostrar därtill. För att ta toppen på isberget, där under, obeskrivligt mycket annan brottslighet. Hur i helvete det här gänget har lyckats att inte bli åtalade, är mig en omöjlig gåta.

Bevisbörd? Så tydligt och med sådan bevisföring att det kan leda till ett antal mycket tunga åtal. Då pratar vi om höga befäl, det finns långt mer inne i huvudet, som han inte vågade skriva ner. Vi är de första att höra det, bortsett Brigadier General Harvey Wollberger. Som garanterat har hört allt, det finns vidimerade dubletter på allt, ifall de hade tagit honom. Harvey lär ha bra på fötterna med. Plus fotodokumentation som bevisar hur det hänger ihop, i detalj. Fotobevis på att översten personligen deltagit och deltar i övergreppen. Vi pratar om mycket grova folkrättsbrott, i ett stort antal fall.” sa Berg bistert.

”Det låter som vi skyddar en rätt centralt placerat skyddat vittne i det här nätet, låter det som? Tunga åtal i kulisserna, Eller?” frågade Utterström bistert, problemen hopade sig på hög, gigantiskt snabbt. Karl n var helt plötsligt ett mycket allvarligt säkerhetsproblem, inte mot honom eller Krigsmakten.

Eller för den delen svenska myndigheter, utan mot högst specifika amerikanska intressen. Som knappast önskade att det här blev offentligt känt. Det var som att aptera en atombomb på fjärrstyrning.

Han verkade kunna spränga sönder halva CIA, blåsa en krater i hela det amerikanska försvaret, modell gigantisk. Karl n s liv skulle inte vara mycket värt för amerikanska intressen. De skulle snarare vilja se till att tysta Karl n för gott, som fullkomligt livsfarlig för deras intressen.

Gunnery Sergeant/Fanjunkare Lucas Wollberger ansågs mer som en inrikes säkerhetsrisk i USA, som det var viktigt att

tysta, för gott. USK hade fått indikationer på att det fanns en substantiell belöning till den som eliminerade Lucas Wollberger.

Genom att sprida desinformation och att anklaga honom om att han bara hittat på alltsammans fungerade inte längre. Har fanns Hard Facts, som inte gick att bortse ifrån. Det fanns för många vittnen, och för omfattande teknisk bevisföring.

”Neither Confirm or Deny” fungerade inte för jänkarna, för att komma ur det här extremt pinsamma läget. Att tiga tyst var långt mer produktivt, och jobba i det tysta, men det var Krigsmakten mer än väl medvetna om.

[Neither Confirm or Deny:

Varken bekräfta eller förneka]

Både Lucas och Craig Benson var allvarligt hotade till livet. Två vittnen som kommit levande ifrån och inte själva var misstänkta för varken civila eller militära brott. Regelrätta kronvittnen. Det fanns bara en sak att göra, att sätta honom under ett fungerande personskydd, läget var allmänt hysteriskt. CIA eller KGB, hoppade någon av blev det ett helvetes liv, och operatörer gick ut för att ”radera problemet ur Agendan”, så långt var klarlagt.

”Håll karln lågt som en tillplattad flugskit, jag kommer till Göteborg redan i kväll för att reda ut vad Fan som är i den jävla smeten. Det är ett jävla kackel på amerikanarna och som undrar vart i helvete karln gömmer sig. Framför allt varför VI gömmer karln. UD och HKV kör in desinformation i halsen på CIA så de inte vet vad som är sant eller lögn. Vi ses om några timmar, sätt honom på en lämplig instruktörsutbildning och träningsområde. Den här mannen får vi gömma bra länge, vilka försvarsgrenar är inkopplade i de här åtalerna? Ta reda på vad han är bra på, CIA, troligen, kommer knappast att ge upp i första taget. Kan vara DIA med. Inte innan vår man ligger sex fot ner i jorden.” sa Utterström bistert.

”Uppfattat. Säg en och det finns med, US Airforce, USMC, US Army, US Navy, CIA/DIA, NSA. Som sagt, säg ett vapenslag och det finns namn på vilka och vad slags misstankar.” sa Berg och lade på telefonluren.

* * *

Situationen hade genast förvärrats från dåligt till synnerligen katastrofalt säkerhetsmässigt. Det krävdes en helt annan säkerhetslösning än den som tidigare var planerad. Det här var en ”Hostile informant” de hade under sina vingar, och som sökt asyl i Sverige. Här krävdes långt mer än att enbart bevilja honom asyl, här krävdes aktiva skyddsåtgärder under en längre tid.

[Hostile informant:

Fientlig informatör som agerar för att skada sin tidigare organisation.]

En ”Deep throat” som kunde sänka mängder med befäl och meniga. Högt som lågt mot allt vad kriminella befäl hette. Smal den här informationen ut i TV, radio eller tidningar så åkte presidenten själv åt helvete och det skulle gå jävligt snabbt. Den här mannen kunde, ensam, tvinga fram ett nyval till Presidentposten i Vita Huset. Så snabbt att Mr. President behövde en bunker för att inte bli pulvriserad av media. USK hade Lucas under mycket närgången kontroll, och säkerhetsgranskade honom i detalj, men allt tydde på ett genuint underrättelsematerial.

[”Deep throat”:

En MYCKET välinitierad källa]

* * *

Berg blåddrade i häftena och rös till, ett par brigadgeneraler låg förbannat illa till, för grova sexualmord, i sex fall. En mördande bevisning mot männen i fråga. Berg undrade hur mycket skada den gode "Harry Young" egentligen kunde gör mot sina forna "Kollegor". Han vågade inte tänka på det. Det här materialet pekade ut 300+- män snabbt räknat. Troligen var det långt fler. Som samtliga skulle få sitta av årtal med tid, om de skulle få turen att slippa att hamna framför muren.

Minst 50 riskerade livet. Lucas vilade mest och hade snackat med de värnpliktiga grabbarna om läget lite lätt, grabbarnas intresse att röja hans närvaro var minimalt. Sergeant Berg funderade i samma stund på samtalet till Glenn, klart de var oroliga över hur grabben hade det. Men hur skulle han lägga upp det, var Glenns telefon avlyssnad? Framför allt vad kunde han säga utan att äventyra Lucas säkerhet? Han visste att telefonen på hans kontor gick på dolt nr.

Han rådbråkade sig själv för att finna en hållbar lösning. Han ringde kort upp översten om råd, det var bara att ringa, samtalet var inte spårbart i alla fall, men det var tvunget att vara kodat i någon form. Han lade sig till minnes att Lucas omnämnt att han ägt en undulat vid namn Fritzie. Det var sällan någon slängde bort en fågelbur, den skulle visst finnas kvar enligt Lucas i garaget, och vara fräsch i skicket, något som kunde utnyttjas.

Samtidigt kom han av farten att tänka på att han träffat Glenn Wollberger inne på Jake's och att han kände bartendern där förbannad väl. "Vad skall Mr. Glenn Wollberger ha idag då?" hade bartendern frågat skämtsamt. I samma andetag hade han fortsatt med frågan hur det var med grabben i Vietnam. Grabben i fråga hette Gunnery Sergeant Lucas Wollberger. Den mannen låg just under hans kontroll.

Han ringde upp David Grant, som ju jobbade extra "för att få det att gå ihop", som det hette på just Jake's. Som en förtäckt operatör för underrättelseinhämtning, det hade varit ett gäng svenskar som anslutit sig till US Army och US Marines.

”Trötta på lekskolan” som de kallat det. Stridisar som verkligen ville ut i hetluften, och amerikanska försvaret kunde erbjuda det. och inte alltid med den moraliska kompassen fullt fungerande.

”David.” kom det kort till svar.

”Berg här, har de kvar den där pippin i baren?” undrade Berg nyfiket.

”Jo men, den är tjugitig som Fan, hur så?” undrade David fundersamt.

”En liten ”oskyldig” distraktion för att villa bort...en viss rökig björn som jagar en viss ”busig flyttfågel”.” sa Berg buttert.

”Okej, kan det ha att göra med en viss pippifågel som visst ”flög sin kos” på en viss specifik flygplats?” frågade David.

”Kan det göra ja.” svarade Berg kort.

”Var försiktig, den linjen kan vara avlyssnad. Stod en vit rörmokarbil utanför på gatan som inte verkade helt hundra okej. Man maskerar inte en kabel till teleskåpet från en bil utan en vettig orsak. Om du tänkt dig att ringa någon. Ring mig och rapportera vad som sagts ifall Feds får saker för sig.” sa David kort, det behövdes för att backa upp storyn.

”Tack för varningen, vill meddela för somliga att deras lilla pippi är i säkerhet. Copy, som ni brukar säga.” sa Berg kort. David bara skrattade gott.

”Pippi ja, men vi hörs.” sa David och lade på luren. Det gav en öppning till samtalets ämne. Men också att det troligen var avlyssnat. Var det FBI så kunde dem inte känna av ifall numret kom från utlandet. Det var dags att ta fram lite av ”Teaterådran” och spela teater med FBI. Han slog numret till Glens hemtelefon, och märkte genast en fördröjning på linjen. Det var onekligen avlyssnat, han var expert på att höra sådant.

”Wilma.” svarade det i telefonen, det var Glens fru, det hade Lucas sagt redan i de inledande samtalen.

”Har du Glenn i närheten, Ma'am? Mitt namn är Mr. David Grant. Vi har fångat in en undulat, som visst är er, Ma'am.” sa Berg diskret. Han lade till sig med en lätt amerikansk accent. För att förvillan en eventuell FBI/CIA-agent(er). David hade just den accenten dessutom. Bara för att de där idioterna som Lucas villade bort var tröga i batteriet, betydde det inte alla var det. Det fanns smarta medarbetare i CIA med.

Inte som Dupontarna Lucas villade bort, likheterna med de klantiga detektiverna i Tintin var bokstavligen slående, på mer än ett sätt. Wilma fattade koden direkt, det var ett besked på att Lucas kommit helskinnad fram utan att gripas.

”Vi har lite oönskade ”Djur” här inne. Kan du vänta 5-10 minuter?” sa Wilma, med betoning på ”*Djur*” för att markera att de var objudna. Federala myndigheter var namnet på den så kallade ”djurarten”.

”Okej, jag väntar, trubbel?” undrade Berg kort.

”Ja, mycket, fått in ”grannens folkilska katt”. Vi försöker ”*driva ut den ur huset*”. Hur mår vår lilla undulat då?” svarade Wilma kort.

”Han mår bra, han sover på galningens axel, tryggt.” sa Berg kort. Samtidigt hörde Berg hur Glenn blev bra förbannad i bakgrunden mot någon. Bara för att höra ytterdörren smälla igen.

”Nu kommer han.” sa Wilma kort.

”Det är om vår ”undulat”, de har hittat honom.” fortsatte hon och gav Glenn luren, samtidigt som hon skrev på en lapp: ”*Från Sverige, Lucas kom fram oskadd. Tack och lov!*” och visade Glenn, Glenn bara nickade. Wilma tussade ihop lappen och kastade lappen i soporna.

”Glenn här, så ni har hittat den lilla förrymda rackaren. Flög han långt? Hur mår han?” undrade han leende.

”Han mår lysande, vi tog in honom i torsdags. Vi fick se honom sitta på vår tröskel utmattad, och Vi for iväg efter mat till det stackars livet. Vi kollade ringnumret på vem som ägde pippin. Fast vildkatten vi jagade bort var lite väl hungrig, och

var ute efter er undulat. Men det loppätna kattskrället skjuter vi snart av. Femtioelfte gången vi jagade bort den djävla loppepälsen till katt.” sa Berg diskret, Glenn gormade något otryckbart.

”De där jävla vildkatterna är en jädra plåga, satans kattajävel. Man borde skjuta av fanstyget.” sa Glenn lika mystiskt.

”Så bra då, var katten ni kastade ut bitsk hörde jag?” sa Berg roat.

”Bitsk som Fan, men här hade den inget att hämta. En grannes katt som fått för sig att den bor här, kärringen får hålla bättre koll på sitt djävla kreatur. Annars skjuter jag den katten nästa gång. Jag har redan varnat kärringen om det, men hon lyssnar inte överhuvudtaget. Var nu rädda om min lilla pippi, jag kommer att hämtar honom när jag kan. Klappa pippin från mig.” sa Glenn roat.

”Det skall jag, nu vet ni i alla fall att fågeln lever och mår bra. Han finns på Jake's bar, så ni kan hämta hem honom när ni vill. Jag ville bara meddela er var han finns.” sa Berg tillbaka.

”Du skall ha ett stort tack.” sa Glenn och lade på luren, Glenn vände sig till Wilma förbryllad.

”Jake's bar är en f.d Speakeasy på andra. sidan stan, ett ställe Hells Angels har som sitt favorithak. Numera vet vartenda polis dess existens. Hur i helvete kan den här karln känna till det bikerhaket?”

**[Speakeasy:
Lönnkrog]**

skrev Glenn fundersamt på en lapp som Wilma läste.

”David Grant, men det var fejk så visslade om det. Sven, Olle, Per eller något annat svenskt är nog mer sanningsenligt. Det där lät skandinaviskt, undulat, förbaskat påhittigt.”

Skrev Wilma fnissande på papperslappen.

"Lucas är i goda händer, garanterat under ytan och bubblar just nu. Han kom sig iväg till Sverige någonstans, utan att bli gripen av Amerikanska myndigheter."

svarade Glenn kort på samma lapp.

"Sa han vart?"

Skrev Wilma nyfiket.

"Icke angiven plats skulle vilja kalla det, ju mindre vi vet ju bättre just nu. Räkna med fysiskt hembesök, den "jävla kattan" stryker om knutarna fortfarande. När jag åkt, vänta en trekvart, avlossa ett skott i gräsmattan i trädgården. Historien måste hålla.

Men du kan ge dig Fan på att Lucas ligger lågt som en ormskit. Men fram med Fritzie's gamla bur om den här "katten" kommer tillbaka hit. Jag känner bartendern på Jake's väldigt så jag ber honom om att skaffa en fågel."

Skrev Glenn bistert.

"Japp, jag fixar det genast, under tiden tar jag fram buren."

Svarade Wilma kort. Hon ilade efter den i garaget och ställde in den i det rummet myndigheterna inte varit i.

"Jag drar iväg per omgående, de här idioterna skall få se på fåglar."

Skrev Glenn irriterat. Wilma bara fnissade till. Han var lugnad trots det. Han skulle hälsa på Harvey i slutet på veckan och skulle informera Harvey då.

Det var knappast läge att prata i telefon hur som helst, det skulle vara ett rent vansinne. Glenn var inte hundra på att telefonen var helt okej, och han inte heller var säker på om huset buggad eller ej. Ordern från Harvey var att inte lämna några bevis till ev. FBI/CIA/DIA/NSA, och alla lappar brändes upp i den öppna spisen.

* * *

FBI och CIA hade precis varit och huggit på honom för Lucas desertering och han hade motat ut de stinkande

skunkarna den här gången. Men gav han de det minsta att ta på så var de inte så förbannat lätta att kasta ut. Han gick ut till Impalan, backade ut och körde iväg. Bara för att se att han fått en vit Mustang med Le Mans ränder på sig bakom sig.

Han hade full tank, Impalan drack rätt så bra på fullt spjäll, och han var beredd att öppna spjällen om så var nödvändigt. Det fanns inga som helst befogenheter för FBI/CIA att ta honom för trafikförseelser. Han log upp, Nu var det han som bjöd upp till dans. Highway Patrol hade inte fartresurser nog att hänga på Impalan. De hade redan blivit avhängda vid två tillfällen, så lätt att det var larvigt. De nådde upp till c:a 130 Miles[209 km/h] i toppfart, och det hade Glenn inga problem att köra fortare än så.

”Cobra hänger på Glenn Wollbergers vita Impala med Registreringsnr HI P 427.” sa Andrew kort i radion.

”Copy, Cobra. Släpp inte den bilen ur sikte.” kom det ur radion Glenn noterade att Mustangen ”snällt” hängde efter, inte så att han gillade den något nämnvärt. Det var dags att testa den där Mustangens fartkapacitet.

”Hejsan Feds. Skall vi se vad ni har under plåten..?” sa han hånfullt. Han stämplade pedalen i botten, bara för att genast bygga en lucka, det smattrade rått och Impalan hade inga problem att skaka av sig Mustangen. Det sköt ur avgasrören vid varje växling. Han var uppe i 110 Miles+ innan han släppte av och tvärt in på en tvärgata, för att villa bort den Mustangen för en stund.

**[110 Miles+=
177 km/h+]**

Pedalen i golvet några minuter efter att ha passerat ett par långtradare hjälpte med, 160 mph+. Ett gäng bilar gjorde det möjligt, Fedsen blev bra sinkade, men den Mustangen var förbannat rapp. Han stannade till vid en telefonkiosk och ringde upp Bad Chris som jobbade som bartender där, en ex.

Marines som 1966 gått med i HA, och som han kunde lita på, i alla fall i det här ärendet, Chris hatade polisen bittert.

Och gjorde ungefär vad Fan som helst som var uppfunnet för att jävlas med Lagen. Impalan var lika snabb som en Corvette eller till och med hade högre toppfart än en del Corvetter. Med polisfjädring så var den åtskilligt stabilare än en normal Impala på vägen i höga hastigheter. Men den Mustangen hängde uppenbart INTE med upp i dessa hastigheter. Mycket bra att veta.

**[160 mph+=
258 km/h+]**

”Chris.” lät det misstänkt till svar i luren.

”Bull” här. Jag vill be dig om en tjänst, sitter i skiten. Smokey Bear biter efter mig, behöver en undulat förbannat fort, hur ser vi på det här? Har Feds efter mig. En vit Mustang fastback, går så in i helvete, kan inte snacka för länge. Hängde av dem på Freeway.” sa Glenn kort.

”Smokey Bear, vad har du nu hittat på för spex? När de där korkade dummerjönsarna vill prata med dig?” frågade Chris oroligt. Glenn var inte den som drog på sig intresse från Lagens Dumstrutar precis.

”Inte jag, men grabben, som ”dunstade”. Från Phillips med en helvetes massa bevis på tortyr och annat djävulskap.” sa Glenn korthugget.

”Phillips? Angel är din. Hur vill du ha honom? Så du har fått Feds i röven? Sket Phillips på sig med andra ord? Det var inte en dag för tidigt.” frågade Chris kort.

”I en skolåda, den tama killen vi brukar lattja med? Det verkar inte bättre, någon blev rejält dålig i magen i alla fall, ett rejält magsår. Ett bra stort sådant.” frågade Glenn kort.

”Ja, just den lilla grabben, är du på väg nu? Jag kan berätta en del nyheter, men det tar vi här, inget jag tar över luren.” frågade Chris kort.

”En halvtimme ifrån er, måste lägga på.” sa Glenn kort.

”Pallra dig hit så skall vi villa bort björnen.” sa Chris och lade på luren. Glenn såg nosen på den där Mustangen. Han hoppade in i i tidningsaffären och köpte en Playboy. Snabbt som en vessla, han greppade åt sig första bästa tidning, och det råkade just bli den snusktidningen. In i bilen och köra iväg som om inget hänt, nästa mål Jake´s. Mustangen stod en bit bort, jo men visst.

Han ”busade med björnen” som Chris brukade kalla det. Ruckte lite för att se om Fedsen skulle hänga med och så vidare. Playboyen låg på sätet bredvid, med omslaget neråt. På baksidan låg det en nidteckning på Feds gripandes en hora i ett gathörn, med någon hånfull kommentar till. Just den kommentaren var just nu förbannat passande. Fedsen hade världens bula mellan benen när de tog horan i ett gathörn.

”Åh nej, inte några gratisnummer igen! Jag går snart i konkurs!”

Var den hånfulla kommentaren. Glenn fnissade till, till och med Playboy drev hårt med poliserna. En tidning han normalt inte ens sneglade åt normalt. Så fort han kom hem skulle han kasta den i soppåsen. Han låg konstant på mer 70 Miles och stressade Lagen konstant.

Den där Mustangen var det något riktigt lurt med, han kunde bara inte peka på det i trafikvimlet, snabb så i in i helvete. Glenn satte fart till baren och gick in och såg ett gäng bikers hänga i baren, vanlig ordning, nu ville han ha dem nära inpå sig.

De skulle se att han hämtade en fågel, det var ett viktigt ”bevis” för att backa upp storyn. De halvskitiga Harley Davidson motorcyklarna stod utanför och en kille brände iväg med raka rör så ekade i grannskapet. Det gamla vanliga. Inte direkt ovanligt att det smattrade iväg en högljudd Harley därifrån, det var mer Legio. Polisen och myndigheterna lät stället vara, och ville de har tag på en biker, så var det bara att

åka dit och prata med vederbörande. De visste var de hade folket, ungefär.

”Tjena, är björnen i hasorna?” frågade Chris honom nyfiket. Han ville inte ha den för nära egentligen.

”En bit bort, kör kikarvalsen, den vita Mustangen mittemot O’Sullivans begagnade bilar. Inget direkt smart fordonsval. Vita Mustang Fastbacks är väl inte direkt vanliga, inte med blå Shelbyränder i alla fall. Går så in i helvete med.” sa Glenn leende.

”Grabbar, ni håller er inne tills björnen lufsar iväg igen, här är Björnbetet. Glenn, Thompson och Thompson hängde efter Lucas från New York till Frankfurt. Där Lucas skakade av sig dem genant lätt. Via en genomgångstolett där han bytte om, militär in, discokille ut på andra sidan. Thompson och Thompson blev grundlurade och fattade inte hur i helvete Lucas försvann, ”Bear Trap” satt tre rader bakom Lucas på planet till Frankfurt. Kolla arslet på den där Mustangen så det inte är en Shelby, Feds här i krokarna köpte en nyligen, vi har sett den snurra i krokarna.” sa Chris hånflinande.

”Och hans reaktioner på de Thompsons..? Bra att du sa det, en Shelby? Är det sådant våra skattepengar går till?” sa Glenn lika hånleende, Glenn skrattade till en aning.

”Han vek sig av skratt inne på en toalett efteråt. Thompson och Thompson lär ha sett ut fågelholkar i ansiktet när de begrep att Lucas villat bort dem. Vart Lucas sedan försvann, han försvann spårlöst på minuter. Det vet inte ”Bear Trap” men jag har mina misstankar. Säger bara en skarp underrättelseinsats.” sa Chris kort. Han gav Glenn lådan med undulaten i.

”Gott, nu kommer rymlingen hem igen.” sa Glenn leende. Chris såg frågande ut så Glenn förklarade läget och grabbarna vek sig av garv. Glenn bara nickade och gick ut till bilen. Nog tusan satt Smokey Bear där och lurpassade på honom i Mustangen alltid. Han vände över gatan och körde förbi björnarna och såg dem svänga upp efter honom.

När han passerade såg han att det var en äkta Shelby GT 350, ingen Mustang överhuvudtaget. Dem baklyktorna från Ford Thunderbird skvallrade skoningslöst om vad det var för bil. Han accelererade hårt från platsen, V8:an vrålade på fullgas med 6000 drygt i varv, och alla 425+ hästarna slet loss båda bakhjulen och hela bakänden hoppade i sidled när den fortsatte spinna upp till trean. Andrew, en av Fedsen tvärvände Shelbyn och drog på för allt vad Shelbyn kunde uppbringa.

”Vad i helvete sitter det under den huven??” muttrade Andrew ilsket och hängde knappt med Impalan.

”Något förbannat vasst är det i alla fall.” morrade Ernie irriterat bara för att se den stora Impalan gå in med en bredsladd in på en sidogatan till höger, med rykande bakdäck.

”Basen, Från Cobra, kom.” sa han i radion.

”Basen till Cobra, problem?” kom det ur radion.

”Whitey” leker med oss, skall han tas in för trafikförseelser?” frågade Ernie kort.

”På vilket sätt?” frågade basen.

”Drog på en över 300 yard burnout och försvann in bland husen bara för att gasa på ännu hårdare. Vi hänger INTE med den i toppfart. Vi blev regelrätt fränkörda, bokstavligen!” sa Ernie till svar, samtidigt som Andrew vräkte in Shelbyn med vänster framhjul i vädret in på gatan. Den jävla Impalan skulle inte hänga av dem! Glenn såg Shelbyn hänga på i svängen.

”Häng på, oavsett vad. Hänger han av Shelbyn, så har vi inget snabbare att ta till. Vi har inte befogenhet att ta honom för trafikbrott, det vet ni lika bra som jag.” kom det från basen.

”Copy, bara till att gasa då!” svarade Ernie bistert.

”Släpp för helvete inte Impalan ur sikte..” morrade Ernie till Andrew, som hade fullt sjå med att hänga efter Glenns Impala.

”Vad Fan tror du jag försöker med? Söndagskörning till kyrkan?” svarade Andrew irriterat, Glenn slängde en blick i backspegeln och såg Shelby hänga på som en igel. Med en Feds bakom ratten som hade ett helvete att hänga på honom.

”Kunde ni inte hitta en ovanligare bil, era svagsinta idioter?” sa han tyst för sig själv. Han var nära Joe’s glasskiosk och styrde dit, ut på Freeway och stämpla gasen i botten. Bara för att se Shelbyn hänga på som ett frimärke i arslot, med ett vrål ur Shelbys avgassystem. Den gick nu på full gas bokstavligen, bara för att snabbt svänga in till Joe’s.

Glenn såg bilen som skuggade honom i backspeglarna, när han låg på freeway och mest kollade vad de där bak skulle hitta på. Hamburgerhaket var längst vägen. Det var liksom inga problem att hålla reda på var Fedsen var någonstans bakom honom. Han skrattade i bilen åt det som Chris berättade. Han kunde se de där töntarna stå och se dumma ut i sin inre syn. Helt bortgjorda. Han hade stannat och ätit en hamburgare på vägen hem. Att det var Feds var absolut uppenbart, men att skugga i en Shelby, definitivt dummare än dumt. Å andra sidan, en lektion i att köra snabbt vilket han gärna bjöd på.

Han stannade och köpte en glass bara för att notera att bilen stannade ungefär 75-100 meter bort. För att se att den ”prydligt hängde på” med ungefär det avståndet till honom. Inte den mest diskreta bilen att skugga med heller, en Shelby GT 350, vit med blå Le Mansränder, det var likt en GT 350R '65 eller '66, med den nerdragna och större kylaröppningen. Han betraktade Shelbyn lite närmare och insåg att det var en tvättäkt 350R, ett trettiotal tillverkade sammanlagt, med en rad specialdetaljer. bl.a. den specialgjorda bakrutan i plast. Likadant som med det där extra luftintaget under grillen. Det fanns bara på den.

”Ni är ta mig Fan inte kloka någonstans. Ett litet fåtal tillverkade 350R och ni väljer just en sådan.” muttrade han tyst. Glenn sänkte ner sidorutan och han hörde hur Shelbyn startade motorn. Ett smattrande ljud, den var racingbyggd, den verkade sänkt dessutom. Han tittade på chassiereaktionerna, och bilen var stenhård i fjädringen. Att dra på sig en jakt mot den var inte en hit. Han hade 425 hk/427” under huven, 427 hk

enligt bromsbänk. Den Shelbyn hade en 306 hk men vägde bräkdelen mot hans egen bil i vikt. Så det var en bra rapp bil.

Han gjorde en rejäl burnout från platsen, och lade av 200 m ”metmask” bara för att se Shelbyn envist hänga efter. Hans lamelldiffade bakaxel gjorde sitt jobb och bilen ritade vackert två långa streck bakom sig i asfalten. Han släppte av först på tredje växeln, bakdäcken skulle ändå bytas inom kort. Vad hastighetsmätaren sa var oväsentligt, det gick för fort oavsett. Ut på Freeway och pedalen i botten med ett vrål ur avgasrören och 160 mph+ bara för att se Shelbyn resa på nosen och komma efter.

”Ni skall ta mig attan få gasa...” muttrade Glenn kort och tvingade männen i Shelby att visa vad de gick för. Det skulle bli en helvetes åktur genom stan i så fall om han skulle ladda ur, 10 miles under full pådrag var inget han bävade för, bara för att köra om en Highway patrol som slog på blåljusen, men blev snabbt sinkad när han passerade två långtradare, och Impalan var mätaren ut.

Highway Patrolden var chanslösa och han var borta innan de ens hann reagera. Shelbyn sköt iväg som ett skott och hade knappt 200 meter fram till honom innan Glenn sänkte farten och svängde av från Freeway.

”Ni kan inte ens skugga en mentalpatient i den bilen era stendumma jubelidioter.” sa han buttert för sig själv. Nog sjutton skulle de syna den här bluffen, det var mer än uppenbart. Han såg en vit van från ett rörmokeriföretag snett över gatan när han hade kört iväg.

Den var knappast en rörmokarbil, det stank avlyssning om den, och det lång väg. Han var nu bara några kvarter hemifrån och undrade om det väntades oönskat besök. Han trampade till lite bara för att se att Shelbyn mullrade till och hängde på. Han svängde in på gatan bara för att se en polisbil utanför huset. För att sedan köra in på den egna uppfarten och parkera och se

björnarna från FBI köra vidare, det smattrade till och Shelbyn försvann, han tog registreringsnumret. Personlig skylt "NO BULL".

"Hejsan Smokey Bear, "No Bull"? Full of Bullshit, vill jag påstå. Försöka skugga i en tävlingsbil... Hoppas ni lärde er att köra lite bättre bil." sa han bara snett leende, en vanlig målad bil. Han gick in och mötte två konstaplar som hörde hur det kvittrade om skolådan.

"Och vad gör ni här, vad har vi nu gjort?" undrade Glenn irriterat.

"Vad har du i lådan, och varför skjuts det skarpt inne i trädgården?" undrade polisen och pekade på skolådan.

"Min rymling till undulat, Fritzie flög bra långt bort, och nu skall rymlingen in i buren igen. Wilma, var det den där satans katten igen?" sa Glenn irriterat. Bara för att gå förbi poliserna och sätta in fågeln i den rengjorda buren.

"Ja, men det kräket kommer garanterat inte tillbaka. Fick in en träff i ryggen på väg ut, verkställde hotet. För att höra kärringens gälla tjut över att vi verkställde vårt hot." sa Wilma "bistert". Polisen drog in i trädgården och såg blodspår vid häcken på tomtgränsen efter råttan Wilma lockat fram. Den förbannade råttan som de ett XX antal gånger svurit svavelosande eder över.

Det var uppenbart att hans telefon var avlyssnad, hans misstankar besannades. Men att det kunde han leva med, Lucas hade tydligen dragit upp oddsen bra högt nu. Så högt att de nu gränsade till lagbrott, de hade absolut ingen som helst rätt att avlyssna honom.

Han hade inte gjort något brottsligt. Ett steg till och han skulle prata med en advokat. Och då satt FBI i skiten riktigt ordentligt och han hade krävt dem ett helvetes skadestånd.

"Nä, det var tydligen en felaktig anmälan. Man får mig veterligen skjuta efter vildkatter i det här området. Vi ber om ursäkt." sa en poliserna och avlägsnade sig hastigt. Glenn

väntade ut att dem skulle åka sin iväg innan han lugnade ner sig.

”Vår telefon är avlyssnad. Säg inget som kan spåra Lucas eller att vi vet vart han är i den, omnäm inte honom ens. Nu är det bevisat. Vi reser till Harvey redan i kväll. De där jävlarna synade fågelbluffen vi drog, hade en djävla Shelby GT 350R efter mig hela vägen. De sitter i den i den där vanen snett över gatan. Den med Smith's plumbing på sidan. Vad var det som dog vid häcken? SÄG INGET MUNTligt! Vi kan ha buggar i huset.”

Skrev Glenn bistert på en lapp och visade Wilma. Han var osäker om FBI hade buggat huset. Samtidigt, tänkte han kasta Playboyen i soppåsen i köket. Men han ändrade sig, det fanns ett betydligt bättre syfte med den. På vindrutan i ”rörmokarbilen”, för att markera.

Han skrev ”BUSTED!” på bilden med en tuschpenna, mest för att markera. Han ilade över till Vanen och satte den med nidd bilden inåt bilen och in igen lika snabbt. Innan Fedsen hann reagera.

”Hoho..., Det där kan ni ha.” sa Glenn tyst skrattande, väl inne väntade Wilma skrattande.

”Undrar om Fedsen känner sig ovälkomna nu? Du är stygg, inte skoja med lagen.” sa Wilma hånskrattande.

”Då vet du inte hyssen på vägarna, deras Shelby fick bekäna färg. 160 mph+ på Freeway, och sådant där. De fick gasa, lite körträning. De där idioterna är bra dumma i tummen.” sa Glenn buttert. det var ofarligt att säga det där, Wilma bara skrattade och hytte med fingret.

”Fin fågel du hittade i alla fall, vackert stålblå. Vi klarade oss den här gången. Jaha du, rörmokare, knappast påhittigt. Det var den förbannade råttan vi jagat efter det sista halvåret, det att den var väldigt svag för vårt Hickoryrökta fläsk. Så jag lurade ut den och sköt fanskapet. Något var tvunget att dö, för trovärdighetens skull. Då var det lika bra att göra sig av med råttan.”

Skrev Wilma förnärmat på samma lapps baksida. De var lika korkade som de brukade verkade det som.

”Ja, med en hårsman. Hade du kvar adressen till Craig, vi måste varna Lucas från att ringa oss på ett tag framöver. Det är ditt jobb, fågeln heter Angel förresten. Han är väldigt tam och tillgiven. Och råttan...?”

Skrev Glenn kort.

”Japp, här, slängde i diket på andra sidan gången, en katt tog den direkt.”

Skrev hon kort. Lättad över att de äntligen tagit den.

* * *

Vid vanen var det irriterat. Deras avlyssning var avslöjad.

”Så där ja, nu var det här kört. Undrar vem Fan det var som satte den där tidningen på rutan?” sa John Polowitz, ilsket. Gregory Wollmack, hans tekniker kollega bara muttrade.

”Du, behöver du ens gissa? Vem bor i det där huset? Och vem röjde oss redan med den jävla fågeln?” frågade Gregory Wollmack surt. John Polowitz bara blängde på honom. Var det de in i huset så kom det inget mer därifrån. Det var ingen information innan, och nu var det garanterat sinat. En blå Buick satte efter Wilma när hon körde iväg. Hon skrev ett kort brev och åkte iväg med bilen för att handla och där. Inne vid posten inne i butiken lade på det obemärkt.

Tidningen var borta från vindrutan, det betydde att männen i den Vanen knappast var på sitt bästa humör, att de insåg att de var avslöjade. Hennes skuggor märkte inget och hon köpte ris och lite annat hem när hon ändå var vid affären, sedan åkte hon hem och skuggorna var bra rådvilla.

”Amatörer!” kunde hon stillsamt konstatera, brevet kom iväg i alla fall. Bra bara det, nu gällde det bara att brevet inte föll i fel händer. Köra hem som ingenting hänt och se den blåa Buicken hänga på efter.

”Ni gör lagbrott era idioter, vet ni inte det?” sa hon irriterat. Hon körde helt lugnt hem och parkerade på uppfarten.

”De skuggade mig, men fick inget, den blå Buicken vek av i korsningen innan vårt.” Skrev hon på en lapp och visade Glenn.

”Bra. Jag börjar bli heligt förbannad på det här. Vi skall sätta stopp för det.”

Skrev Glenn tillbaka på lappen. Wilma bara nickade lätt.

* * *

De reste till Harvey, som svartnade i blicken så fort han fick sig historien serverad. Han lyssnade klart och insåg att Richards och Company var beredda att begå rena lagbrott för att komma åt Lucas. det var helt enkelt rätt åt Helvete. Det visade på desperationen de visade i jakten på Lucas. Att dem inte skydde några som helst medel, med andra ord var det dags att sätta in skarpa Counter Measures mot bland annat FBI, och för all del CIA.

”Så Craig Richards jävlas via FBI? Dags för en breddside att det blir markerat att det inte gills! Och ni nämner inte hans namn i ert hus, de kan komma att bugga det. Prata ”väder och vind” i huset. Jag låter några experter granska det.” sa han bara kort.

”Dags att spänna lite muskler låter som? Åtgärder är redan vidtagna i det ärendet.” frågade Glenn bistert.

”Ja, dags att visa vem som är äldst och har mest muskler.” svarade Harvey bistert, vad Harvey sa muttrande i övrigt lämpar sig inte för tryck.

* * *

Inne i Fedsens avlyssningbil var det bittra tongångar. De insåg att loppet kanske var kört. Allt tydde på att Chefen skulle sätta P för alltsammans inom kort. Om inte mycket

snart. Avlyssningen var röjd, generalröjd, och att det skulle garanterat inte komma någonting användbart mer där inifrån, inte ett ljud.

* * *

I Göteborg hade Utterström landat på Torslanda och tog en taxi till LV6 omedelbart. Bara för att omedelbart bege sig till Lucas logement. Men först för att titta igenom materialet Lucas haft med sig, nackhåren reste sig på honom. Oleg Makotjevs avhopp var inte hälften av det här, och ändå var det en Major i KGB som hoppat av. Det här var högexplosivt. Med den informationen han hade så var det inte svårt att hitta honom.

”Fanjunkare Young följer med mig, sätt fart.” sa han på engelska till honom.

”Ja, Sir!” svarade Lucas och följde med den här nya officeren. Det högsta befälet så här långt förutom höjdaren.

”Mitt namn är Løjtnant Utterström. Du kommer att ha mig som din kontaktperson under din pågående asylutredning. Jag skall vara ärlig och säga att det här fallet är bland de värre fallen på många år nu, i alla fall vad gäller öppen hotbild. Du och jag skall gå igenom ditt material och du skall vara behjälplig. Du vill garanterat inte att vi skickar tillbaka dig, din sits är milt sagt glödande het. Du blåste upp deras Pandoras ask vidöppen. Jag har aldrig varit med om något så här stort informationsläckage, inte någonsin i mitt liv. Och jag har arbetat för USK sedan 1963, Inte ens Stig Wennerström orsakade så här mycket skada som du nu orsakar för din tidigare försvarsmakt.” sa Utterström buttert.

”Uppfattat, naturligtvis, och jag har mer, som jag inte hann skriva ner. Craig Benson kan bekräfta till alla delar.” sa Lucas kort.

”Mer? Är det ens möjligt?” undrade Utterström förvånat.

”Här uppe, som de inte kom eller kommer åt.” sa Lucas och pekade mot skallbenet.

”Aha, men vi får det väl? Hur många till vet om det här?” sa Utterström leende.

”Ja, givetvis, det är ett tagande och givande. Bara Harvey, som en säkerhet och Counter Measure ifall de skulle ha gripit mig och fört mig till USA igen. För att garantera att de blir fällda.” sa Lucas kort, precis innan de gick in på det kontor materialet förvarades.

”Okej. Det kan jag gott förstå, och vad är Harveys direkta intresse i det här?” frågade Utterström sakligt.

”Exakt samma som mina. Att en dag sätta åt det här kriminella packet. En gång för alla. Det ligger i allas intresse att det ligger i flera kopior. För att försäkra sig om att de här herrarna åker dit. Att inga bevis kan förstöras. Det här är ju ingen direkt militär aktivitet vi pratar om.” sa Lucas kort.

”Du har en del att fylla ut i det här materialet, detaljer, namn, ytterligare medgärningsmän, och så vidare. Korrekt, det är juridiskt sett civil brottslighet. Så det är inte olovlig underrättelseverksamhet, mer än att det är de facto militär personal som utför dessa brotten. Och här pratar vi om bland annat grova folkrättsbrott, kanske brott mot mänskligheten. Det betyder lägst livstid.” sa Utterström informativt.

”Var skall vi börja?” frågade Lucas kort.

”Vi börjar med den här Hersey. Ge mig en bättre och mer komplett bild av den mannen. Han tycks vara något av en nyckelperson i det här sammanhanget” sa Utterström buttert. Utterström skulle gå till botten med hela historien från början. För att få en sammanhållen story. Lucas började berätta från den stund han kom i kontakt med Da Nang och Camp Galveston, anmälningen av Hersey och vad det ledde till. Utterström var förbluffad över alla detaljer som Lucas hasplade ur sig.

Namn kom upp som omedelbart klassades som krigsförbrytare. Personer som skulle gripas redan vid gränsen

för att sedan deporteras ut ur landet med vändande flyg.
Personae Non grata på svenskt territorium på evig tid.

”Gör en Command order chain på befälsordningen på Camp Galveston. Markera eventuella kriminella aktiviteter de är misstänkta för, skäligen eller sannolikt” sa Utterström kort. Lucas ritade en Chain of Command, på Camp Galveston. Han markerade även vilka som hade insyn i Section ”Spirit”, så Utterström skulle få ett komplett mönster.

Timmarna flöt iväg och Utterström skrev frenetiskt i ett block med bandspelaren påslagen. Samtidigt som Lucas fyllde i befälskedjan, Utterström sa knappt ett ord. Han var i en mild chock, bokstavligen.

Lucas Wollberger smällde av en säkerhetspolitisk bomb bokstavligen. Här var det tal om att dra in Säkerhetspolisen med. Det kunde komma ”desertörer” som vars enda jobb var att eliminera Lucas Wollberger och Craig Benson, som han förhört för en tre månader sedan och det här kompletterade bilden. Lucas Wollberger kunde få massor med korrupta befäl att åka dit, så det sved om det.

På sådana tider att de aldrig mer skulle se fängelsets utsida levande, eller bli arkebuserade eller hängda. Denna ”desertören” vred upp USA:s absolut allra smutsigaste så kallade ”krigföring” vidöppen, det var bara en bråkdel av allt de hann med den första dagen.

Lucas flödade av information. De skulle få åtskilligt sig till livs framöver, och det var hårda fakta som backades upp i bevis i någon form, så trovärdighet fanns det gott om. Han kontaktade USK omedelbart att lägga spaning på potentiella Operatörer i Sverige.

SAMTLIGA amerikanska desertörer skulle ligga under hårdgranskning, som kommit in efter att Lucas beträtt svensk mark. Inte en enda desertör skulle slippa in ogranskad in i ryggmärgen. Situationen var av den arten att ALLA skulle hårdgranskas!

* * *

Posten skötte sitt jobb och brevet landade i Lucas hand cirka en vecka senare. Lucas granskade kuvertet noga. Det var orört och det var lugnande för honom, och den var adresserad till Säve.

"Lucas.

Ring INTE hem till oss, vår telefon är avlyssnad och vi är under bevakning av FBI. Är det något, skicka brev till Rick Benson så ordnar han så vi får det, det är Craigs bror som bor några hus bort. Vi har haft myndighetsbesök två gånger redan. Och sitter med en undulat som räddade oss i sista rundan undan de federala. Berätta det för den där "David Grant" att myndigheterna synade bluffen. Det står en bil med "smith's plumbing" på sidan. Inga rörmokare i den inte, snarare telefonavlyssning och andra hyss.

Bluffen höll tack vare att "Gubben" for hals över huvud och köpte den där fågeln. Eller vart han nu hittade den. Fågeln heter Angel, mycket passande då den kom in som en räddande ängel bokstavligen, ännu tamare än Fritzie. FBI skuggade honom på den resan så jag gissar att det var på Jake's han hämtade den. I en Shelby GT350R av alla bilar dem kunde välja på. Full throttle, det räcker nog.

Ju mindre vi vet var du befinner dig just nu, ju bättre, myndigheterna har satt in kraftiga insatser att komma åt dig. Så kraftiga att vi hoppas att det är värt besväret för dig. Du har i sanning drivit upp skit i kubik hos myndigheterna. "Örnen" har låtit granska huset på Buggar utan att hitta något.

Wilma."

Skrev hon i det brevet, Lucas var brydsam. Nog tusan hade han röjt upp i bottenlammet alltid, och hade garanterat rört om i den med besked. Så pass att det stank om det. Somliga var bra förbannade.

”Va? Skugga i en Shelby? Fler Thompson och Thompsons?” sa Lucas tyst för sig själv, han visade grabbarna på luckan brevet.

”Men vad i...? Fler Dupontare i farten, svar ja. Antingen är den skuggade blind eller stendöd, för att inte upptäcka den där. Helt jädra otroligt.” sa Erik och skakade på huvudet.

”Ja, farsan lär ha garvat hela vägen ungefär.” svarade Lucas kort. Han ville lugna sina föräldrar, så han författade ett kort brev.

”Mor.

Nog har jag röjt upp i bottenlammet så det räcker alltid. Jag är på hemlig ort och kan inte säga var jag finns. Jag är säker och mår bra, men mor, den striden vi har nu ger en seger i slutänden. Den kan upplevas som jobbig, men vi vinner vår kamp, de här halvkriminella typerna skall få sitt. Men tydligen ingen brist på Thompsons i FBI precis. Jag skall be Craig att posta det här på ett bra sätt.

Er son.”

Skrev han och bad att få prata med Berg.

”Du som var ”David Grant”? Mors och fars telefon är avlyssnad, läs brevet, vi måste vara försiktiga. Myndigheterna har gett sig Fan på att gripa mig. De tänker inte lämna mina anhöriga ifred. Skall vi låta det fortgå?” sa Lucas krasst. Berg läste brevet och nickade bistert, där bröt några hej friskt mot lagen.

”Helt uppenbart, de är närmast rabiata, att bugga dina föräldrar, det var lågt. Riktigt jädra lågt. De kunde väl lämna

dem ifred i alla fall? Men skugga i en Shelby, är de helt dumma huvudet? ”Full throttle” betyder hårdgasa antar jag? ” sa Berg, bra irriterat. Lucas tittade på sergeanten med en viss förnöjelse, han bara nickade till svar, det var samma som fullt pådrag. Det märktes att Berg var irriterad.

”Jag skall ta och skoja lite med de där nollorna, lyssna lite nu. Det här skall bränna säkringarna hos de där så kallade ”rörmokarna”. De kommer att bli bra förbannade. Nu kommer jag att avslöja deras tilltag, att bugga dina föräldrar har ett pris. De har gått bra långt när de öppet riskerar lagbrott för att få fram information!” sa Berg irriterat, han ringde upp Glenn igen.

”Glenn.” kom det till svar.

”David här, bra att du kom och hämtade fågeln, det började bli lite jobbigt att ha honom här. Jag började bli lite orolig, apropå det. Jag har hört att det finns lite nyfikna råttor och rörmokare längst linjen som lyssnar. God morgon, FBI, önskar er en bra dag. Hur fort går Shelbyn? Och hur känns det att bryta mot lagen? När ni skall uppehålla den?” sa Berg ”sakligt”, det hördes nu att någon apparat på linjen stängdes av hastigt och lustigt.

”Ja, han äter bra och mår bra här igen. Ett stort tack att du hittade honom, Wilma var bra förstörd av att han flög bort, ett jättetack.” sa Glenn hånleende. Även han hade hört apparaten stängas av. Det där var en generalröjning av den avlyssningen, fick deras chef reda på det där så var det en chef som snabbt drog örönen åt sig.

”Så lite så, nu måste jag jobba vidare med bokföringen. Jag ville bara kolla hur det var med fågeln.” sa Berg flinande. Berg som hade ett helvete för att inte börja gapskratta mitt i samtalet.

”Gott, vi kan väl höras om några dagar igen?” sa Glenn frågande.

”Visst, gå ut och ta en kopp? Men vi får höras.” sa Berg och lade på telefonluren.

* * *

Samtidigt som ett gäng ”Outlaws MC” rullade in till Jakes, och klev in, Med hela baren full med Hells Angels. Federala, som missat att gängen låg i en fejd efter att ett par Outlaws slagit ihjäl en President i Hells Angels.

”Nä nu jävlar! Nu är det ta mig Fan tänt i Berget!!” lät det allmänt. Och de federala drevs bokstavligen ut ur baren.

”Bullhead” och ”Reaper” slet fram kättingarna och misshandlade de tre undercoverns mycket svårt. Två svårt skadade och en dödad, på gränsen till oigenkännlighet. Bara för att ”Bullhead” drog fram ett FBI-ID på en av de nedslagna männen.

”Helvetes skit! Det här är för fan ett pack Federala snutsvin!” sa han kort.

”Syns på Mother chapter!” sa ”Reaper” och hoppade på hojen och försvann som en vit blix.

”Detsamma!” sa ”Bullhead” och rev igång Harley'n och drog iväg så gruset sprutade om hojen. Chris skakade på huvudet.

”Ge er av, jag stänger placet för några veckor. Jag hör av mig när jag öppnar igen. Jag skall ringa Feds och fråga vad Fan de håller på med. Läser de inte tidningarna?” sa Chris bistert. Ett antal Harley's sparkades igång och försvann som vita blixlar.

Chris låste och tömde kassan, släckte, hoppade på hojen och San Bernandino nästa. Bara för att kunna varva ner. Han hade inget som helst intresse av att prata med dem federala myndigheterna, egentligen, men nu var han rent ut sagt förbannad på dem. Det här var årtusendets största misstag som de hade producerat.

* * *

Berg vek sig nu av skratt i Göteborg. Lucas låg på golvet och grät av skratt så tårarna flög om det.

”Helvete..., råttor på linjen..., det var för djävla bra. Vart får du allt ifrån?” sa Lucas mellan skrattanfallen.

”Ja, eller hur? De stängde av som du kanske hörde? Och snabbt gick det med, avlyssning med medhörning, manuell bandspelarstyrning. En tämligen basal teknik, jag misstänkte det redan vid första samtalet. De förstod att de var avslöjade. Jag var i Denver på semester 1966 och var i den baren och tog en öl där, så jag vet exakt hur det ser ut i baren. En bikerbar som är välfrekventerad, mycket enprocentare så att säga, mycket Hells Angels. Har en ”mullvad” i området som jobbar extra i den baren, och han heter faktiskt David. David Grant. En operatör som håller reda på lite folk som lämnat Sverige med militär bakgrund. Som kanske inte är så juste i moralen alla gånger. Personer som USK vill känna på pulsen, fick ett samtal från David i veckan faktiskt. Där Glenn hämtade Angel, han ”rökte björnen” rätt så vackert, de trodde sig få information om dig. Men inget mer än att någon ”Beartrap” skulle ha sett när du trollade med Dupontarna i Frankfurt. Där biter de sig i tummen.” sa Berg flinande.

”Ja, jag hörde det, de måste ha blivit bra förbannade. Undrar om det släckte deras planer.” sa Lucas rätt skrattande, telefonen ringde plötsligt.

”Yep.” svarade Berg kort.

”David här. Blev ett jävla kackel här. Fick in Undercovers, utklädda till Outlaws MC, sämsta tänkbara läget. Grabbarna freakade ur och gav sig på dem. Relationen mellan Outlaws och Hells Angels är riktigt körda för tillfället. Tre av dem. Ett par av dem åkte på bra med stryk utanför, en dödad.” sa David kort.

”Right, hur illa?” frågade Berg kort.

”Ambulans till sjukhuset, Chris slår igen ett par veckor. Han vill inte prata med Feds, egentligen, nu kommer Chris fråga

vad Fan Feds håller på med. Hur Fan ser det ut att få en FBI mördad utanför Jake's?" sa David kort.

"Läget blev en aning hett? Det ser för djävligt ut, om du frågar mig." frågade Berg buttert.

"Så kan man nog uttrycka det. Ett par bikers kommer nog att åka in nu för misshandel och mord. "Bullhead" och "Reaper", de slog skiten ur dem. I och för sig inget nytt för de här killarna, redan suttit i fem år för misshandel. Så det tas mer eller mindre med än klackspark. Tough guys som knappast backar för ett råkurr. Killarna försvann som vesslor från stan. Jag vill inte veta vart ifall Feds frågar." svarade David buttert.

"Tja, det har hettat till åtskilligt som det verkar." sa Berg bister.

"Svar ja. Det hettade till ja, jag kan inte prata mer. Jag ringer dig från en annan telefon." sa David kort och lade på. Berg tittade på Lucas med en bister min.

"Blev ett jävla liv på Jake's. Några FBI, undercovers, åkte på stryk, en mördad. Ordentligt dessutom." sa Berg.

"Ordentligt? I bikersammanhang? Då är det halvvägs till bårhuset för helvete." sa Lucas bister. Berg kunde bara nicka till det där svaret.

"Två mycket grova misshandelsfall, en dödad. Som sagt. Så det blev ett omfattande våldsutövande där." sa Berg bister. Det räddade Lucas, men Chris som garanterat fick slå igen några veckor. Feds var garanterat på hugget, några svårt misshandlade kollegor tog man inte lätt på.

* * *

I USA satt männen som höll i avlyssningen och svor ilsket. Denna "David" hade garanterat kontakt med Glenn Wollberger eller den gode Lucas Wollberger. De hade röjts, men hur hade det gått till? Att de hade med experter att göra, så långt var klartext. De var generalröjda, misstagen haglade från deras sida. Och det skulle garanterat leda till

konsekvenser. Den där blaskan var en markering att de skulle inte få något substantiellt, inte de närmaste 1000 åren.

”De vet om att linjen är avlyssnad, vem i Helvete är den här David? Det är inte Lucas, det stämmer inte med Lucas sätt att tala överhuvudtaget. Vi åkte på experter.” sa Gregory Wollmack ilsket.

”Har skuggningen gett något då?” undrade Polowitz.

”Inte någonting, de är så in i helvete förslagna att de inte röjer något. De berättar inte vad de känner till. Fågeldjävlen fanns där, allt tydde på att den hade varit på egna äventyr, utåt. Andrew och Bernie var avslöjade, det var uppenbart, Glenn drev med dem. De fick en rejäl åktur. Michael Friedler och Harry Gray, de åkte på storstryk vid Jake’s, Troy Lenser mördad, just snyggt. Ihjälslagen med en kätting. Jake’s har stängt på grund av sjukdom, Bullshit. Den ägaren har dragit till San Bernardino. Chris McVarth, Sargent At Arms, Hells Angels.” sa John Polowitz ilsket, Gregory Wollmack svor till.

”Wilma hade verkligen skjutit något djur. Deras story är vattentät, det var blodspår efter ett djur. Det här är några förslagna jävlar bokstavligen, den här ”David” är ett regelrätt proffs. En operatör, inte tal om annat, inte ett enda ord som ger oss något att gå på. Husmorspladder är det vi har hört mest.” morrade Gregory ilsket. Deras chef Tom Krawitz kom in i bilen, allmänt bister, och direkt rädd. Han hade fått in alla rapporter och insåg omöjligheten i uppdraget. Det fanns absolut ingenting som motiverade en fortsatt avlyssning. Det var totalt kört, bara att packa ihop.

”Vi ställer in det här slutgiltigt, det här ger inget. Och beslutet är inte diskuterbart, order från absolut högsta ort. Och kommer inte att ge något, Andrew och Bernie röjda, idioterna tog Shelbyn. Vad Glenn har under huven vet jag inte men den förbannade Impalan går som en missil. Shelbyn blev regelrätt ifrånkörd, efter noter. GM Special Order Vehicle specificerad enligt fordonsregistret. Och vi kan inte göra ett skit för att beivra alla trafikförseelser Mr. Glenn Wollberger ställde till

med. Att Mike och Harry ligger på sjukhuset med svåra skador, Troy mördad. Idioterna åkte in som "Outlaws MC". Visste inte idioterna om att Outlaws slog ihjäl en president för Hells Angels i förra veckan?? Chris McVarth ringde till vårt kontor och undrade vad Fan vi håller på med. Varken han eller David Grant har med skiten att skaffa. Han kommer in till kontoret i veckan, mordet skedde utanför den mark Jake's disponerar. De två Hells Angels som slog halvt ihjäl våra kollegor, och dödade den tredje! Försvann spårlöst, vet inte ens vilka de är, var som vita blixtar från stan. Chris McWrath visste inte heller vilka de var mer att de var från San Bernardino. Två veckor och inget annat än sybehörspladder, de tycks inte veta någonting. De ljuger oss proppfulla utan att vi kan göra något åt det, de vet långt mer än de vill erkänna. Den här Lucas verkar vara en tämligen försiktig general, vart han nu än befinner sig. Och Jake's har en kille som kommer från Sverige som jobbar extra där. Så det kan mycket väl ha varit han som ringde. Och den killen heter just David Grant, vi har pratat med honom. Jake's ligger på dolt telefonnummer. Han bekräftade att våra killar upplevdes som et hot, och behandlades därefter. De togs för Outlaws MC och då kan i alla fall jag se naturliga konsekvenser. Får man en Ledare mördad så ger det uppenbara orsaker att hämnas. Vad fågeln beträffar, så satt den vid deras tröskel där de tog in den. Uthungrad, så det var dem som räddade till livet. Och vi kan inte bevisa motsatsen. Det finns inga juridiska grunder att fortsätta övervakningen. Någon skrämmer fullständigt skiten ur höjdarna." sa chefen krasst. Och med ett pennstreck "drog ur pluggen".

Det kom signaler uppifrån: "LÄGG NER, NU!" bokstavligen. Han hade förstått att de kunde ha avlyssnat linjen i årtal utan att få något substantiellt att arbeta med. De hade rutinerade motståndare emot sig som definitivt var för slipade för honom. Det fick CIA ta tag i, om ens dem kunde hitta den här liraren under det effektiva täcket han låg under.

Det här var meningslöst att fortsätta med, och hans chef höll med honom. Som hans chef uttryckte sig:

”Det är direkt order på att avbryta, Einsteins säger för övrigt inget opassande. De är beredda att döda för att skydda Lucas. Någon bra mäktig jävel skrämmer vettet ur höjdarna.”

Hade chefen sagt kort. Dessutom var det i en gråzon lagstiftningsmässigt i och med att Lucas befann sig på utländskt territorium. Det var CIA:s arbetsområde, inte hans. Glenn hade inte något kriminellt på sig och det fanns inte en enda orsak. Inte en, juridiskt acceptabel orsak att fortsätta med övervakningen. Fortsatte de riskerade dem en direkt polisanmälan från Glenn, och då var de tvingade att säga som det var och vem som beordrade övervakningen. Glenn hade lekt med den skuggande bilen.

Inget brottsligt, mer än ett x antal, mycket grova, hastighetsöverträdelser och andra trafikbrott. Operationen var avslöjad hela vägen, det fanns bara ett ord om det: abortera, och det omedelbart. Husmorsråd kunde han få av sin fru, det var enbart slöseri med tid, tid som kunde användas till annat långt nyttigare. Dessutom så hade han ingen som helst förståelse för åtgärden. Inte överhuvudtaget.

Otroligt många misstag, en enda halvt laglös gråzon, en enda anmälan och han kunde ställas direkt ansvarig. Han var mest trött på skiten. Allt det här för ingenting mer än sömnadstips och recept, förutom några privata samtal mellan Glenn och Harvey, lika knastertorra de, vad de sa hemma hos Harvey visste ingen, den mannen vågade ingen avlyssna. Den mannen sa aldrig mer än vad som behövdes för övrigt, och aldrig något som avslöjade hans planer. Just nu visste ingen vad den alltför erfarna räven hade i sikte.

Vad hade Lucas sagt till honom i förtroende? Det visste ingen. Den grymma ovissheten var som ett damoklessvärd.

Harvey sa garanterat ingenting som gav några som helst indikationer på vad Harvey hade i skallen. Det enda man visste var att det inte gynnade de som var ute efter Lucas. Resultatet av samtalen, ingenting och kallprat om vädret ungefär. Ett internt PM hade kommit med. Någon skrämde fullständigt vettet ur höjdarna. Och han hade sina aningar vem det var.

Major General Harvey Wollberger, nyligen befordrad. Den mannen var det ingen som var beredd att utmana. Varför Glenn överhuvudtaget satts på avlyssning var honom en gåta. ”Av Försvartekniska skäl” sa de, utan att gå in närmare på saken, någon där uppe var rädd om arslet. Lucas hade deserterat och att jaga en desertör så här, tydde på att någon hade skakat om höjdarna i grundfundamenten. Tom ville inte veta, det stank problem, gigantiska problem. Om Glenn anmälde skulle det hela ta otroliga proportioner för hans del.

”Avbryt all avlyssning och skuggning mot Familjen Glenn Wollberger. Craig Richards/CIA. NU OMEDELBART! Vi sitter i ett ”Mexikanskt dödläge” med elva operatörers liv i fatet.”

Kom det i ett PM.

”Men för helvete?” sa en av teknikerna ilsket, det var inget chefen tänkte tolerera. Inte ett ord om Lucas, chefen kallade ut teknikerna till hans bil.

”Säger jag stopp, så menar jag det, vi är i nu en jävla gråzon, som jag inte vill finna mig i. Ut till min bil. Det är uppenbart att ni inte fattar vad vi är mitt inne i. Dessutom är det ett ”mexikanskt dödläge”. Går vi på någon som helst Wollberger, så dör minst 10 personer i Sverige, som CIA omnämner, Det inkluderar Jo-Anne i Flaggstaff med familj. Någon mäktig jävel har markerat att de skall lämnas ifred. Ett misstag och de dör omedelbart.” sa han kort, sa han stopp så var det stopp.

Tom var livrädd bokstavligen. Det här var de stora pojkarnas lekstuga, och då var det han som drog sig undan i skydd.

* * *

I Göteborg lyfte Berg luren igen och slog numret till Glenn. Den här gången fanns inte fördröjningen som varit tidigare på linjen.

”De har slagit av grejerna verkar det som, nu kan du prata med Glenn.” sa Berg roat.

”Glenn.” lät det till svar.

”Hej far, där fick dem råttorna nog. Hur är det?” sa Lucas undrande.

”Bra, hur är det med dig då, du klarade dig hela vägen? Hur gick det med Thompson och Thompson?” frågade Glenn nyfiket.

”Mer tur än skicklighet, far, ja, jag kom till i säkerhet och flyttades genast till en vistelse på icke angiven bostadsort. Men jag mår väldigt bra, har bra mat och har bra vänner kring mig, Thompson och Thompson? Bortgjorda, som vanligt, dem lär ha blivit bättre, de måste ha läst Tintin på utbildningen. Något säger mig att en reprimand hängde om halsen för det misstaget de åstadkom. Lika bortgjorda som dina Thompsons.” sa Lucas diplomatiskt.

”Bra, det är det som räknas. Du vet ju vad som skett här över. Jag for som en galning över halva stan och skaffade en undulat bara för att jäklas med dem. Poliserna blev bra ruttna när jag satte in den ljusst gråblåa undulaten i buren, sedan ert lilla skämt. Stackars jävlar.” sa Glenn skrattande.

”Jag vek mig på golvet i alla fall, råttor på linjen.” sa Lucas garvande.

”Har du ”David” där i din närhet? Råttorna är ute ur boet.” undrade Glenn kort.

”Ja, här kommer han.” sa Lucas och gav Berg luren igen.

”David.” svarade Berg kort.

”David, jag antar att du har att göra med min son och jobbar under antagen identitet. männen där ute blev nog bra bittra, men det hade effekt. De är utkallade ur bilen för tillfället. Ta väl vara på grabben och så får vi höras av vid tillfälle, är avlyssningen på så. Sägs ordet Ceasar är det tecken på att knipa igen. Ni får ha det bra där borta. Ni hörde om Cluster Fucken vid Jake´s? Det var ett helvetes slagsmål. Jag var där och såg det, satan vad de fick stryk, utklädda till Outlaws MC. Fattar inte dem idioterna att Outlaw MC och Hells Angels ligger i krig med varandra?” sa Glenn kort.

”Va?” sa Berg förundrat.

”Du, måste lägga på. Råttorna går in i boet.” sa Glenn och lade på luren, Wilma hade varnat om att teknikerna åter gick in i bilen. Teknikerna hann bara höra att de lade på.

”Förbannade chefer, där försvann den chansen. Einsteins, jo tjena.” sa teknikerna ilsket. Budskapet de serverats sved, det var en helvetes gråzon, ur alla aspekter. Trots det var de irriterade. De packade ihop grejerna och körde nu bort bilen till garaget igen, Glenn såg dem plocka bort avlyssningsmodulen ur telefonskåpet. Glenn såg männen hoppa in och köra bort bilen.

”Så där ja, nu försvann den bilen, linjen är fri igen. Kolla på den blåa Buicken som skuggade dig, den drar samtidigt. Någon har gett order om att avbryta hela operationen.” sa Glenn buttert.

* * *

Lucas satt ner i stolen hos sergeant Berg och myste nästan av trygghet.

”Så var det molnet skingras, nu vet farsan att jag mår bra i alla fall, till slut. Undulat, den var lysande.” sa Lucas snett leende.

”En grej jag kom på av bara farten, kom att tänka på att du sa att du haft fågel. Den undulaten fanns redan 1966 på plats.

Jag fick reda på att Glenn var stammis på Jake's och känner bartendern privat. De har varit i samma förband under kriget i Korea. Stället är ägt av en medlem i Hells Angels, så de trixar gärna med polisen. Så det är garanterat Angel som nu bor hemma hos Glenn, det ena gav det andra.” sa Berg skrattande.

”Ungefär, och nu höll bluffen hela vägen, och vi sänkte avlyssningen. Du sa själv vid ett tillfälle att buren stod i förrådet, och att den är i bra skick. Riktigt bra jobbat.” sa Berg flinande.

”Inte tänkt så långt att de kanske anar ett visst samband, till mig, menar jag?” frågade Lucas förundrat.

”De är nog tämligen förvissade om att du redan finns här. De skall bara få bevis, och det skall vi nog inte ge dem. Framför allt inte VAR i Sverige, och du kan ge dig Fan på att de just nu letar med lupp lite varstans. FBI har garanterat insett att dina föräldrar har kännedom om att du finns i säkerhet. Med andra ord att du fått asyl någonstans. De har starka misstankar om att du finns på svenskt territorium. Så långt är klart, de har garanterat inte gått på UD:s valser i ärendet. Och samtidigt inte kan agera så länge de inte har handfasta bevis om din närvaro här. Lite mexikanskt dödläge över det. Vi har amerikanska medborgare här som kan ”råka illa ut”, så att säga, om de nu försöker ta dig. Och det vet CIA om, och därför garanterat inte vågar sig på något, flera vi kan sätta på livstid på grova brott. Men som vi använder som ”preventiva vapen” mot CIA. Bland annat ett par vi inte tvekar att eliminera terminalt, och de åker om de försöker sig på att ta dig. Vi kan vi med.” sa Berg bistert. Lucas muttrade något otryckbart och skakade på huvudet. Nog i helvete jävlades dem in i det sista.

”FBI vågar garanterat inte fortsätta med övervakningen. Och CIA får inte övervaka någon inom USA om det inte rör sig om brott mot landets säkerhet. Och då den dem misstänker, Glenn har ingenting på sig och därmed oskyldig. Så det är No-No för CIA att övervaka Glenn eller Harvey. Hade du varit en vanlig

basse hade de knappt brytt sig. Men nu är det ju så här att du tog med dig information som de är beredda att släcka dig för. Så det är god orsak att "tänja" på reglerna en aning. Utterström har skickat små signaler om att försöker de sig på saker så... Tja. Men i och med att vi nu blåste deras cover så förlorade de överraskningseffekten." sa Berg kort. Lucas tittade begrundande på Berg.

"Så jag finns och inte finns här med andra ord, rena gissningsleken?" undrade Lucas roat.

"Rätt uppfattat broder, de är inte säkra på någonting. Officiellt vet vi inte ens vem du är, i klartext. Tjuv och rackarspel på riktigt hög nivå, så hög nivå att det är långt över våra skallar. Nu är det UD och HKV som dribblar bort dina tidigare kollegor." sa Berg lugnt. Lucas sa inget mer i saken, det var uppenbart att i det här rävspelet var han en nyckelbricka alla ville spela med.

"Utterström ville prata med dig igen. Det är ett antal män som lyssnar nu på dig. Säkerhetspolisen är med på noterna med nu. Du har angett namn som idag finns i Sverige som definitivt är under utredning. Personer som är ett hot mot Rikets säkerhet, du har för övrigt ett personskydd från och med nu. På livstid. Hur går det med din svenskundervisning?" frågade Berg kort.

"Bara bra, börjar mer och mer att snacka svenska med männen på luckan. Bara när det är för svårt fortfarande, så får jag ta det på Engelska, men allt mer sällan. Då hjälper grabbarna mig att hitta det rätta svenska ordet för det, vi är ett bra gäng i på luckan, som grabbarna brukar säga." sa Lucas leende.

"Vi är ett bra gäng på luckan" fortsatte han på svenska.

"Bra, då gör vi det här med, går över till svenska. Du har lärt dig svenska snabbt och ett mycket bra uttal, med en gång om du vill?" sa Berg leende, Lucas skrattade till.

”Ju fortare jag lär mig bra svenska, ju fortare kan jag assimilera mig till samhället. Och jag antar att jag knappast bara traskar rätt in i Krigsmakten?” sa Lucas leende.

”Nej, det gör du inte. Det här är en mellanfas vi tar till för att hålla dig utom räckhåll för dem som inte uppskattar dig. Men att ge dig ett svenskt medborgarskap är inte lätt, inte som ni gav vissa forskare medborgarskap i USA efter WW2. Men du kommer att vara satt som reservofficer, som kan inkallas i tjänst i krigstid. Efter 5 år här kan du söka det själv. Men vi kommer att insistera på ett dubbelt medborgarskap om du en dag kan återvända till USA. Utan att kunna fällas för något där, gör du det drar vi in dig i Krigsmakten.” sa Berg "hotande".

”Skräms inte.” sa Lucas skämtsamt tillbaka, han tittade sig runt i det där tämligen ålderstigna kontoret. Som säkert inte moderniserats sedan 40-50 talet någonting. Det var taget som ur en gammal film ungefär, träpanel på väggarna och bra murrigt. Berg bara skrattade till.

”Nä, men vad är du utbildad civilt till. Vi kan hjälpa dig in på en civil arbetsplats, och på så sätt ge dig ett jobb. Så på ett sätt stannar du inom huset, vi kan behöva din hjälp som instruktör emellanåt. Och det står i ditt avtal du skrev under att du står till Krigsmaktens förfogande.” sa Berg informativt.

”Bland annat grovsmed, jobbat inom den tunga metallindustrin innan jag blev inkallad. Hur så?” undrade Lucas.

”Hur skulle en heltid på Eriksberg smaka, bygga fartyg? Du måste ha en så kallad civil anställning utåt. Men det kommer inte bli din huvudinkomst.” frågade Berg sakligt.

”Det vore en variation, jo men visst, går det så...? Men jag har väl inga papper klara än väl? Har jag inte en civil anställning lär det se skumt ut ja. Lönen måste komma någonstans ifrån.” undrade Lucas nyfiket.

”Det kommer, det kommer, men vi är inte klara med dig heller, vi har en hel del följdfrågor ännu. Du rev upp en hel del sår hos din tidigare stationering.” svarade Berg buttert. Nu knackade det på dörrposten.

”Är sergeanten klar med Young, vi vill också prata med honom.” sa Utterström undrande.

”Vi är klara, Harry, jag skall kolla upp det med jobbet. Följ med löjtnanten.” sa Berg till Lucas.

”Uppfattat.” svarade och han följde med Utterström till ett större rum och satte sig vid ett stort runt bord. Där kom de in i ett gruppsamtal där Lucas ombads berätta från början hur han kom i kontakt med Phillips och hans anhang, och vad som skedde.

Diskussionerna var konstruktiva och Lucas personliga åsikt värderades med i ärendet, det blev en sen kväll som vanligt under dessa intressanta diskussioner, som gynnade båda parter. Mycket djuplodande på ett sätt som tvingade honom att tänka efter, och såg andra aspekter som även det fanns i bilden.

Som till vissa delar till och med förvärrade läget för Phillips med anhang. Han insåg att han undergrävde ord för ord den skiten Phillips och gänget höll på med. Det spelades in och sekreterare förde anteckningar hela tiden. Inte ett ord var utelämnad i redogörelsen. En redogörelse som skadade Phillips sak, ord för ord. En säker dödsdom ifall amerikanska myndigheter skulle klassa det här som spioneri. Just nu visste han inte vad de ansåg om det. Och tänkte inte ta reda på det heller inom en anseelig framtid. Det skulle vara rena självmordet. Just nu var alla kontakter med USA rena självmordet.

Hans information var rena dynamiten att hantera. Redo att spränga Phillips och hans olagliga pack åt Helvete, rätt in i fängelset. Han kom allt mer över det samtidigt på det personliga planet, Lucas rådiga agerande med att dokumentera och säkra bevis var ett guldläge för honom. Han grävde en allt

djupare grav för Phillips med hejdukar samtidigt, det var fullt möjligt att några av de skulle få plikta med livet för det här.

Förr eller senare skulle Big Brass vakna och då var det inte längre säkert att heta Phillips och Company. Då kom de riktigt stora yxorna fram. Nu var det mer en trist historia och som gav honom erfarenhet. Två veckor till höll de på med att diskutera med honom i de här i vissa delar svåra frågorna.

Han fick sin asyl och uppehållstillståndet klart och slussades ut i det civila jobbet på Eriksbergsvärvet som grovplåtslagare. Han hade skadat "Shady boys" och Phillips mycket svårt och personal från HKV och UD hade närvarat i samband med dem samtalen.

När Phillips värsta förhållare kom på tal small det loss ordentligt. Då small atombomben i rummet.

"Sedan är det ju Corporals Nick Lance, Ricky Jones, och Peter Pjotr." sa Lucas kort, Utterström exploderade hastigt.

"Vilka sa du? Vänligen upprepa namnen, och position!" sa han bistert.

"Nick Lance, Ricky Jones, och Peter Pjotr, förste förhållare, direkt under Colonel Frank R Phillips. Corporals endast till så kallad "grad" utåt, inom CIA något helt annat troligtvis, lägst Sergeants. Ett CIA-Alias på sitt sätt, sannolikt skyldiga till minst 150 mord på förhörsoffer." sa Lucas kort.

"Dessa "Gentlemän" finns idag i Kristianstad och Malmö, som så kallade "Desertörer"! Deras förhållning till Phillips?" frågade Utterström raskt.

"Hur nära vän tror ni en man kan bli mot en man? Närmare i relation än dessa män har med Phillips? Då är man de facto homosexuell och i ett fast förhållande med den berörda mannen. Och vi allihop vet den amerikanska militärens syn på homosexualitet. Med andra ord så är det knappast önskvärt. Jag kan omöjligen se någon som helst orsak till att de skulle desertera, det här stinker det operativ mission om. Från ett jobb de fullkomligt älskade. Jag ser helt andra avsikter

än desertering, om jag får säga mitt i saken, jag säger ”Våt Operation”.” sa Lucas uppriktigt.

”Det gör jag med! Ge mig en telefon!” sa Utterström korthugget. Han ringde ett samtal ner till Malmö som knappast gynnade dessa tre. Samtliga tre greps omedelbart av polisen i väntan på utredning. Telefonen ringde en halvtimme senare som sa att herrarna satt i häktet med fulla restriktioner.

”Du och jag flyger ner till Skåne, det finns ett antal individer, som jag vill att du identifierar för oss. Det här rävspelet skall vi sätta P för per omgående, här skall inga amerikanska fula björnar dansa. Vi sätter dem i buren!” sa Utterström bistert. Tre timmar senare var han i Malmö inne på ett kontor. Framför honom låg de åtta kartor med åtta bilder på varje. Märkta A-G med 1-8 efter.

”A2: Will Erin, CIA-operatör, våta jobb, går direkt under Craig Richards. A6: Nick Lance. A8. Ricky Jones. B1: Peter Pjotr, sedan B4: en riktig jävla högoddsare: Captain Patrick O’Hara, operativ chef Våta operationer i Sydostasien. Garanterat ingen desertör, det här är en ren Coverted Operation. Med den här konstellationen eliminerar man spioner eller dissidenter utomlands. Det här är en regelrätt mordpatrull, mina herrar.” sa Lucas kort.

”Hur säker identifiering? Och vad menas med ”mordpatrull”?” frågade Utterström skakat, här kom kallduschen rasande i nacken på honom!

”Hundratio procent, överste, aldrig vart säkrare. Har till och med träffat karln på Camp Galveston. Inne på Section ”Spirit”. Mina herrar, ni har en aktiv våt operatör i Sverige. Hans 2iC är C6, ”Staff Sergeant” Phil Harv, jobbar i stort sett alltid under CIA alias. Så vad behagar herrarna kalla sig den här gången? Och vilket vapenslag? Dessa gökarna är inte sanningsenliga någonstans. Ju mer jag tittar på dessa bilder, ju fler känner jag igen. Och ju närmare ter sig en skarp Black Op 3.” undrade Lucas bistert.

”Är du garanterat hundra? Black Op 3? Förklara.” frågade Utterström oroligt.

”Aldrig varit säkrare, de här herrarna ”dunstar ifrån” Sverige. I exakt samma ögonblick jag och Craig har eliminerats, det är deras enda operativa mål här. Black Op 3, när målet under inga omständigheter får vara vid liv. Ett högriskmål. Kan man eliminera den mänskliga vävnaden, så gör man det. Eller har ni fler ”Hostile Informants” i landet?” sa Lucas bistert.

”Jansson, B4, och C6 skall elimineras, ut på ”Bakgården”, verkställ. Young, svar på din fråga: NEJ!” sa Utterström bistert.

”Uppfattat, överste.” svarade USK-sergeanten. Han sammankallade några män hastigt och som drog i väg till Skövde, där dessa nu fanns.

”Fler, Young?” frågade Utterström kort, Lucas nickade kort, det var sex man till.

”D3-6, Operatörerna Steve Rounder, Troy DaMarco, Jack Chow. Samordnare, underrättelseinhämtning. 3iC under Richards. E1, Coverted Ops Roger Junker, talar flytande svenska, underrättelseinhämtning. F7, ”Lance Corporal” Andrew Winnifried, Camp Galveston, sköter, eller skötte The Pleasure Club. Kallad ”Fläskberget” internt, totalt dum i huvudet, ansvarar enbart inför Phillips. En av de vidrigaste människor jag någonsin träffat. Har ett tydligt kännetecken, en nästan svart vårta, ett större födelsemärke på höger sida på nacken, precis nedanför hårfästet. Troligaste är att han är med för att identifiera oss. Han vet exakt hur vi ser ur. Skulle gladeligen kunna skjuta det aset personligen. G2, Frank Newberg, hög underrättelseofficer, och har han hoppat av så har han slagit sig illa. Captain, samordnare för informationsöverföring till Langley från Camp Galveston. Dagenham hatar det svinet. Låt mig mig sammanfatta det här för er: Ni har precis röjt en regelrätt ”våt” underrättelseoperation, mål: Jag och Craig, helt uppenbart.” sa

Lucas bistert. Utterström tittade på de samlade herrarna från Säkerhetspolisen och USK som skakat tog in budskapet.

”Winnifried är din bara han försvinner.” sa Utterström bistert.

”Ta honom till P4:s övningsfält, ha får gräva sin egen grav först, ge mig sedan ett kilo TNT. Han kommer att försvinna, spårlöst.” sa Lucas bistert.

”Your call, bara han försvinner.” sa Utterström korthugget.

UD utvisade tre personer till USA som förklarats oönskade i Sverige genom att de ljugit svenska myndigheter proppfulla. Så kallade ”desertörer” som kommit in enbart för att försöka leta upp Craig, och nu även Lucas. Några av Phillips närmaste män. Det var de tre förstnämnda. En utvisning var snabbt framverkad, och förpassade med första bästa flyg till USA, bevakade av svensk säkerhetspersonal.

Förklarade och gripna som krigsförbrytare, och som i praktiken tvingade USA att gripa och lagföra dem. Resten eliminerades som en markering att fortsatta operationer förklarades icke önskvärda. I Langley togs det som kvittens på att Lucas Wollberger eller Craig Benson bränt operatörerna, med ett vidhängande budskap:

”En enda operatör till och vi förpassar era operatörer in i evigheten. Vi vet vilka det är. Dessa här hittar ni aldrig mer.”

Kort sagt, Svenskarna skämtade inte. Craig Richards svor till, samtidigt som alla tre ”råkade dö” inne i fångelset, mycket lägligt för Richards. Operationen hade röjts och nio operatörer hade eliminerats, operatörer på hög nivå. Phillips gjorde på sig av skräck, och det här var ”kvittens” på att Lucas, eller Craig. Alternativt båda, fanns på svenskt territorium. Spelreglerna ändrades med ett pennstreck. Lucas och Craig var med ens omöjliga, näst intill att komma åt för ögonblicket.

Phillips hade däremot inte gett upp att ta Lucas av daga, lika lite som Craigs liv. Han bara väntade på tillfälle. Richards hade förbjudit honom uttryckligen att ge sig på någon av dem. Svenska myndigheter hade markerat att det var garanterat inte okej att operera på svenskt territorium.

Lucas kom till Skövde och bara väntade in när de kom släpande med Winnifried ut till den gropen han hade förberett. Två värnpliktiga kom med honom, baktunden och med en säck över huvudet och de satte honom knästående framför hålet och drog bort säcken över hans huvud.

”Så ses vi igen då, ert lilla äventyr misslyckades. Och jag bad att få dig personligen, just här. Och jag bad att få en Colt 1911 med, bara för att få avsluta din miserabla närvaro med Amerikansk stil.” sa Lucas och tryckte pipan på Colten mellan ögonen på Winnifried, räknade 100 och tryckte av. Det flög hjärnsubstans om Winnifrieds skallben och han föll ner i gropen snyggt och fint. Rätt över sprängmedlet, Han skar bort Winnifrieds födelsemärke, och tände på stubinen och samtliga retirerade till ett säkerhetsavstånd. Bara för att se kroppsdelar efter Winnifried flyga om kring, brinnande.

”Skicka det här födelsemärket till Richards, CIA. Budskapet lär inte bli uppskattat.” sa Lucas bistert.

”Vi löser det. Det lär bli en varning utan dess like,” sa Utterström skakat.

”Bra. Det här är hur en Jungle Bunny tar hand om sådana där problem. I Nam hade de aldrig hittat honom igen. Var många Fuck ups till befäl som försvann i djungeln. Och ingen lär leta efter dem.” sa Lucas kort, Utterström bara nickade. Winnifried var borta, problemet löst.

Lucas var meddelad skyddad identitet och arbetsplatsen hade direktiv att inte upplysa om att han fanns där. Ur hans synvinkel gjorde det ingen skillnad, han fick sin lön och hans antagonister hade svårt att hitta honom, att CIA internt inte

vågade lyfta en fena var en sak. Utterström hade sett signaler på att det hade meddelats ett direkt förbud på att operera mot Wollberger på svenskt territorium. Myndigheterna spelade ”Dumma som spån” och erkände varken elimineringar eller något annat. Ännu mindre erkände att Lucas var på svenskt territorium.

Amerikanarna undrade vart de nio herrarna var, men det var mest ”Fåniga svar” att de inte fått asyl och förpassats ut ur landet. Inget svar som tillfredsställde amerikanska myndigheter, men insåg att herrarna inte längre var i livet och dödförklarade männen.

Ett enkelt svar på ett mycket knepigt problem. Det blev att ”Begrava sten”. Craig Richards hade bestämt sig att vänta ut ett bättre läge att komma åt Lucas, det där födelsemärket som kom i ett brev utan avsändare kom som en chock.

Poststämplat i Danmark, det var en markering att ge upp för tillfället. Den hade suttit på Winnifried...., markeringen var övertydlig: Fortsatta operatörer mötte samma öde. Ett ”stay off!” klottrat under födelsemärket, Richards behövde inte övertygas. Vad Phillips med anhang tänkte sig hitta på var en helt annan. Det gänget var långt mer oberäkneligt i sitt beteende. Men ”Chockterapi” hade avsedd effekt. Att ”kylar ner intresset” att fundera på operationer i Sverige.

PROVLÄSNING

Kapitel 1 Bravo:

Familjen

Han skaffade sig en liten lätt sliten etta nära Vågmästareplatsen, där han hade sitt lilla privatliv, posten gick till en boxadress i närheten och inget riktigt namn på dörren heller, stod "Stig Johansson" på dörren. En allmänt halvsjabbig lya som var i ett renoveringsbehov, men ändå vettigt beboelig. Det drog inte kallt i alla fall, så huset var relativt tätt. Han betalade inte en enda krona i hyra, den stod Krigsmakten för, som en löneförmån. Normalt hade den kostat honom 50 kronor i månaden plus el och gas.

Dem polletterna tog han via jobbet, ingen sa något i alla fall. Knappt 30 kvadratmeter, rena kyffet men det var tak över huvudet, toaletten i trapphuset och bara kallvatten, och i allmänt behov av renovering, han hade tak över huvudet och en säng att sova i och kunde koka morgonkaffet i lugn och ro, TV:n stod där i hörnet, kort sagt, behoven var tillfredsställda.

Även om TV-utbudet allt som oftast var allt annat än bra. Det var mer mediokert babblande om det ena än det andra. Han läste desto mer i bokväg, framför allt diverse manualer om det ena än det andra han var tvungen att kunna i tjänsten. Mängder med nya vapensystem, och andra rutiner han var berörd av.

Han behövde inte mer, han sov där, som oftast i övrigt var han någon annanstans. Från Arvidsjaur i norr till Ystad i syd, sett i stort sett varenda försvarsanläggning i landet. Sett och

träffat så många värnpliktiga att det knappast ens fastnade på näthinnan längre.

Troligen hört varenda dialekt som talades i Sverige. Just nu var det ovanligt stilla på den fronten och han jobbade på ”Torpet” för att jobba ihop pengarna till det dagliga käk. Han var inte direkt kräsen, ingen lade märke direkt till honom. En man med enkla vanor, det var han det, och en garant för att inte bli pinpointad av Phillips anhang.

[”Torpet”, Eriksbergs varv internt bland gubbarna som jobbade där]

Det var troligen knappast det området där ”skuggorna” skulle leta efter honom, det var bra nog, resten kom av sig själv med tiden. Det var inte det vanligaste att gömma sig nära och under nosen på dem som jagade honom. Han skötte sitt, och de andra sitt, det passade honom alldeles lysande. Livet var hyggligt, han kunde svenskan relativt hyggligt, inte så att den var fullständigt perfekt, han saknade vissa ord, men det flöt på, och mer kom med tiden. Folk begrep vad han sa i alla fall.

Han kunde kommunicera hjälpligt i alla fall, svenskan avvek inte så mycket från engelskan och att svenskan lånat massor av med engelska ord in i svenskan. Det hjälpte honom åtskilligt. Så han var självgående, saknade han något ord hade han sitt lilla ficklexikon att ta till. Militärsvenskan var inga problem, den levde han med dagligen. Den kunde han utantill.

Ett av hans jobb var annars att utbilda svenska soldater som var menade gå in i FN-tjänst till agera på engelska kommandon. Det enda han egentligen saknade var att dela livet med någon, ensamheten gnagde lite grann, visst ringde han far och mor, men det var inte mycket till tröst, den fysiska kontakten med en livspartner saknades. Speciellt den bittra vetskapen att veta att kanske aldrig mer kunna återvända till

USA ens som turist, utan att bli gripen och satt inför rätta.
Med en tämligen säker dödsdom som kvitto på det.

Hans hemland där han en gång föddes, hade de facto stängt dörren för honom. Det gjorde ont i honom, det var ett mycket högt pris han fått betala. Men det var på ett sätt självvalt, det hörde till priset han tvingades betala. Trots att målet hägrade att skicka Phillips bakom murarna på livstid, Phillips dagar i frihet var räknade. Förr eller senare skulle han sätta in attacken mot honom, det skulle bli ett dråpslag mot Phillips och anhang, och skicka in det kriminella packet bakom galler i evigheter.

PROVLÄSNING